

PLAYBOY

PROSINEC 12/2017 | 99 Kč | 3,99 €

2x **INTERVIEW**
JIŘÍ DRAHOŠ
VRATISLAV
KULHÁNEK

30 OTÁZEK

WOODY HARRELSON

Takový normální herec

TÉMA JADERNÁ TLAČÍTKA

Přes sedm desetiletí
žijeme v atomovém věku

DOBRODRUŽI **PETR SLAVÍK**

Věčná pouť
ve stopě predátora

PLAYMATE

Chloe

Sním o tom, být pop-star!

Pro ty, co nemají života nikdy dost.

za 2 900 Kč měsíčně
plus povinné a havarijní
pojištění na rok zdarma*

STONIC

The Power to Surprise

Nová Kia Stonic

Unikněte stereotypu s novou Kia Stonic. Výrazný a nepřehlédnutelný design s volitelnou dvoubarevnou karosérií nechá naplno promluvit vaši individualitu. Motor 1.0 Turbo GDi a dynamické jízdní vlastnosti nastartují vaše dobrodružné já a inovativní technologie vám dovolí popustit uzdu vlastnímu stylu. Přijďte se přesvědčit na vlastní oči a získejte spoustu skvělých benefitů.

Kia Stonic. Kombinovaná spotřeba 4,2–5,5 l/100 km. Emise CO₂ 109–125 g/km. *Reprezentativní příklad: Cena vozu Comfort 1,25 CVT 62 kW 339 980 Kč vč. DPH, část kupní ceny hrazená klientem: 84 995 Kč (25 % z poř. ceny), výše úvěru 254 985 Kč, pevná úroková sazba: 4,27 %, RPSN: 6,7 %, 1.–35. měsíční splátka úvěru: 2 832 Kč, 36. splátka úvěru: 184 046 Kč, 1.–12. splátka havarijního pojištění (HAV): 0 Kč, pojištění odpovědnosti z provozu vozidla – povinné ručení (POV): 0 Kč, 13.–36. splátka pojištění HAV: 649 Kč, POV: 0 Kč, poplatek za poskytnutí úvěru: 0 Kč, celková částka k uhrazení (tzn. výše vypůjčené jistiny plus úroky a případné náklady související s úvěrem): 298 741 Kč, délka úvěru 36 měsíců, nájezd 20 000 km/rok, HAV a POV pojištění – sazby platné u pojišťovny Allianz při spoluúčasti 10 %/10 000 Kč. Povinnost uzavřít smlouvu s pojišťovnou Allianz. Vybavení vozu je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com nebo kontaktujte svého prodejce Kia. Nabídka platí do 30. 11. 2017.

Bez šarmu to nepůjde...

Kdysi jsem na těchto místech napsal, že je zbytečné hledat na naší politické scéně lidi s vrozeným charizmatem. Nechci se proto vracet k nedávno skončeným volbám – jen podotknu, že až na dvě tři výjimky (které díky tomu skončily velmi dobře) se to potvrdilo. Charismatický člověk se vyznačuje osobním kouzlem. Umí skvěle komunikovat, přesvědčovat a ovlivňovat ostatní. Umí získávat a vést skupinu lidí či celý národ bez formálního mandátu, jen vlivem své osobnosti. Má schopnost vyjádřit své emoce, umí své nadšení a svůj vnitřní potenciál prodat. Pokud o sobě někdy pochybuje, řeší to někde uvnitř a nedává to na sobě znát. Čísí z něj sebevědomí a sebedůvěra, vyjadřuje se spontánně a s nadhledem. Přitom umí naslouchat, je empatický a v jeho vystupování je zřejmý vysoký stupeň emoční inteligence. Tak sem s ním! Toho bychom volili všichni, ne?

Otázkou samozřejmě je, kam takový vysoce charismatický člověk napře své úsilí – do shromažďování peněz, do kumulace moci anebo do nekonečného svádění, do pozitivního charismatického dobývání a pábení. A že by se charismatické chování nedalo alespoň trochu natrénovat? Stačí začít tím, že se vyhneme všem protikladům šarmu, jako je nedostatek sebedůvěry, nudný projev, málo energická řeč těla nebo příliš mnoho slov nepodložených skutky (nepřipomíná vám to předvolební televizní debaty?). Charismatický svůdce nechodí se sklopenou hlavou a nedívá se do země, ale také to není upocený rutinér. Svádí (ať už ženy, nebo voliče, je to v podstatě podobné) s fantazií, zlehka, s nadhledem.

Nuže, a proto nás napadlo využít jeden z hlavních a slavných pilířů časopisu Playboy – VELKÉ INTERVIEW – k tomu, abychom vám z úplně jiného úhlu pohledu než všichni ostatní nabídli pohled do nitra hlavních prezidentských kandidátů. Kdybychom je ovšem zpovídali po jednom v každém následujícím čísle, do prezidentských voleb bychom to nestihli. Proto vám nabízíme v tomto čísle i v příštím dvojčísle DVA velké rozhovory s hlavními kandidáty na funkci českého prezidenta. Čtete pozorně, a ještě pozorněji pak vybírejte. Tady se nedostatku charizmatu nemusíme obávat. Ostatně, každý z nich musel svést padesát tisíc lidí, aby se podepsali. **A to není špatný výkon.**

Vlado Oliva
ŠÉF REDAKTOR

22

„Musím vyhrát, abych uplatnil své vize,“ pravil prezidentský kandidát Jiří Drahoš.

40

„Nastal čas něco dělat,“ říká prezidentský kandidát Vratislav Kulhánek.

36 Atomové zrcadlo, řekni, kdo je na světě nejsilnější?

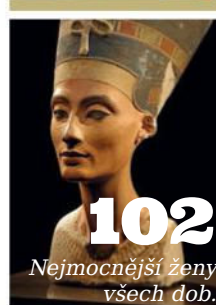
54

Woody Harrelson

32

Sitcom, který boří bariéry mezi vědou a reálným světem, slaví 10. výročí...

102

Nejmocnější ženy všech dob.

74 Kia se sportovním sedanem Stinger útočí na prémii...

12

CARMELLA ROSE

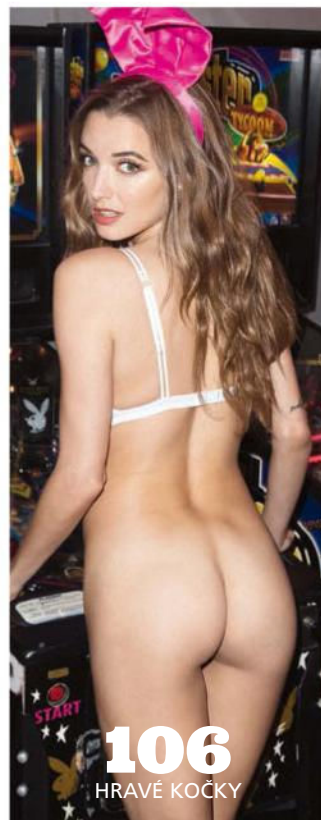
58

CHLOE MCLOAD

78

DARIA SAVISHKINA

106

HRAVÉ KOČKY

KOKTEJL

- 004 In vino veritas
- 007 Chytré hodinky se sportovní DNA
- 008 **STYL | WINDSORS**
Jak být skutečným gentlemanem a vědět proč...
- 010 Royal Christmas Gala
- 012 **PICTORIAL | CARMELLA ROSE**

FOTO TITUL
BRUCE COLERO
CHLOE
Sním o tom,
být pop-star!

PEOPLE

- 022 **INTERVIEW | JIŘÍ DRAHOŠ**
„Musím vyhrát, abych uplatnil své vize,“ říká vážený fyzikální chemik
- 028 **DOBRODRUŽI | PETR SLAVÍK**
Věčná pouť ve stopě predátora
Narodil se s touhou po divočině. Miluje divoká zvířata...
- 032 **STORY | 10 let Teorie velkého třesku: Smart is The New Sexy**
O deset let trvající jízdu nejsledovanějšího sitcomu je stále zájem...
- 036 **TÉMA | Atomové zrcadlo, řekni, kdo je na světě nejsilnější...**
Přes sedm desetiletí žijeme v atomovém věku
- 040 **INTERVIEW | VRATISLAV KULHÁNEK**
„Nastal čas něco dělat,“ říká jeden z prezidentských kandidátů
- 046 **PEOPLE | Před dvaceti lety zemřela žena, která nechtěla být královnou**
Diana, princezna z Walesu...
- 050 **SEX | ...a šestého dne stvořil Bůh kurtizánu**
- 054 **30 OTÁZEK | WOODY HARRELSON**
Život ve výjimečném stavu hollywoodského podivína
- 058 **PLAYMATE | CHLOE MCLOAD**
- 070 **CARTOONS & PLAYBOY SE SMĚJE |**
Vtipy

HIGHTECH

- 072 **AUTO SNŮ | Elektrifikovaný luxus**
BMW 740Le xDrive iPerformance
- 074 **AUTO MĚSÍCE | Útok na prémii**
Kia Stinger GT
- 078 **PICTORIAL | DARIA SAVISHKINA**

LIFESTYLE

- 084 **HUDBA | Kytara Jimiho Hendrixe**
Milenka jemná, děvka daremná!
- 086 **PR | PETR MAZAL**
S Krav Magou proti osudu
- 088 **Z PRVNÍ RUKY | Myslivci, vražedné zvířátek?**
Myslivost není o zabíjení...
- 092 **FÓRUM | UFC**
Klec, krev a miliardový byznys
- 096 **DESIGN | Království za motor!**
Štěpán Marek a jeho interiéry s vůní benzínu
- 100 **KNOW-HOW | Chvála hlazení**
Extrémně jemné prsty...
- 102 **HITPARÁDA |**
13 nejmocnějších žen historie
- 106 **PICTORIAL | HRAVÉ KOČKY**

PLAYBOY

- 112 **APLIKACE | 113 HRY | 114 KNIHY**
| 116 HUDBA | 118 FILMY
- 120 **PŘEDPLATNÉ**
- 122 **PŘIPRAVUJEME, co vás čeká v příštím čísle?**

DOPIS MĚSÍCE

Dobrý den, redakce,
mám dvě otázky:

1. Když si předplatím papírové předplatné, budu mít přístup i k elektronickému (pro mě preferovaná varianta, ale fyzicky bych si skladoval papírovou verzi)?

2. Je možné si zaplatit předplatné a mít přístup ke starším elektronickým čísům?

Moc vám děkuji za info.

Váš čtenář MAREK DVOŘÁK

Dobrý den, Marku,

musíme přiznat, že s těmito otázkami jsme se ještě nesetkali, a tudíž jsme o tom ani nepřemýšleli. Ale zřejmě by bylo docela těžké to takto zařídit. Nicméně o tom popřemýšlíme, zkusíme probrat se společnostmi, která pro nás elektronické vydání Playboye zařizuje a prodává, a uvidíme...

REDAKCE

Redakce zálohuje na prostředcích WD

VÝSLEDKY SOUTĚŽE:

V říjnovém vydání jste se mohli zúčastnit dvou soutěží. V té první šlo o navigaci TomTom. Stačilo vědět, že společnost TomTom pochází z Nizozemska. Kdo zaškrtl písmeno B, udělal maximum pro to, aby se právě on stal vítězem navigace. Ta putuje k Viktoru Zeithammelovi až do Curychu. V druhé soutěži, už tradičně z rubriky her, šlo o pět kusů digitální verze sci-fi akční pecky Destiny 2. Kdo zaškrtl jméno Dominus Ghaul, udělal dobře. Na kódy ke stažení hry pro PlayStation 4 se může těšit Klára Kučerová z Karlových Varů, Jaroslava Odehnalová z Kralovic a Šimon Štěpán z Prahy. Kód pro PC putuje k Josefu Jugasovi z Přerova a Rostislavu Váchovi do Prahy.

Vše o Playboyi se dozvíte na

www.playboy.cz

Posílejte nám své názory a připomínky na adresu:
**Playpress, s. r. o., Playboy ČR, Ohradní 1440/2a,
140 00 Praha 4-Michle, e-mail: playboy@playpress.cz.**

My se je budeme snažit vzít v potaz a uvést v praxi.

Vždyť PLAYBOY tu je pro čtenáře.

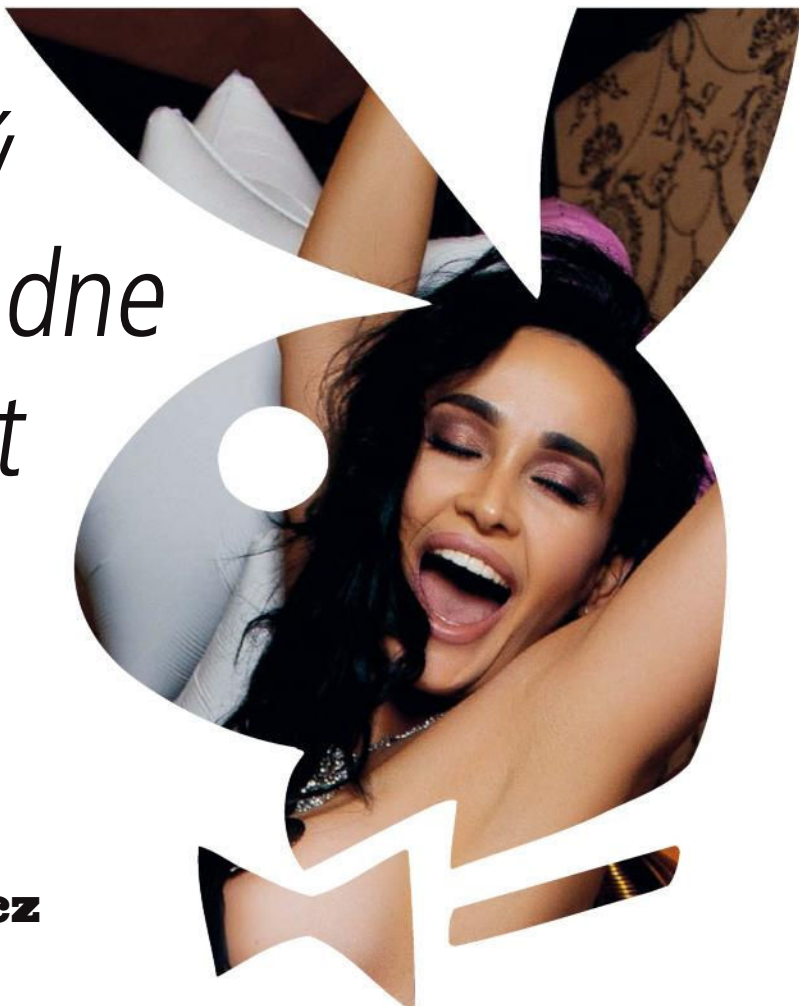
INFORMACE PRO SOUTĚŽÍČÍ: Při e-mailové korespondenci s redakcí, zejména když odpovídáte na soutěžní otázku, nezapomeňte uvést zpáteční adresu. Jinak nebudete moci být zařazeni do slosování.

ZASLÁNÍM NEVYŽÁDANÉ FOTOGRAFIE, KRESBY ČI PŘÍSPĚVKU NA ADRESU REDAKCE (POŠTOU ČI E-MAILEM) AUTOR UDĚLUJE SOUHLAS K TOMU, ABY JEHO DÍLO BYLO ZVEŘEJŇOVÁNO, POUŽÍVÁNO, UPRAVOVÁNO A UCHOVÁVÁNO REDAKCÍ PODLE POTŘEB. AUTOR PŘÍSPĚVKU NESE VEŠKEROU PRÁVNÍ ODPOVĚDNOST ZA OBSAH A PŮVOD SVÉHO DÍLA. PŘÍSPĚVKY NEJSOU HONOROVÁNY. NÁROKY HONOROVÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ PODLEHÁJÍ VÝLUČNĚ PŘÍPADNÉ SMLOUVĚ S AUTOREM. PŘÍSPĚVKOVÉ MATERIÁLY PODLEHÁJÍ SOUHLASU REDAKCE. SOUHLAS JE VYDÁN JEN TĚM PŘÍSPĚVKŮM, KTERÉ NEOBSAHUJÍ REKLAMU, VULGARISMY, PORNOGRAFII ČI JINÉ OBDOBNE ŽÁVADNÉ MATERIÁLY A JSOU OPATŘENY JMÉNEM A PŘÍJMENÍM AUTORA, PŘÍLOŽENÝM FUNKČNÍM KONTAKTEM NA JEHO OSOBU (ADRESA, MAIL, TEL.). REDAKCE SI VYHRÁŽE PRÁVO PŘÍSPĚVEK ODMITNOUT. PRO UDĚLENÍ SOUHLASU NEEXISTUJE Tedy PRÁVNÍ NÁROK A JEHO PŘÍPADNÉ VYMÁHÁNÍ JE TAK IRELEVANTNÍ. NEVYŽÁDANÉ PŘÍSPĚVKY NEVRACÍME.

Inzerce

Časopis, který
i ze všedního dne
dokáže udělat
svátek!

www. PLAYBOY.cz

TIP
PLAYBOYE

Změňte své možnosti

Průkopnický **Acer Switch 7 Black Edition** je první bezventilátorový notebook 2 v 1 vybavený dedikovanou grafikou, a to díky inovativní bezventilátorové chladicí technologii Dual LiquidLoop od společnosti Acer. Díky výkonnému procesoru Intel Core i7 osmé generace a grafice NVIDIA GeForce MX150 jde o ideálního společníka pro intenzivní úkoly, kreativní produkci a streamování obsahu. Notebook který byl navržen s ohledem na mobilitu, je neuvěřitelně všestranný a bez připojené klávesnice váží méně než 1,15 kg. Štíhlý a lehký přístroj se může také pochlubit pevným kartáčovaným tělem, které nabízí pocit robustnosti a příjemného zážitku na dotek. 13,5" IPS displej s rozlišením 2 256 × 1 504 px nabízí ostré a živé vizuální zážitky ze širokých pozorovacích úhlů. Tento nejnovější Switch se může pochlubit i vestavěným stylusem využívajícím technologii Wacom EMR, díky které dokáže rozpoznat 4096 úrovní tlaku; navíc podporuje detekci naklonění pera pro ovládání úhlu, šířky nebo stínování. Tento stylus se nyní obejde bez baterie a je opatřen elegantním vnějším pláštěm. Swift 7 Black Edition, který podporuje funkci Windows Hello, je vybaven optickým snímačem otisku prstu nacházejícím se pod sklem a navíc s funkcí POA (Power on Authentication), která uživatelům umožňuje zapnout zařízení a okamžitě se přihlásit jediným dotykem.

asi 50 000 Kč / www.acer.cz

Poslech v jakékoliv situaci

Premiový design s využitím prvotřídních materiálů tvoří srdce společnosti **Bang & Olufsen** a pyšní se jím i **Beoplay E8** – první bezdrátová špuntová sluchátka. S využitím více než 90 let odborných znalostí v oblasti zvuku a designu vyzařují Beoplay E8 jednoduchost i styl, přinášejí špičkový zvuk a bezproblémový poslech v jakékoliv situaci. Sluchátka Beoplay E8 nabízejí až čtyři hodiny nepřetržitého poslechu na jedno nabití. Další dvě nabití poskytuje stylové kožené pouzdro. Tělo sluchátek obklopuje eloxovaný hliníkový kroužek a laserem vypálené logo Bang & Olufsen. Právě v oblasti kovového kroužku sluchátka reagují na dotyk, díky čemuž můžete jednoduše přepínat skladby, přijímat hovory nebo aktivovat Transparency Mode. Sluchátka jsou navržena tak, aby odolala potu, vodě a zároveň se příjemně nosila.

asi 8000 Kč / www.beoplay.com

In vino veritas

Ve víně je pravda. Abychom se ale k vínu dostali, čeká nás pokaždé stejná překážka – odstranit korek. Během chvilky se dá tento problém vyřešit pomocí nože s integrovanou vývrtkou **Victorinox**. Přesněji pomocí nového mistra na otevírání lahví – nože **Wine Master**. Atraktivním novým prvkem nože je nápadně elegantní a extra dlouhá vývrtka, která má tvar kužele. Nůž obsahuje nejen vývrtku, ale také páku pro snadné vytáhnutí korku z hrdla láhve, a protože ho potřebujete zachovat ostrý (přece jen s ním ještě potřebujete nakrájet bagetu a sýry), je Wine Master vybaven krátkou zakřivenou čepelí s vlnitými okraji pro řezání a vyjímání fólie na korku. Kapesní nůž Wine Master je dostupný ve dvou variantách – ve světle či ořechově hnědé. Vyroben je z olivového dřeva, ukládá se do pouzdra z luxusně zpracované kůže.

asi 3800 Kč / www.victorinox.cz

Nebezpečně svůdná vůně

007 for Women III ztělesňuje charakter kultovních Bond Women.

Jedná se o novou, úchvatnou a mnohotvárnou květinově orientální vůni. Je tvořena dlouhotrvajícími ingrediencemi, které se v průběhu času postupně odkrývají. Nejprve se otevírá jemně koennými a jiskřivými ovocnými notami papáji a ananasu, aby se vzápětí prodraly na povrch zářivé a všeobsáhlé květinové noty v kombinaci s kanangou vonnou, mandlovou vůní a prosluněným květinovým akordem. Na druhé straně je hřejivý, výrazný základ „poháněn“ smyslnými jantarovými notami santalového dřeva a pačuli.

asi 850 Kč (50 ml EdP)

Když dají inženýři hlavy dohromady...

...je výsledkem fén **Dyson Supersonic**. Ten mají na svědomí inženýři známého inovátora Jamese Dysona a jedná se o hodně povedený kousek... Fén využívá rychlý, ale přesně směřovaný proud vzduchu a je navržen pro optimální rovnováhu při držení. Inteligentně reguluje teplotu a pomáhá tak chránit vlasy před poškozením extrémním teplem. Patentovaný digitální motor Dyson V9, který fén pohání, je až osmkrát rychlejší oproti ostatním motorům běžných vysoušečů vlasů, ale váží o půlku méně. Navíc je tak malý, že mohl být umístěn do rukojeti fénu. Fén Dyson Supersonic využívá patentovanou technologii Dyson Air Multiplier. Tato technologie zajišťuje, že objem vzduchu nasávaného do motoru je třikrát silnější, produkuje vysoký tlak i vysokou rychlost proudu vzduchu.

asi 10 800 Kč / www.dyson.cz

Nová éra intelligence

Huawei nedávno představil sérii **Huawei Mate 10**, která otevírá dveře novým mobilním aplikacím s umělou inteligencí (AI). Huawei Mate 10, Huawei Mate 10 Pro a Porsche Design Huawei Mate 10 jsou průlomová zařízení vybavená AI, která kombinuje inovativní hardware, čipovou sadu Kirin 970 a EMUI 8.0. 6palcový Huawei Mate 10 Pro disponuje OLED obrazovkou s rozlišením 18:9 a vysokým poměrem displeje k tělu zařízení a standardem HDR10 pro dynamické sledování videa. „Próčko“ má skleněné tělo s elegantním symetrickým zakřivením na všech čtyřech stranách pro ergonomické držení. Jako zvýraznění nového dvojitého fotoaparátu Leica slouží reflexní pásek na zadní straně těla. Snímač otisků prstů je pro maximalizaci displeje umístěn vzhůru. Verze Mate 10 Pro je též certifikována IP67, a je tak voděodolná a prachuvzdorná. Fotoaparát nové řady smartphonů kombinuje 12mpx RGB senzor a 20mpx černobílý senzor, optickou stabilizaci (OIS), dosud největší světelnost f/1,6 či digitální zoom a Boleh poháněný umělou inteligencí. Huawei Mate 10 a Huawei Mate 10 Pro jsou osazeny 4000mAh baterií a disponují nabíjecí technologií Huawei SuperCharge s bezpečnostním certifikátem od TÜV a chytrým systémem správy baterie.

asi 21 000 Kč / consumer.huawei.com/cz

Zimně i atraktivně do města

Hannah City Life – to je nová pánská kolekce pro nadcházející měsíce od renomované české značky Hannah. Kolekce kombinuje funkční a designově atraktivní kousky do města. Z celé nabídky jsme vybrali dvě stále oblíbené „buřtíkové“ bundy. **Gaton**, lehká a zateplovací bunda, je spojením outdooru a moderního designu vhodného do města. Díky prodyšnosti a termoizolaci neztrácí bunda nic ze své funkčnosti. Lehká péřová bunda **Torid** je pro ty, co dbají na styl a přitom chtějí zůstat v maximálním pohodlí jak ve městě, tak při volnočasových aktivitách. Nadčasový design se snoubí s praktičností díky lemování gumou na kapuci či rukávech a spodním okraji. Praktické hlavní kapsy na zip jsou samozřejmostí, stejně jako transportní obal, do kterého bundu snadno a rychle sbalíte.

asi 2600 Kč (*Gaton II*) a 3800 (*Torid*) / www.hannah.cz

Chytré hodinky se sportovní DNA

Funkce, na které jsou uživatelé hodinek Fitbit zvyklí, tedy automatické rozpoznání sportovní aktivity a analýza spánku na základě tepové frekvence, nechybějí ani v novince **Fitbit Ionic**. Můžete tedy vyběhnout do přírody, telefon nechat doma a svěřit celou práci hodinkám. Na konci svého sportovního výkonu budete vědět, kudy jste běželi, díky vestavěnému GPS senzoru, kolik kalorií jste spálili, a všechny další důležité údaje, které znáte ze svého současného sporttrackeru. Hodinky jsou vodotěsné do hloubky 50 metrů, mají také vestavěný hudební přehrávač, baterie je napájí nejméně čtyři dny. Fitbit Ionic jsou vybaveny novým SpO2 snímačem, který v budoucnu umožní měřit např. spánkovou apnoe.

asi 9400 Kč / www.fitbit.com/ionic

Na internetu i mimo Wi-Fi

Alcatel Plus 12 je elegantní přenosné zařízení typu 2 v 1, které jako jedno z mála podporuje mobilní 4G (LTE) připojení pro přístup k internetu i mimo dosah Wi-Fi sítě. Novinka vážící pouhých 999 gramů nabízí přednosti tabletu a klasického notebooku s operačním systémem Windows 10 v jednom. Tablet má úhlopříčku 11,6" a jeho displej s Full HD rozlišením podporuje funkci Windows Ink pro ovládání aktivním perem. Výhodou je i postranní čtečka otisků pro rychlé přihlášení do Windows. Tablet lze pomocí magnetu vložit do klávesnice, která disponuje vlastní baterií, a využívat jako běžný notebook pro kancelářskou práci. Samotná klávesnice může po vložení SIM karty s datovým tarifem sloužit i jako bezdrátový Wi-Fi router až pro 15 různých zařízení. Potěší i moderní konektor USB typu C a micro HDMI pro připojení externího monitoru nebo televize.

asi 14 000 Kč / www.alcatel.cz

TIP
PLAYBOYE

Villa Cafe

Kousek od krnovského centra jsme objevili krásný, kompletně rekonstruovaný objekt s atraktivním názvem **Villa Cafe**. Historie tohoto butikového hotelu sahá do roku 1931, kdy vilu ve stylu pozdního baroka projektoval vídeňský architekt Franz Wilfert. Kolem vily se rozkládá romantická zahrada o rozloze 3600 m². Samotná vila nabízí ubytování v citlivě zrekonstruovaných apartmánech. Villa Cafe je určitě místem pro velmi příjemný pobyt.
www.villacafe.cz

Villa Cafe

Dílna sbalená do kapsy

Leatherman SURGE je vždy tam, kde je potřeba pořádného pracanta. S 11,5 centimetry (ve složeném stavu) a s 335 gramy oceli je jedním z nejrobustnějších multitoolů vůbec. V mohutném těle se skrývá 21 nástrojů, které by neměly chybět například v autě, na motorce či v domácí dílně. Multitool obsahuje totiž kromě tradičních multifunkčních kleští také otvůrák na láhve a na konzervy, sadu šroubováků, šídlo s otvorem, dva nože z prémiové oceli 420HC (se zubatým a s rovným ostřím), pilku s dvojřadými zuby, kterou můžete vyměnit za pilník s diamantovou vrstvou – podle toho, co víc využijete.

Neocenitelným pomocníkem jsou ostré nůžky s pružinovým mechanismem.

Zkrátka se jedná o kompletní sadu základního nářadí, která by neměla chybět ve výbavě žádného řemeslníka, stavaře, montéra nebo kutila.

K dostání v nerezové nebo černé barvě. Na všechny originální multitooly Leatherman se vztahuje exkluzivní záruka 25 let!

asi 4500 Kč (4600 Kč verze BLACK)

www.leatherman.cz

Inzerce

BARBER'S WIFE
kadeřnictví & holičství

PODPOŘTE AKCI

MOVEMBER

BOJ PROTI RAKOVINĚ PROSTATY

NECHTE SI U NÁS
V LISTOPADU UPRAVIT KNÍR

VÝDĚLEK VĚNUJEME NA
PODPORU TÉTO AKCE

www.barberswife.cz

OLGA KRAMPEROVÁ, majitelka
luxusního pražského salonu WINDSORS

ETIKETA:

Jak být skutečným gentlemanem a vědět proč...

Etiketa – původně papírová cedulka, třeba na lahvičce s léky s informací o obsahu. U francouzského dvora pak lístek se jménem, určující, kam se má který host posadit. Tento název se v přeneseném významu začal používat pro označení pravidel společenského chování.

My se budeme zabývat etiketou neboli pravidly pánského společenského oblékání. O své nedocenitelné zkušenosti se s námi opět podělí **Olga Kramperová**, ředitelka luxusního módního salonu **Windsors**: „Etiketa je soubor nepsaných pravidel, jejichž porušování však není trestné. Pokud ovšem jako „trest“ nevnímáte například vyloučení z dobré společnosti. Přestali vás v zaměstnání brát na důležitá jednání? Ubývá vám zajímavých pozvánek na významné společenské akce? Důvody mohou být samozřejmě různé. Prostudujte si ale raději následující řádky a posuďte sami, jestli příčinou náhodou není to, že porušujete etiketu oblékání.“

Rozepnuté sako

Je přípustné ho nosit v běžném pracovním prostředí. Při sezení je potřeba mít sako rozepnuté, kdykoli však vstanete, je nutné ho opět zapnout. „Cítíte-li se však lépe v rozepnutém, noste pod něj v práci vestu. Právě ta může totiž hrát za vhodných okolností roli svrchního oděvu. Ale pozor, u stylu high bussines je to striktně vyloučeno a je nezbytné mít přes vestu vždy oblečené ještě sako.“

Odkládání saka

Ve společnosti se sako zásadně neodkládá. Košile je totiž považována za spodní oděv. Formální společenské prostředí nepřipouští odložení saka, ani když pod ním máte vestu. V neformálním prostředí se sice dnes odložení saka toleruje, zvláště je-li vestou částečně nahrazeno. „Její zadní díl však není vypracován stejně jako díl přední, a výsledný dojem tedy nemusí být zrovna ideální.“

Ve společenském neformálním prostředí je možné sako odložit pouze se svolením přítomných dam. Odložení saka lze tolerovat například v neformálním prostředí

nebo v běžném pracovním styku, pokud jste v kanceláři a neočekáváte návštěvu (klienta, hosta) nebo v rámci casual dress codu. Dále pak při neformální přátelské schůzce, obědě či při garden party.

Zapnuté sako

Obecně je nutné ho tak nechat při jakékoliv společensky významné příležitosti. Dále při představování, při podávání rukou, při vystoupení na pódiu, proslovu, pronesení přípitku a také v situacích, kdy jste hostitelem a vítáte hosty.

Vesta

Měla by sahat k pásu. Spodní knoflík určitě nechte vždy rozepnutý.

Jednořadé sako

Spodní knoflík nikdy nezapínejte. „Tento zvyk měl v historii svůj zásadní význam. Dala se snáz tasit zbraň. Dnes je důvod našťastí jiný. Zapnutím všech knoflíků tohoto typu saka totiž nepřírozeně zdeformujete jeho tvar.“

Jednořadý oblek (krunýř)

Musí být vždy zapnutý na jeden knoflík. U saka se dvěma knoflíky pak vždy ten

horní, u saka se třemi knoflíky je možné mít zapnutý buď horní, nebo jen prostřední knoflík. V neformálním nebo pracovním styku je možné mít jednořadé sako rozepnuté.

Dvouřadý oblek

Nosí se vždy zapnutý. Spodní knoflík však zůstává vždy rozepnutý. „Ve striktně, podle zvyku zapnutém dvouřadovém saku se někdy můžete cítit příliš sevřeně, především má-li tři knoflíky. Věřte mi, opravdu není vhodné ho nosit rozepnuté. Jeho velké přední díly totiž neesteticky „vlají“. Právě pro svoji „upnutost“ bývá dvouřadový oblek považován za konzervativnější.

Obecná pravidla

- Po 18. hodině nikdy neoblekejte světlý, šedý nebo hnědý oblek.
- Ponožky musí mít barvu kalhot. „Daily business“ povoluje i velmi módní barevné ponožky se vzorem. Vždy se ale vyplatí přihlídnout k dané situaci i k oboru, ve kterém pracujete. Myslete na to, že nic se nemá přehánět...“
- Patky na kapsách saka nikdy nezasunujte do kapes.
- Nenoste ruce v kapsách saka a také do vnějších kapes nic neodkládejte. K tomu jsou určené kapsy vnitřní. Sako není bunda...
- Kapsu nemá mít ani košile. A pokud už ji má, rozhodně do ní nic neodkládejte. Přes košili přece nosíte sako a to má vnitřní kapsy k odkládání určené.
- Nikdy nepovolujte uzel kravaty a nerozepínejte knoflíček, který je pod ním. Raději kravatu sundejte a nechte první knoflík košile rozepnutý.
- Luxusní oblek se vyznačuje funkčními detaily – kapsy nejsou falešné, knoflíkové dírky umožňují rozepínání apod.
- Pro luxusní oblek jsou charakteristické takzvané líbající se knoflíčky na rukávech – kissing buttons. „Jsou nezaměnitelnou vizitkou šikovného, zkušeného krejčího. Jen takový je umí dokonale vyskládat...“

- Funkční knoflíkové dírky u rukávů zaslouží k tomu, abyste si mohli rozepnout knoflíčky a ohrnout rukávy například při mytí rukou.
- Znakem luxusu jsou ručně obšité knoflíkové dírky. Tu poslední nechte rozepnutou.
- Kalhoty by neměly být příliš dlouhé. Pokrčené by měly být maximálně na jeden varhánek nad obuví.

A co připomenout závěrem?

„Já to vidím tak...“ usmívá se Olga, „dokonalost tkví v detailech a sebeluxusnější oblek z nevychovaného gentlemana neudělá...“

The Spirit of the Warrior

Nechte se unést za hranice všedních dní!

Transmission festival se vyvinul do jedné z nejkázalejších akcí taneční hudby, která přitáhne lidi z více než 60 zemí **do pražské O2 Areny**. V sobotu **25. listopadu 2017**

oslaví Transmission festival už 12 let na české scéně. V jednom z nejmodernějších multifunkčních míst v Evropě – pražské O2 Areně se propojí kouzlo taneční hudby s neobyčejnou podívanou. Množství laserů a světelná show ve vás zanechají zážitek nezapomenutelné noci, která s jistotou pohltí vás i vaše smysly.

Vstupenky v síti www.ticketportal.cz.

Pět desetiletí na pódii

Do České republiky se vrací německá skupina **Scorpions**. Ta je od roku 2010 na monstrózním světovém turné, které v prosinci zavítá i do Ostravy. Zde kapela představí největší hity své déle než pět desetiletí trvající hudební kariéry. Původně žákovský soubor, který vznikl v roce 1965, se profesionálně zformoval v Hannoveru v roce 1969. Za svoji kariéru si Škorpioni vyzkoušeli rozmanité metody tvorby – od spolupráce s Berlínskou filharmonií přes elektronické experimenty až po čistě akustickou desku Acoustica. Svých nahrávek prodali víc než 100 milionů a jsou považováni za nejúspěšnější německou kapelu. Scorpions vystoupí **3. prosince v ostravské aréně Ostravar**.

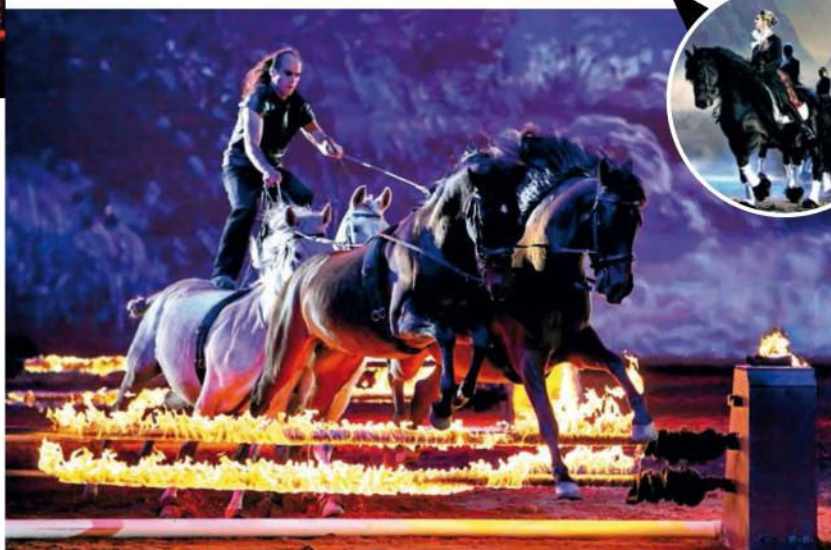
Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Příběh vyprávěný v sedlech

Dobrodružství a tajemství vás čekají při představení **Apassionata Sen**, evropské nejúspěšnější rodinné zábavné show s koňmi. Kromě osvědčené koncepce uceleného uměleckého díla s působivou, speciálně komponovanou hudbou, velkolepými světelnými efekty, skvělým jezdectvím a tanečním uměním a samozřejmě s nádhernými koňmi přinese toto vystoupení také celou řadu novinek. Show například slibuje dosud nevídané kaskadérské kousky jezdců. Představí se i mnoho nových plemen koní, kteří předvedou své umění, samozřejmě opět společně s nejlepšími evropskými jezdci. Kromě toho nebudou chybět ani poetické scény, drezúra a volný styl, stejně jako okouzující komediální program s malými čtyřnohými hvězdami. Publikum zazijí při show krásu, vášeň, vzrušení a humor, vše v jednom. Právě tahle skvělá kombinace každý rok nadchne přibližně půl milionu lidí všech generací po celé Evropě. Těšit se můžete **6. a 7. ledna 2018 v pražské O2 Areně**.

Vstupenky v síti www.ticketportal.cz.

Královský vánoční koncert

Royal Christmas Gala je slavnostní vánoční show se špičkovými umělci, úžasnou scénou a úchvatnými světelnými i vizuálními efekty. Sólóvé skladby, dueta a další skvělá hudební čísla jsou sestavena z tradičních vánočních melodií, jako jsou Silent Night, Ave Maria či slavná Lennonova Merry Christmas. Samozřejmě zazní i největší hity **Sarah Brightman** a **Gregorian**. Po dlouhých 13 letech vystoupí Sarah Brightman, nejskvělejší soprán všech dob, v České republice. V prosinci 2017 bude spolu s Gregorian součástí Královského vánočního koncertu, kde je podpoří i tři speciální hosté, šestičlenná kapela a symfonický orchestr. Koncert se uskuteční

16. prosince v Tipsport Areně v Praze.

Vstupenky v síti www.ticketportal.cz.

 PR
foto ARCHIV PRAGA ARENA

PRAGA ARENA - přesně pro vás

Od roku 2013 najdete v Horních Počernicích 6000 čtverečních metrů závodního asfaltu. Je to největší motokárová dráha v České republice. Ideální místo, kde můžete skloubit adrenalinový zážitek z jízdy v zastřešeném kartovém areálu s gastronomickými zážitky. Ideální pro setkání kamarádů stejné krevní skupiny anebo pro firemní teambuilding či vánoční večírek.

Co tady všechno je?

- Několik konfigurací tratě s délkou kolem 700 metrů.
- 26 moderních motokár Praga s výkony 6,5 koně, 9,5 koně a 3 koně pro děti.
- Posuvné sedačky – všichni nejsme stejně velcí, že?
- Sedm až devět metrů široká trať, takže můžete předjíždět, co hrdlo ráčí.
- Restaurace s barem a grilem s kapacitou 160 až 200 míst.
- Prosklená stěna restaurace, která umožňuje sledovat dění na trati.
- Unikátní časomíra, velkoplošné LCD obrazovky a projektory.
- Závodění se vším všudy.

Dokonalé prostředí pro obchodní partnery, zaměstnance a hosty. Nedá se nic dělat, ať je nám, kolik chce, v srdci zůstáváme soutěživými kluky. Adrenalinový motosport je zkrátka pro nás to pravé. Není problém nechat si uspořádat vytrvalostní závod jako v Le Mans, vymýšlet taktiku, střídát jezdce. Kdo zrovna nejede, užívá si kulinářské zážitky.

Vychutnejte si závodění plnými doušky!

Carmella ROSE

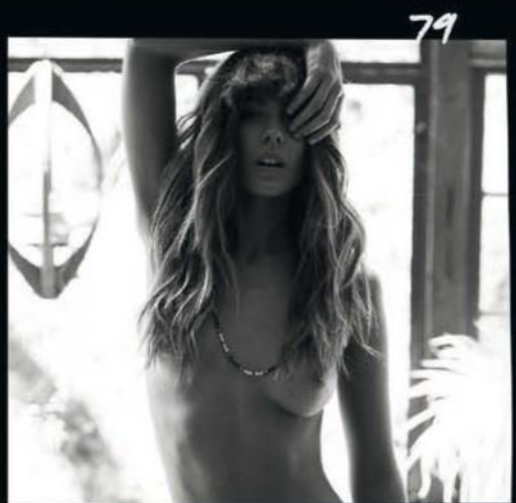
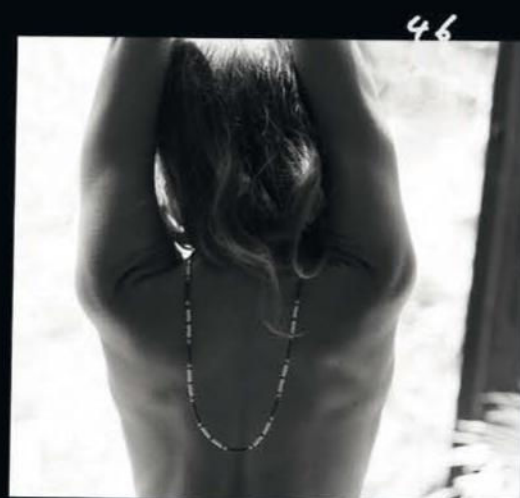
Mladičká modelka pocházející ze slunné Kalifornie je dokonalé skloubení nevinnosti, hravosti a jisté dávky provokace – to hlavně díky dokonalému tělu a zadečku, na který budete hledět rozhodně nejdéle. Potvrdí vám to víc než milion jejích fanoušků, kteří ji sledují na instagramu...

54

58

68

72

94

98

„Chci být prezidentem, protože postrádám v této funkci člověka, který by nerozděloval společnost a nenálepkoval lidi,“ pravil Jiří Drahoš (1949), vážený fyzikální chemik a bývalý předseda Akademie věd ČR v dubnu tohoto roku. Víc snad ani není potřeba na úvod dodávat.

Jiří Drahoš

***„Musím vyhrát,
abych uplatnil své vize.“***

PLAYBOY: Nemáte problém zvládnout každý den několikrát schody do druhého patra, ve kterém sídlí vaše kancelář?

DRAHOŠ: Bylo by špatné, kdybych ve svém věku nevyšel pár pater. Před časem jsem běžel s reportérkami „kilák“, bylo to nakonec nějakých 1700 metrů, během toho jsme se spolu bavili a ani jsem se nezadýchal. V mládí jsem běhával tratě do deseti kilometrů a nějaké krosy. Maraton nebo půlmara-
ton mě ale nikdy nelákal.

PLAYBOY: Do jaké míry se u vás projevuje ono „gorolství“, charakterizované určitou sveřepostí?

DRAHOŠ: Vzhledem k tomu, že jsem žil v Jablunkově do svých osmnácti let, mám v sobě zcela jistě ony tvrdé gorolské kořeny.

Proto mě vždycky pobaví, když se o sobě od lidí, kteří mě navíc vůbec neznají, dozvídám, že jsem vyznavačem kompromisů za každou cenu. Na druhou stranu, život je o kompromisech. Když se chlap ožení, měl by asi počítat s tím, že už nebude moc každý večer sedět čtyři hodiny v hospodě. Nebo to může zkusit, ale když mu manželka sdělí, že se jí to nelíbí, má dvě možnosti, rozvést se, nebo vyjednat kompromis.

PLAYBOY: Musím přiznat, že vás rovněž považuji za muže kompromisu, který bude pro standardní politiky nejpříjemnějším kandidátem na post prezidenta.

DRAHOŠ: Prezidenta nevolí politické strany, ale lidi. Proto usiluji o co nejširší podporu voličů.

PLAYBOY: Nicméně pokud budeme brát v potaz poslední volby, něco přes 60 procent lidí volí strany. Dost dobře si nedovedu představit, jak získáte na svou stranu například voliče pana Okamury.

DRAHOŠ: Nevím, kdo je volič Tomia Okamury...

PLAYBOY: Zastánce přímé demokracie, odvolatelnosti a hmotné zodpovědnosti politiků, vystoupení z EU, odpůrce přijetí eura...

DRAHOŠ: Tato část elektorátu asi nebude patřit mezi moje příznivce. Ale o tom je demokracie. Jsem s tím smířen.

PLAYBOY: Jak si vysvětlujete skutečnost, že žádná ze „zavedených“ stran dosud nepostavila vlastního prezidentského kandidáta?

DRAHOŠ: Jedním z důvodů je nejspíše poznání politiků, že lidé chtějí někoho, kdo je nad stranami. Myslím si také, že dnešní politické strany jsou personálně hodně vyprázdněné, a k tomu se ještě soustředily zejména na parlamentní volby. Proto zřejmě nechtěly oslabovat svou pozici tím, že by dopředu oznámily jméno nějakého kandidáta s malými šancemi na úspěch.

PLAYBOY: Nejsou přímé volby důstojnější? Vždyť „prostý“ lid projevuje někdy mnohem víc moudrosti než zákonodárci. Pamatuji na prezidentské volby, kdy jedna strana potopila kandidáta vzešlého ze stranického referenda, při dalších pak ministr vnitra vyhrožoval, že někdo půjde „bručet“.

DRAHOŠ: Je otázkou, jestli je přímá volba důstojnější. I když uznávám, že v rámci voleb v parlamentu se v přímém přenosu odehrávaly věci někdy až za hranou důstojnosti. Spíše to ale vypovídá o etické úrovni naší politiky než o tom, zdali je systém přímé volby lepší než ten parlamentní.

PLAYBOY: Z vaší kandidatury usuzuji, že přímou volbu prezidenta nepovažujete za chybu.

DRAHOŠ: Respektuji oba typy voleb, ale dnes máme přímou volbu. Proto nemá cenu zabývat se tím, jestli je nějaká varianta lepší nebo horší. Je ale pravda, že v parlamentní volbě bych měl zřejmě mnohem menší šanci. Nikdy

DRAHOŠ: Nechci vést rozhovor na téma jistoty výplat obou zmíněných pánů... A s tou státní institucí je to navíc úplně jinak. Ústavy Akademie věd ČR nejsou státní, ale veřejné výzkumné instituce, stejně jako je tomu v případě veřejných vysokých škol. Já naopak za svoji nezpochybnitelnou výhodu mohu považovat skutečnost, že jsem osm let mnohdy velmi tvrdě vyjednával o Akademii a jejím rozpočtu, hájil a uhájil jsem ji před politiky. Netuším, kdo z ostatních kandidátů má zkušenosti v průběžném jednání s pěti premiéry a stejným počtem vlád. O tom, že nejsem člověk kompromisu za každou cenu a zůstává ve mně cosi z beskydského berana, vypovídá to, že jsem ustál mimořádný politický tlak směřující k likvidaci Akademie v roce 2009. Jasně, nebyl jsem v tom sám, ale stál jsem v čele instituce, která se pustila do boje a vyhrála. Někteří politici později přiznali, že se jednalo o tvrdý, ale zároveň férový boj. A o to myslím jde v první řadě. Bojovat tvrdě, je-li to zapotřebí, ale vždy fér.

PLAYBOY: Jaká kritéria musí splňovat vědec?

DRAHOŠ: V první řadě musí umět kriticky myslet, čehož bychom ovšem měli být schopni my všichni. Vědec musí umět vstřebat spoustu informací z určitého oboru a ty pak vyhodnotit. Stanovit si cíl, například hypotézu, kterou vědeckými metodami prověří, a o výsledek se podělí s vědeckou komunitou. Výhodou vědce je rovněž schopnost pracovat týmově.

PLAYBOY: Dělíte vědce na úspěšné a neúspěšné?

DRAHOŠ: Jak praví pokusy Járy Cimrmana, mistra slepých uliček, vyfukováním kouře do vody zlato nevznikne. Věda je také někdy o slepých uličkách, nicméně zjištění vstupu do nich

by nemělo trvat moc dlouho a stát příliš hodně peněz. Na druhé straně je naivní myslet si, že každý, kdo něco vymyslí, získá Nobelovu cenu. Jinak, stejně jako je tomu ve všech druzích lidského konání, existují vědci vynikající, nadprůměrní i podprůměrní. Důležité ovšem je, aby ten průměr byl co nejkvalitnější. Mimochodem, všechny zmiňované kategorie byste našel i ve skupině držitelů Nobelových cen, tam je ale průměr neskutečně vysoko.

PLAYBOY: Splňuje vaši definici vědce Bill Gates, který v nevědeckém prostředí garáže vyvinul Microsoft a ovlivňuje miliardy lidí, stejně například jako Mark Zuckerberg?

DRAHOŠ: V něčem určitě ano, ale oba k tomu navíc přidali tvůrčí vhléd do byznysu, čehož si u nich cením ještě více. To, že někoho napadlo, že by mohla fungovat platforma jako facebook a vytvořil ji, je fajn. Ale dotáhnout to komerčně, to chce velký talent. Takže Billa Gatese a Marka Zuckerberga bych navrhl na Nobelovu cenu v kategorii Vizionář – ta se ovšem, jak víme, neuděluje.

PLAYBOY: Před časem jsem narazil na titulík oznamující, že čeští miliardáři investují stále víc do vědců a činí tak ve víře v zisk z patentů a licencí. Máte s tím problém?

DRAHOŠ: Vůbec ne. Kdyby vědecké výtvo-ry nenalezly uplatnění v praxi, či chcete-li v byznysu, věda by zanikla již před mnoha sty lety. Jako předseda Akademie věd jsem se setkával s lidmi z byznysu docela často a velmi jsem stál o to, aby do vědy

Jak praví pokusy Járy Cimrmana, mistra slepých uliček, vyfukováním kouře do vody zlato nevznikne. Věda je také někdy o slepých uličkách, nicméně zjištění vstupu do nich by nemělo trvat moc dlouho a stát příliš hodně peněz.

jsem v žádné straně nebyl a ani nehodlám do žádné vstoupit, případná stranická nominace na prezidenta se mi proto v mém případě nejeví jako příliš pravděpodobná.

PLAYBOY: Vaši „soupeři“ pánové Kulhánek s Horáčkem budou nejspíš poukazovat na to, že zatímco vy jste působil ve státní instituci a měl jistotu, že každého patnáctého přijde výplata, oni se prosadili ve světě privátního byznysu...

vstoupili. Věda je totiž mimořádně drahá záležitost a chápu, že málokterý miliardář bude investovat do výzkumu, který přinese výsledky dejme tomu za třicet let. Většinou mají snahu podporovat něco, co je viditelné a dosažitelné v dohledné době. V rámci svého působení jsem proto prosadil strategii Akademie věd pro 21. století. Ta není postavena na „ryzí“ vědě, psaní článků a knih, ale na efektivní spolupráci s privátním sektorem, a je to strategie velmi úspěšná. Z pozice držitele dvaceti patentů rovnoměrně rozdělených mezi Česko a svět bych byl určitě nadšený, kdyby se všechny moje patenty zhmotnily v licenci. Bohužel to není tak jednoduché.

PLAYBOY: Kdy končí práce vědce?

DRAHOŠ: Vlastně nikdy, člověk má většinou stále v hlavě problém, který se snaží vyřešit. Kdysi platilo pravidlo, které by se dalo volně přeložit jako „publikuj výsledky svého výzkumu, jinak o tobě nikdo nebude vědět“. Dnes je ale důležité také to, aby vědec dokázal vyhodnotit, do jaké míry má jeho práce šanci na zisk patentu. V okamžiku, kdy něco zveřejníte, se to totiž stává věcí veřejnou, a patří proto komukoli, takže šance patentovat zmizí.

PLAYBOY: Existuje konkrétní objev, na který jste z pozice bývalého ředitele Akademie věd obzvláště pyšný?

DRAHOŠ: Nechci, aby to vyznělo jako fráze, ale považuji za čest, že jsem mohl komunikovat s panem profesorem Antonínem Holým, světově respektovaným vědcem, jehož léky zachraňují dodnes životy desítek milionů lidí po celém světě. Jeho výsledky byly ovšem výsledkem předchozího dvacetiletého systematického základního výzkumu. Přímo za dobu mého vedení Akademie věd byl v týmu profesora Jiřího Neužila z Biotechnologického ústavu vyvinut lék MitoTam proti agresivním formám rakoviny prsu. V současné době se klinicky testuje v Německu, ale vzhledem k délce a náročnosti testů by se mohl objevit nejdříve až za nějakých pět let.

PLAYBOY: Kandidoval byste i v případě, kdyby prezidentem nebyl Miloš Zeman?

DRAHOŠ: Je dobré si ujasnit, že nejsem žádný Antizeman. Stejně tak ovšem musím přiznat, že když jsem si vnitřně formuloval svou kandidaturu, řada důvodů byla a je spojena s pohledem na způsob výkonu prezidentské funkce právě Milo-

šem Zemanem. Každopádně otázka, jestli bych kandidoval, kdyby prezidentem nebyl Miloš Zeman, je spekulativní. Dost možná bych tak učinil i v případě jiného prezidenta, který by nesplňoval mé představy a vize o výkonu funkce hlavy státu. Chci, aby lidé posoudili můj program, moji vizi demokratické, bezpečné, prosperující a kulturní země, která má pevné a respektované místo ve světě. Myslím, že můj dosavadní život je zárukou, že voliče nezklamu. Mám za sebou kariéru vědce, manažera, nejsem loutka žádné politické strany ani zájmové skupiny.

PLAYBOY: V případě prohry vás budou mít lidé ovšem zafixovaného v povědomí nikoli jako úspěšného ředitele Akademie věd, ale neúspěšného prezidentského kandidáta.

DRAHOŠ: Tak tím se opravdu nezabývám, navíc si to nemyslím. Nekandiduji s myšlenkou, jestli mě někdo bude považovat za tři roky za vítěze nebo poraženého. Na debatách často říkám, že jsem se nepustil do kampaně kvůli tomu, abych si napsal do svého životopisu, že jsem v roce 2018 kandidoval na prezidenta. Kandiduji, protože chci vyhrát.

PLAYBOY: V politice není důležitý výsledek, ale jeho zdůvodnění. Pokud si dobře pamatují, při poslední prezidentské volbě se snad s výjimkou kandidáta ODS shodli všichni na tom, že vlastně tak či onak uspěli.

Každopádně otázka, jestli bych kandidoval, kdyby prezidentem nebyl Miloš Zeman, je spekulativní. Dost možná bych tak učinil i v případě jiného prezidenta, který by nesplňoval mé představy a vize o výkonu funkce hlavy státu.

DRAHOŠ: V prezidentské volbě neexistuje žádné druhé, třetí nebo čtvrté místo. Chci vyhrát, nikoli se jen zúčastnit.

PLAYBOY: Jak jsem se dočetl, jste velkým stoupencem zavedení eura. Nicméně „europartaje“ ČSSD, KDU-ČSL, TOP 09 a Starostové disponují po volbách spíš marginální silou.

DRAHOŠ: Opět bych to rád korigoval. Před volbami jsem řekl, že bych velmi stál o to,

aby naše příští vláda zavedla vážnou a fundovanou debatu o přijetí eura. Netvrdil jsem, abychom přijali euro teď a hned. K tomu jsem řekl, že je potřeba velmi seriózní osvětová kampaň pro širokou veřejnost, protože v současné době všichni křičí pouze o rizicích eura: řecké dluhy, italské a španělské banky atd. Na druhou stranu má Slovensko euro už osm let, vedou si ekonomicky docela zdatně a premiér Robert Fico patří do kategorie velmi proevropských politiků. Navíc po odchodu Velké Británie pozice zemí stojících mimo eurozónu výrazně oslabil. Pochopitelně budu chápat, že pokud budou průzkumy veřejného mínění ukazovat i po takové vysvětlovací kampani, že 80 procent obyvatel je proti přijetí eura, žádná vláda do toho logicky nepůjde. Takže nejsem žádný zaslepený stoupenec eura, ale z pozice pragmatika vím, že když chci o něčem rozhodovat, musím sedět s těmi, kteří rozhodují, u jednoho stolu.

PLAYBOY: Do jaké míry lze podle vašeho názoru realizovat z postu českého prezidenta své vlastní vize?

DRAHOŠ: Určitě ano, a velmi výrazně. Prezident není jen kladeč věnců, má v několika ohledech nezastupitelnou moc. Například jmenuje ústavní soudce nebo členy bankovní rady. Výrazný je také jeho vliv na jmenování vlády. Ptáte-li se na vize – prezident je u nás tradičně chápán jako úřad

s vysokou autoritou, a pokud si ji svým výkonem funkce udrží, může ji uplatnit při realizaci svých vizí. Já mám například jasné vize v oblasti vzdělávání, ale i v řadě dalších. A také mám jednu vizi, kterou mohu začít uvádět do života ihned v případě zvolení: otevření Hradu.

PLAYBOY: Výhoda prezidenta zřejmě spočívá i v možnosti sestavit vlastní tým pro Hrad.

DRAHOŠ: Měla by to být samozřejmě výhoda, ale při pohledu na některé lidi kolem současného prezidenta opravdu nevím...

PLAYBOY: Už máte svůj tým?

DRAHOŠ: Ještě nemám, ale usilovně přemýšlím o jeho složení.

PLAYBOY: Preferujete souvěrce, nebo oponenty?

DRAHOŠ: Mám v širším poradenském týmu lidi, jejichž názory na některá témata se docela liší. Můj poradenský tým zastupuje různé názorové proudy, nikdy jsem se nebál mít kolem sebe kvalifikované oponenty. Odpovědnost za svá rozhodnutí ovšem nesu výhradně já.

PLAYBOY: Pokud vás chce někdo přesvědčit o tom, že se vaše myšlenky neubírají správným směrem, musí na vás, lidově řečeno, „kleknout,“ nebo vsadit na pozvolný postup?

DRAHOŠ: Na mě ještě nikdy nikdo neklečel. Řekl bych, že je o mně známo, že tato přesvědčovací metoda je v mém případě předem odsouzena k zániku. Jako racionálně myslící člověk a vědec musím ale umět připustit, že se mohu mýlit. Určitě nemám problém s tím, přemýšlet o jiných názorech, často je sám vyhledávám. Proto také mohu dospět k závěru, že můj oponent má pravdu. A nepovažuji to rozhodně za prohru, vždy se mi to ve výsledku vyplatilo.

PLAYBOY: Kdybyste měl možnost vetoovat zpětně nějaký zákon, jakým směrem byste upřel svoji pozornost?

DRAHOŠ: Nemám ani tak pífku na některý jednotlivý zákon, většinou se dají opravit. Rozhodně se ale neztotožňuji se zákonem o enormní podpoře solárních zdrojů – ten by za veto stál. Jenže já vidím problém spíše někde jinde, a to v zaplavení našeho právního řádu spoustou nesmyslných a zbytečných paragrafů. Vyskytne se nějaký problém, který by se dal často řešit s použitím zdravého rozumu, a my na to šijeme okamžitě a často horkou jehlou zákon. Proto bychom potřebovali někoho, kdo by se všemi těmi paragrafy probral a postupně nás těch zbytečných zbavil. Jednalo by se o mimořádně záslužnou práci.

PLAYBOY: Sdílete po vzoru většiny našich politiků ze zavedených stran názor, že občan není hoden toho, aby rozhodoval o podstatných věcech v referendu?

DRAHOŠ: Pozor, já si myslím, že žádný z politiků zavedených stran nic takového netvrdí. Já sám jsem už mnohokrát řekl, že považuji referendum za efektivní nástroj

Já sám jsem už mnohokrát řekl, že považuji referendum za efektivní nástroj zejména komunální politiky. Obecné referendum uplatněné na tak zásadní věci, jako je například přijetí eura nebo vystoupení z Evropské unie, ovšem považuji za problematické.

zejména komunální politiky. Obecné referendum uplatněné na tak zásadní věci, jako je například přijetí eura nebo vystoupení z Evropské unie, ovšem považuji za problematické. Opět je to totiž o kampani, debatě a kvalifikovaných argumentech. Proto lidem na setkáních vysvětluji, že po případném vystoupení z EU bychom měli

mimo jiné výrazně dražší a méně dostupné léky, protože se testují na úrovni EU a jedná se o finančně mimořádně nákladnou záležitost. Stejně tak bychom se museli smířit s méně bezpečnými potravinami, zmizela by výhoda jednotného trhu a kontroly dovozu. A tohle je jenom pár příkladů, kde společné řešení na úrovni EU je jednoznačně lepší, levnější a obvykle i rychlejší než na úrovni národní. Šetříme tím obrovské objemy peněz, možná více než všechny finance ze strukturálních fondů, které k nám z EU plynou. Jeden nejmenovaný český politik nedávno řekl, že by v zájmu „samostatnosti ČR“ klidně obětoval jednu třetinu naší životní úrovně. Netuším ovšem, zdali stejný názor sdílí například důchodci...

PLAYBOY: Jako svéprávný občan a daňový poplatník bych ovšem rád rozhodoval o přijetí eura, neboť zastávám názor, že toto rozhodnutí ovlivní můj život podstatně víc než počet laviček v parku nebo stavba bazénu tuším ve Vsetíně.

DRAHOŠ: Tady s vámi absolutně nesouhlasím...

PLAYBOY: V posledních letech proběhla celostátní referenda v Anglii, Skotsku, Irsku, Austrálii, Švýcarsku a Turecku. S výjimkou Turecka se jedná o demokratické země. Naopak obecné referendum nepřichází v úvahu v Rusku, Číně, Saúdské Arábii...

DRAHOŠ: My ale nejsme ani Švýcarsko, ani Skotsko nebo Anglie. Nemáme takovou tradici, proto váš argument, že země, které nepořádají obecná referenda, mají blízko k totalitě, rozhodně neberu. To ale určitě neznamená, že obecné referendum zásadně odmítám.

PLAYBOY: Shodneme se alespoň na tom, že když jsme v červenci 2003 vstupovali na základě referenda do EU, jednalo se, nutno říci bohužel, přece jen o jinou Evropu, než je tomu dnes?

DRAHOŠ: V tom se shodneme. To ale nemění nic na mém názoru, že obecné referendum může být nejen dobrý sluha, ale také velmi zlý pán.

PLAYBOY: Pokud se stanete prezidentem, poskytnete Playboyi rozhovor?

DRAHOŠ: Mohu vás ujistit, že s tím nebudu mít problém.

CESTA *Exclusive*

2018 KOLEM SVĚTA

SOUKROMÝM LETADLEM

22. 3. - 15. 4. 2018

SVATÝ MARTIN › NIKARAGUA ›
› USA (NEW ORLEANS) ›
HAVAJSKÉ OSTROVY (MAUI)
› ŠALAMOUNOVY OSTROVY ›
AUSTRÁLIE (KAKADU) › PALAU
› JAPONSKO (OKINAWA) ›
› VIETNAM › QATAR

10 ÚŽASNÝCH DESTINACÍ
ZA 25 DNÍ !

Kontaktujte Vašeho osobního konzultanta:

724 589 270
603 410 221

ESO travel a.s.
Korunovační 22
170 00 Praha 7
cks@esotravel.cz
www.cestykolemsveta.cz

WWW.CESTYKOLEMSVETA.CZ

D o divočiny to Petra Slavíka táhlo odmalička. Vyrostl na knize Příběh lvice Elsy, zamilovaný do Joy Adamson a jejího příběhu, v němž se starala o malou lvici, kterou se nakonec podařilo vrátit do divoké přírody. Obdivoval Jane Goodall, která v Keni pětáctýřicet let studovala šimpanze. To ona mimochodem zjistila, že šimpanzi používají nástroje, že dokážou projevovat své emoce a jsou masožravci, ale také že se mezi sebou vraždí. „Hltal jsem tyhle knihy,“ usmívá se Petr Slavík. „Dodnes se vracím ke Knize džunglí, což se o mnoha knížkách z dětství říct nedá. Pořád v ní nacházím něco nového. Ne nadarmo za ni dostal Rudyard Kipling v roce 1907 Nobelovu cenu. Vyrostl jsem na vesnici, do přírody a do lesa jsme to měli blízko.“

Nejchytřejší dřevorubecká parta v republice

Po základní škole chtěl jít na učňovský obor ošetřovatel cizokrajných zvířat, otevřela se jediná třída v republice pro zhruba 20 studentů. „Jenže já měl celou základku samé jedničky, a tak mě naši dali na gympl. Po maturitě jsem nedostal doporučení na vysokou školu, protože rodiče nebyli ve straně, takže jsem šel na vojnu.“

Po návratu do civilu touha po dobrodružství Petra Slavíka nepustila. Zkusmo vystřídal několik podružných zaměstnání, například barmana nebo sportovního instruktora na učilišti, a nakonec se stal dřevorubcem.

„Kamarádovi z gymplu vrátili v restituci les na Kokořínsku,“ vzpomíná. „To jsem zrovna dělal barmana v Praze a měl už velkoměsta plné zuby. Jednoho dne za mnou

Věčná pout' ve stopě predátora

Narodil se s touhou po divočině. Miluje divoká zvířata. Život v nejodlehlejších koutech světa, jako jsou chilské Andy, bolivijské deštné pralesy, kazašské hory nebo nekonečné africké pláně, vyústily v touhu zaznamenat poslední střípky mizející divočiny objektivem fotoaparátu.

přijel i s bráchou, vyprávěli mi o lese, a co s ním mají práce. Za dva dny jsem se sebral, sbalil si věci a zabouchal na vrata mlýna, kde bydleli. Tak jsem se stal dřevorubcem.“

S motorovou pilou Petr Slavík pracovat uměl, vyrostl na vesnici. „O těžbě jako takové jsme nevěděli skoro nic, ale dělali jsme to šest let,“ vzpomíná. „Smáli se nám, že jsme nejchytřejší dřevorubecká parta v republice – všichni tři s maturitou, a pak se k nám ještě přidal další spolužák, který mezitím vystudoval lesnickou fakultu v Brně.“

První měsíc práce v lese nemohl Petr Slavík ani večer dojíst polévku, jak se mu třásl ruce. Po čase si zvykl. Zesílil, stejně jako ostatní. Ke konci už si klidně po celodenní šichtě šli večer zahrát volejbal. „K večeri jsem si dal dvanáct knedlíků, vypil tři dvanáctky a pořad jsem vypadal, jako když chodím dvakrát denně do posilovny,“ směje se Petr Slavík. „My jako soukromníci jsme nemuseli dodržovat předpisy, jaké mají u státních lesů, že čtvrt hodiny řežeš, dvacet minut odpočíváš. My jsme prostě jeli. Ale pak jsme se na práci třeba týden vykašlali a vyrazili na hory. V létě jsme začínali o půl čtvrté ráno, ale kolem poledne už jsme leželi u rybníka, protože v lese stejně nemůžeme dělat, když je třicetistupňové vedro.“

Nejvíce se těží v zimě, protože stromy nejsou pod mízou. „Přijdeš do lesa, je sněhu nad kolena, minus deset,“ popisuje Petr Slavík. „Rozděláš oheň, nabrousíš pilu, jdeš ke smrku, který má dva kubíky. Nastartuješ pilu, nařízneš kmen a položíš strom na metr přesně tam, kam jsi chtěl. Ten ohromný smrk s rachotem bouchne na zem, až vyletí oblak sněhu. Tomu pocitu se nic nevyrovná. Navíc jsem tehdy přečetl čtyři knížky za týden, vracel jsem se z lesa vždy s absolutně čistou hlavou.“

Jak začíná africké prokletí

První šlápotu na půdě afrického kontinentu Petr Slavík otiskl v létě 1990. Přešel tehdy stopem Evropu až do Maroka. Skončil ve španělské Ceutě, protože na další cestu neměl peníze. Ceuta je sice součást Maroka, ale to město je na španělském území. Do Maroka tedy nevkořčil, ale afrického kontinentu se dotkl. Tím africké prokletí obvykle začíná. Pak už se musíte jen vracet.

„Celé tohle první svobodné léto jsem trávil po Evropě, pro všechny jsem byl exot z druhé strany železné opony. Skvělá zkušenost. Pak jsem se vydal stopem po Jižní Americe. S kamarádem jsem projel za tři měsíce Argentinu, pak jsem už sám pro-

jížděl od činných vulkánů na jihu Chile až po Amazonii. S rozpočtem dolar a půl na den.“

Sněhy na Kilimandžáru

Do té doby byl Petr Slavík blázen z rodu dobrodruhů, který nemá nikde stání, žije naplno a nejvíce se těší, co objeví za další zatáčkou, za dalším obzorem. Přesně v tu chvíli se ale zrodila nová láska, nová vášeň. Stalo se to v roce 2003, kdy měl Petr Slavík v plánu vystoupit na vrchol Kilimandžára.

Půjčil si tehdy na cestu zrcadlovku, na kterou neuměl sáhnout. Předtím sice taky fotil, ale jen malými foťáky, aby měl z cest vzpomínky. Nebyly to fotografie, které by měly jakékoliv ambice.

Výstup na nejvyšší horu Afriky, i když se týčí do výšky 5895 metrů, není nic extra náročného, jde o poněkud vyšší level vysokohorské turistiky. „Člověku samozřejmě trochu vadí, že si musí najmout spoustu lidí, které nepotřebuje,“ vzpomíná Petr Slavík. „Je to byznys pro lokalitu, živí to místní, kteří tam žijou. A to je pro mě pochopitelná záležitost. Takže jdeš s lidmi, které nepotřebuješ, protože do posledního výškového tábora by sis pravděpodobně bágl se spacákem odnesl sám.“

Petr Slavík na Kilimandžáro trénoval půl roku, přestal kvůli tomu kouřit. Běhal s pytlí mouky na zádech každý večer stokrát schoď. „Fyzicky jsem během výstupu neměl sebemenší problém,“ popisuje. „Na Kibo hut ve výšce 4702 metrů jsem skoro vyběhl. Úplně v pohodě. Tam mě to ale sundalo, protože jsme v rámci úsporu chtěli všechno stihnout za tři dny. Horskou nemoc se mi podařilo přepít, samozřejmě vodou,“ směje se.

Na finální výstup vyrazili v jednu hodinu v noci. Spousta lidí vychází už o půlno-

ci, ale průvodce usoudil, že Petrova fyzická je v pohodě. „Noční výstup je poměrně depresivní záležitost,“ popisuje Petr Slavík. „Velká část cesty vede suti. Jediné, co vidíš, jsou paty člověka před tebou. Svítíš si na ně čelovkou. Jdeš a jdeš. Cítíš, jak srdce začíná makat a bouchat. Průvodci si do toho zpívají, což tě pekelně vytáčí.“

Psychickým bonbonkem pro všechny pokořitele Kilimandžára je první vrchol, za kterým se zlomyslně vyloupne ještě jeden, ten hlavní. Uhuru. A na něj je to v tu chvíli ještě hodina dvacet. „Konečně jsme nahore. Úplně nahore. Slunce zrovna vycházelo, nádhera, romantika. Krásný pocit vítězství, radost, euforie,“ pokračuje Petr Slavík. „A pak jsem se poblíl.“

Neuvěřitelná drzost amatérského fotografa

A protože se žádná správná cesta do temné Afriky neobejde bez safari, i Petr Slavík se po zdolání Kilimandžára vydal na safari v Serengeti, Lake Manyara a do kráteru Ngorongoro. „Udělal jsem nějaké fotky, a pak – protože mě za ně kamarádi a známí chválili, jsem ty snímky nechal s neuvěřitelnou drzostí zvětšit,“ popisuje. „V galerii Za vraty, což je takový průchod v Teplících, jsem pak udělal výstavu. Proběhla vernisáž, pozval jsem kamarády, aby byla legrace, udělali jsme dražbu. Kupodivu se vydražily docela pěkné peníze, které jsem věnoval ústecké zoologické zahradě.“

Jenže tím to neskončilo. „Oni za mnou asi za měsíc přišli, abych jim nafotil knihu ke stému výročí založení zoologické zahrady,“ usmívá se Petr Slavík. „Jenže já přece fotit pořádně neumím! Tak jsem se začal rychle fotografickému řemeslu učit u jednoho

ústeckého fotografa. Začal jsem se zoo spolupracovat pravidelně, přišly první vlastní zrcadlovky, první cesta, odkud jsem chtěl přivést fotografie. Zanedlouho se fotografování změnilo z koníčka v zaměstnání.“

Troublemaker chce nutně vidět gejzíry

Petr Slavík se dnes kromě samotného fotografování živí tím, že vozí fotografické nadšence po nejzajímavějších a nejdívočejších koutech planety, aby si tam splnili svůj fotografický sen a nafotili své životní snímky medvědů, vlků, tygrů, lvů nebo levhartů. Nedávno se z jednoho takového fotosafari vrátil. „Mám ohromnou kliku na lidi, na klienty,“ popisuje. „Ještě se mnou nikdy nejel žádný troublemaker. Teď jsem byl například na Kamčatce – s naprosto úžasnou partou. Musím říct, že jsem za život nevypil tolik vodky. Na Kamčatce, a vlastně na spoustě dalších míst, kam jezdíme, můžeš po přistání klidně vzít itinerář cesty, zmačkat ho a hned na letišti vyhodit. Nejen že se tam jede podle ruských pravidel, ale, a to je ještě důležitější, podle počasí. A to je na Kamčatce absolutně neodhadnutelné.“

Dva dny proto seděli na Kamčatce v hotelu, místo aby se vypravili do divočiny za svými fotografiemi. „Pili jsme vodku a pivo, protože venku lilo. Pro mlhu nebylo vidět na krok, zuřila vichřice, až po ulici lítaly plechy. Štoural a troublemaker by se v tu chvíli mohl dožadovat programu podle naplánovaného itineráře nebo vrácení peněz: Tady mám napsáno, že dneska máme letět do Údolí gejzírů. Zaplatil jsem za fotosafari spoustu peněz, tak s tím něco udělejte! Taková se mnou našťěstí nejjezdí.“

Sladký život afrických úředníků

Petr Slavík podniká svá fotosafari samozřejmě i v Africe, která je ale rok od roku dražší. „Kempy v deltě řeky Okavango v Botswaně dnes stojí 1200 až 1800 dolarů na osobu na den. A jsou plné na rok dopředu,“ popisuje. „Když jsem byl v Ugandě poprvé za horskými gorilami, stál permit 350 dolarů na hodinu, kterou s nimi smíš strávit. Dnes je to 700 dolarů. Což by bylo ještě fajn, pokud by se ty peníze použily na ochranu goril a podporu místních, kteří v oblasti žijí. Jenže k tomu samozřejmě nedochází, protože většina peněz zůstává za nehty úředníkům. Stejně jako všude po světě.“

A pak pytláctví. Například Keňa ho podle Petra Slavíka vymýtila jenom díky

tomu, že pytlákům v podstatě vyhlásila válku. Rangeri měli povolení zabíjet. „Tahle otázka je samozřejmě hodně složitá,“ vysvětluje Petr Slavík. „Zvířata totiž nakonec upytlačí ti největší chudáci. Můžu říct sám za sebe, že kdyby moje dcera bre-

čela hlady, zastřelím posledního slona na světě, abych ji uživil. A obchodník, co sedí v Číně a obchoduje ve velkém se slovinou, ten to neodskáče. Chudáci ano – skončí ve vězení nebo je zastřelí.“

Jak se utíká před černou mambou

Českou specialitou je podle Petra Slavíka touha ušetřit za průvodce a snažit se podnikat cesty za zvířaty na vlastní pěst. „Nemám rád lidi, kteří se rozhodnou kempovat v buši a vědí o tom kulový,“ říká. „Smrdí to průšvihem. Zapadne jim auto, protože nevědí, kudy mají jet. A když zapadnou, rozhodnou se, že dojdou pro pomoc. Většinou je už nikdo nenajde.“

Africká buš je podle Petra Slavíka ohromně nebezpečná, s velkou koncentrací nebezpečných zvířat. „Nemusí to být jen lvi nebo levharti, můžeš narazit na buvola, našťavaného slona. Můžeš přejít hrochovi přes cestu, když se bude vracet v noci k vodě. Ono to vypadá idylicky, když se ti dva tři dny nic nestane, ale není to pravda. Příroda je schopná tě ukolébat a pak ti dá vražednou řádku. Stačí narazit na černou mambu v jejím teritoriu. To je had dlouhý čtyři metry, který se plazí rychlostí 20 kilometrů za hodinu. Tomu neutečeš.“

Rvačka s vlkem

I Petr Slavík se dostal do situací, kdy mu šlo o život. V severní Botswaně například

Petr Slavík (* 1968)

- Za své fotografie získal řadu mezinárodních cen, mezi které patří i **Photographer of the Year 2011** nebo zlatá medaile v soutěži **Trierenberg Super Circuit**.
- Je autorem knih **Divoká srdce**, **Blízká setkání** a spoluautorem knihy **Divoká planeta**.
- Podílí se na charitativních projektech spojených s ochranou přírody.
- Pravidelně publikuje v magazínech zaměřených na fotografii, přírodu a cestování.
- Má za sebou řadu autorských výstav.

slonice napadla jeho auto. „Začala se nám na pisku protáčet kola, a slonice zaútočila úplně bez důvodu, dodnes nevím proč,“ popisuje. „Hned druhý den zaútočila na jiný džíp a zlomila si o něj kel.“

Jindy ho zase tahal velký arktický vlk za ruku po jezeře. „To jsem fotil vlky vycvičené k filmování,“ vypráví Petr Slavík. „To je dnes mezi fotografie hodně oblíbený způsob práce. Nejaknějši fotky zvířat, jaké můžeš vidět, se většinou dělají právě tak. Protože třeba právě k vlkům se ve volné přírodě blízko nedostaneš.“

Vlk tehdy Petra obíhal dokolečka a on klečel, aby fotil v úrovni jeho očí. „Vždycky, když se ke mně přiblížil tak na dva metry, uskočil a začal obíhat znova,“ popisuje Petr Slavík. „Jednu chvíli jsem se mu podíval do očí a viděl jsem, že teď neuskočí. Stačil jsem se trochu zvednout, ale chytil mě za předloktí. Mával se mnou jako s hadrovou panenkou. Dělal jsem dřív služební kynologii, vím, jaké to je, mít na rukávu dogu nebo rotvajlera. Tohle bylo daleko horší, měl jsem pocit, že mi praskají kosti. A to neútočil naplno.“

V ten okamžik se k němu začala zezadu blížit vlčice, která tam byla poblíž. Petr Slavík dobře ví, jak vlci útočí – prokousnou zezadu podkolenní šlachy a tím srazí kořist na zem, protože neovládá kolena. Vlčice naštěstí nezaútočila. „Já k focení tenhle druh adrenalinu potřebuju,“ usmívá se Petr Slavík.

Ve stopě predátora

Jednou Petra Slavíka oslovil mladý filmař s nápadem – chtěl natočit a vyfotit na Floridě pumu. „Řekl jsem mu, že je to hloupost, protože pumu nemají šanci zahlédnout ani domorodci,“ vypráví. „Terén, kde se puma pohybuje, je naprosto šílený. Ale ta myšlenka natáčet největší šelmy z různých částí světa se mi zalíbila.“

Tak vznikl dosud největší filmový projekt Petra Slavíka s názvem *Ve stopě predátora*. Televize Prima Zoom už v květnu odvysílala první tři hotové díly – jaguára z brazilského Pantanalu, lva, levharta a geparda z delty řeky Okavango a plání Kalahari a medvěda plavého z Kazachstánu. Původně měl za projektem stát Steve Lichtag, nakonec jej na poslední chvíli zastoupil Petr Kašpar.

„Ve volné přírodě si nic nenaplánuješ,“ vypráví Petr Slavík. „Jestli se ti jaguár ukáže nebo co se na řece bude dít, nemáš šanci vůbec předvídat. Natáčení mě hodně bavilo, ale zároveň mě pořádně vycucalo. Navíc jsem v podstatě dva roky, co jsme natáčeli projekt *Ve stopě predátora*, nefotil. Pár fotek samozřejmě mám, ale všechno se podřízovalo filmování. Každopádně to byla úžasná zkušenost. A bavilo mě to.“

Stažená kůže na polovině těla

V Kazachstánu, v horách Ťan-šanu, Petr Slavík během natáčení třetího dílu projektu *Ve stopě predátora* málem zemřel. „V mís-

tech, kde jsme natáčeli, se nejedí autem, ale na koni,“ popisuje událost, ke které došlo během hledání vzácného a kriticky ohroženého medvěda plavého. „Měl jsem tříletého valacha, říkali mu Audi. Naprostoto úžasný, spolehlivý a nádherný hnědák. Jednoho dne jsem si ale musel vzít jiného koně, když jsme s naším průvodcem Mišou hledali nové natáčecí místo. Pořádně ani vlastně nevím, co se stalo. Možná se kůň lekl, najednou vyrazil a mně zůstala noha ve třmenu. Jsem docela zkušený jezdec, ale tady v horách se nepoužívají jezdecké boty. Nosili jsme normální pohorky, každou chvíli jsme totiž museli slézt z koně a někam jít. A mně se ta těžká bota zaklínila ve třmeni. Bylo to staré vojenské sedlo, žádné bezpečnostní třmeny, tam o ničem takovém nikdo v životě neslyšel.“

Kůň se splašil a vyrazil, táhl Petra Slavíka za sebou kamenitou sutí. Tímto způsobem se kdysi popravovalo. „Táhl mě asi dvě stě metrů, v podstatě mi stáhl kůži na polovině těla,“ popisuje. „Šli mi hlavu a ucho, dodnes mám problémy s levou nohou, která zůstala ve třmenu. K pořádnému doktorovi jsem se navíc dostal až po třech týdnech.“

Petr Slavík se přesto za pár dní vrátil k ostatním a pokračoval v natáčení. I když pořádně nechodil ještě tři měsíce. „Na koni jezdím dodnes, miluju to,“ říká. „Je to přesně, jak se říká – musíte co nejdříve znovu do sedla. Jinak se toho strachu nezbavíte.“

Na úvod dvě charakteristické hlášky. „Někde venku je nešťastná žena, která vloží naděje do mého spermatu. Co když se jí narodí dítě, které nebude vědět, jestli má pro výpočet objemu pod křivkou integrovat, nebo derivovat?“ ptá se Sheldon Cooper. Naději spolubydlícího Leonarda na úspěch pak vidí následovně: „Myslím, že co se sexu s Penny týče, máš asi takovou šanci, jako má Hubbleův teleskop snažící se objevit v každé černé díře mužíčka s baterkou hledajícího vypínač.“

Teorie velkého třesku: Smart is The New Sexy

Uběhlo to rychle. Teorie velkého třesku se už vysílá desátý rok a má mnoho důvodů k oslavám. Od roku 2004, kdy producenti kvůli neúměrným požadavkům představitelů hlavních rolí zastavili seriál Přátelé, je to totiž neúspěšnější sitcom. Během deseti let bylo natočeno a v 77 zemích světa odvysíláno 231 epizod. A co je nejdůležitější, jede se dál.

Géniové versus blondýna

Pro ty, kdo snad nevědí, o čem je řeč. V centru dění stojí mladí fyzici. Tím dominantnějším je Sheldon Cooper s IQ 187, přičemž podle statistik člověk s tak vysokým IQ připadá na 300 milionů lidí. Studovat začal v jedenácti letech, na vysokou šel v šestnácti a o dva roky později získal doktorát. Fanatik stereotypů a zaběhnutých pořádků však nevlastní řidičský průkaz a má panickou hrůzu z bakterií.

Jeho spolubydlícím je Leonard Hofstadter (IQ 173). K doktorátu se pracoval „až“ ve čtyřicetiletosti, na druhou

stranu má k životu přece jen realističtější vztah. Jejich soužití má pevný řád, včetně dohody spolubydlících. Jeden z paragrafů dokumentu například řeší povinnosti spolubydlícího při napadení mimozemšťany, případně vynálezu stroje času.

Sheldonovi s Leonardem zdatně sekunduje indický astrofyzik Rajesh Koothrapalli, jehož verbální komunikace s ženami (s výjimkou matky a sestry) je podmíněna výraznou předchozí konzumací alkoholu či patřičnou medikamentací. Zlom přichází v šesté sérii, kdy poprvé promluví na Penny.

Čtvrtým do party je neodolatelný svůdce, údajně mnoha jazyky hovořící raketový inženýr z MIT Howard Joel Wolowitz. Musí snášet štiplavé poznámky, protože nemá doktorský titul, navíc jako jediný bydlí dlouhou dobu s věčně sekýrující matkou. Na rozdíl od teoretických fyziků se však na konci páté série dostane do vesmíru.

Všichni čtyři si spokojeně žijí ve vlastním světě, do kterého však jednoho dne vpadne Sheldonova a Leonardova sousedka, sličná Penny (IQ 100). Blondá-

tá dívčina nezvládla maturitu a do Los Angeles dorazila s hereckými ambicemi. Podle knihy Teorie velkého třesku a filozofie, která vyšla loni, „nemůže být Penny tak hloupá, když si umí zapamatovat celý lístek bistra v Cheesecake o rozsahu dvou stran“. Neskutečná, přes deset let trvající jízda, mohla začít.

Úspěch na druhý pokus

Za seriálem, který boří bariéry mezi vědou a reálným světem, stojí producenti a scenáristé Chuck Lorre a Bill Prady, prvně jmenovaný se mimo jiné podílel na dalším sitkomovém hitu Dva a půl chlapa. Později se k tvůrčímu týmu připojil producent Steven Molaro, jehož mise byla ukončena letos v srpnu.

I když se to dnes může zdát k nevíře, měla Teorie velkého třesku na kahanu. Pilotní díl nebyl nikdy odvysílán, zhlédnout ho lze jen na internetu. Chuck Lorre se musel smířit s tím, že víc než dva roky trvající práce skončila v koši. Přesto dala CBS tvůrcům druhou šanci. Neúspěšný pilot totiž potvrdil dokonalé fungování Sheldona (Jim Parsons, 1973) s Leonar-

Sitcom, který boří bariéry mezi vědou a reálným světem, vtrhl na obrazovky před deseti lety. A je dobře, že tvůrci napodruhé dostali s uvedením seriálu zelenou. Dnes všichni chtějí, aby tato neskutečná jízda nikdy neskončila...

dem (John Galecki, 1975). K nim přibyli Howard (Simon Helberg, 1980) a Rajesh (Kunal Nayyar, 1981). Dort byl z velké části upečen, stačilo sehnat třešničku na jeho vršek. Stala se jí Penny (Kaley Cuoco, 1985), jejíž roli si v ne-úspěšném pilotu zahrála Amanda Walsh. Mimochodem, seriál se měl původně jmenovat Lenny, Penny a Kelly a blondatá diva neměla působit v bistro, ale v salonu krásy.

První série, vysílaná od 24. září 2007, se od počátku těšila nečekané divácké přízni. A to ještě její rozjezd zbrzdila několik měsíců trvající stávka 12 tisíc scenáristů, kvůli které série skončila po sedmnácti epizodách. Na druhou stranu se Simon Helberg neboli Howard během stávky podle vlastních slov naučil vařit skvěle kari.

V rozporu s původními předpoklady Teorie velkého třesku hned po uvedení začloulala výsadním postavením seriálové jedničky CBS. Jak jsem poznal vaši matku. V úvodních měsících si sice do té doby seriálová vlajková loď udržovala náskok zhruba půl milionu diváků, brzo se však začala karta obracet. Zatímco zavedený sitcom sledovaly v roce 2008 v průměru čtyři miliony diváků, tři teoretičtí fyzici, jeden raketový inženýr a blondatá servírka na Vánoce téhož roku posadili před televize 11 milionů fanoušků.

Sedmá řada (2013–2014) atakovala hranici dvaceti milionů diváků, ta pak byla překonána v deváté sérii (2015–2016) – 20 360 000 diváky!

Nesnesitelný hrdina

Před třemi lety u příležitosti uvedení osmé řady přišel magazín New York s možným vysvětlením úspěchu seriálu o čtyřech mimo realitu žijících mladících a jedné blondýnce. Na „vině“ je v první řadě Chuck Lorre, který obsadil hlavní role triem Parsons–Galecki–Cuoco. Mimochodem, Kaley v konkurzu dvakrát neuspěla, nakonec však v jejím případě platilo: do třetice všeho (blondatého) dobrého. Přitom si herečka po dvou neúspěších myslela, že se pro roli Penny jednoduše nehodí. Nakonec je z toho, stejně jako u dalších hlavních protagonistů, milion dolarů za natočenou epizodu. Vzhledem k tomu, že natáčení jednoho dílu trvá podle informací CBS pět dnů, není denní gáže 200 tisíc dolarů k zahození. Raj s Howardem kasírují za stejnou dobu 800 tisíc dolarů. Letos v březnu se pět největších hvězd nechalo slyšet, že se zřeknou rovné stovky tisíc dolarů za díl kvůli vylepšení platových podmínek Mayim Bialik (Amy) a Melissy Rauch (Bernadette), které se vzhledem k pozdějšímu nástupu musely spokojit

s „pakatelem“ v podobě dvou set tisíc dolarů za díl.

U Sheldona Coopera se tvůrcům podařilo málo vídaná věc. Hlavním kladným hrdinou je totiž jen s vypětím sil snesitelný sebestředný jedinec, přesto nejbližší okolí jeho rozmary toleruje a má ho dokonce rádo. Jedinou výjimkou je v úvodních třech dílech působící Leslie Winkle (Sara Gilbert), občas provozující sex s Leonardem. Slečna od rány totiž považuje Sheldona za blbce a nemá problém mu to sdělit.

Jak Jim Parsons přiznává, role Sheldona mu poskytuje ohromnou svobodu. Jediný problém přichází v okamžiku, kdy po něm některý z fanoušků chce, aby pronesl něco originálnějšího. To však rozhodně neznamená nedostatek sarkasmu z jeho strany. Po zisku první ceny Emmy (televizní obdoba filmových Oscarů) v roce 2010 Jim přijal pozvání do vyhlášené televizní talk show Davida Lettermana. Úspěch komentoval slovy, že se sice nejedná o Nobelovu cenu, ale není to špatné ocenění. Zároveň pochválil tehdy „poraženého“ Aleka Baldwina, podle jeho slov hodně dobrého herce, který mu poslal výborný sýr a víno s přáním, ve kterém ho označil za hajzla a mizeru. Ve stejném roce získal Jim Parsons i Zlatý glóbus. Přitom měl Sheldona původně

hrát John Galecki, ale jeho naturelu víc vyhovoval Leonard.

Prozíravá rozhodnutí

Mimořádný úspěch Teorie velkého třesku je vedle vhodného výběru materiálu založen rovněž na šikovných manažerských tazích. V roce 2010 ustoupil pondělek čtvrtku, je to totiž nejlepší večer pro inzerenty. Navíc CBS vycházela ze zkušeností Bing Crosby Show z produkce konkurenční American Broadcasting Company, mimo jiné tvůrce dalšího úspěšného seriálu Taková moderní rodinka. V dobách největší slávy byla však sledovanost povedeného díla ve srovnání s Teorií velkého třesku asi o deset milionů diváků nižší. Jako prozíravé se ukázalo rozhodnutí o prázdninách „nerecyklovat“, ale vysílat premiérové epizody.

Jak ukázaly průzkumy, vtáhli tvůrci do hry publikum ve věkovém rozmezí 8 až 80 let. Teorie velkého třesku je diváckou jedničkou ve věkových kategoriích 12–17 a 18–49 let. V roce 2014 pak 84,2 milionu diváků potvrdilo, že vidělo alespoň šest minut seriálu.

Vědě nablízku

Dvě hlavní postavy seriálu, Sheldon a Leonard, nesou příjmení skutečných vědců Roberta Hofstadtera a Leona Coopera, nositelů Nobelovy ceny. Zatímco seriálový Sheldon je vyznavačem teorie strun, Leon Cooper, držitel Nobelovy ceny za teorie sjednocené elektroslabé interakce mezi elementárními částicemi, je jejím odpůrcem. Je to však jeden z mála rozporů mezi seriálem a vědou. I přes skutečnost, že podle průzkumů sleduje 62 procent diváků Teorii velkého třesku jen kvůli pobavení a 10 procent věří, že informace ze seriálu jsou pravdivé, stojí dialogy na reálných základech.

Největší zásluhu na tom má profesor částicové fyziky na Kalifornské univerzitě v Los Angeles David Saltzberg. Podle Chucky Lorreho v tomto případě neplatí nepsané pravidlo, že by pravda neměla bránit dobrému příběhu. Správnost vědeckých dialogů je tu prvořadá. Členem týmu se fyzik stal víceméně náhodou, když se v roce 2006 na jedné party seznámil s jedním z producentů. Spolupráce funguje tak, že scenáristé nechávají Davidu Saltzbergovi ve scénáři prázdná místa. Ten sice nemá právo veta, jeho odborný názor však bývá prakticky vždy vyslyšen.

Potvrzením „vědeckosti“ Teorie velkého třesku je i účast nejslavnějšího astrofyzika posledních několika desetiletí, Stephena Hawkinga v jedné z epizod. Účast „chlápka na vozičku, co vymyslel čas“, jak pravila Penny, nabídla tvůrcům možnost pohrát si se Sheldonem. Ten je totiž Hawkingovým velkým obdivovatelem, ale organizací jeho pobytu na univerzitě je pověřen Leonard. A ten pochopitelně touhy svého spolubydliče potkat se s živou legendou patřičně využije.

Natáčení jedné epizody trvá pět dnů. Nejdřív se řeší lokace a rekvizity. Druhý den jsou na řadě jednotlivé scény, následujícího dne projdou producenti CBS všechny scény kvůli stylové čistotě. Další dva dny se natáčí. Pokud jde o herce, John Galecki se v šatně obklopuje předměty blízkými jeho srdci, zatímco Kaley Cuoco před scénami s jídlem hladoví. S prázdným žaludkem je totiž zahraje působivěji.

Natáčení jedné epizody trvá pět dnů. Nejdřív se řeší lokace a rekvizity. Druhý den jsou na řadě jednotlivé scény, následujícího dne projdou producenti CBS všechny scény kvůli stylové čistotě. Další dva dny se natáčí. Pokud jde o herce, John Galecki se v šatně obklopuje předměty blízkými jeho srdci, zatímco Kaley Cuoco před scénami s jídlem hladoví. S prázdným žaludkem je totiž zahraje působivěji.

Zůstanou peníze ležet na stole?

Už jsem zmínil, že v průběhu desáté řady skončil producent Steve Molaro. Zůstává však členem týmu, neboť jeho stěžejní pracovní náplní je seriál Mladý Sheldon, mapující život hlavního protagonisty před získáním doktorátu. Připomíná mi to povedený seriál o mladém Indiana Jonesovi. Tvůrčímu týmu v tomto případě rozhodně nezávidím, protože „old“ Sheldon se stal doktorem v šestnácti, což se mi zdá dost omezující. Rolí školou povinného génia byl pověřen Iain Armitage (2008). První díl má být uveden druhého listopadu, pilotní snímek se však nesetkal s velkým ohlasem. Jeden z fanoušků totiž poznamenal, že malý génius byl otravný a je ho všude moc. Na druhou stranu, vzpomeňme, jak neslavně dopadla před víc než deseti lety pilotní Teorie velkého třesku.

Místo Steva Molara zaujal další zkušený producent CBS Steve Holland, který do seriálu naskočil v průběhu třetí série. S jeho příchodem nelze očekávat převratné změny. Je však otázkou, jak se se seriálem vypořádají jeho další hlavní protagonisté. Je jisté, že Jim Parsons bude Sheldonem v jedenácté a dvanácté řadě. Zároveň však několikrát naznačil, že tuctem sérií může jeho velký třesk skon-

Jak ukázaly průzkumy, vtáhli tvůrci do hry publikum ve věkovém rozmezí 8 až 80 let. Teorie velkého třesku je diváckou jedničkou ve věkových kategoriích 12-17 a 18-49 let. V roce 2014 pak 84,2 milionu diváků potvrdilo, že vidělo alespoň šest minut seriálu.

čit. Podobně se vyjádřil v rozhovoru pro Hollywood Report jeden z otců-zakladatelů Chuck Lorre. Naopak výkonný ředitel CBS Leslie Moves prohlásil, že bude chtít udržet Teorii velkého třesku ve hře co nejdéle. Jak moudře pravil, odejít na vrcholu je sice hezké, proč však nechat ležet peníze na stole. ■

Atomové zrcadlo, řekni, kdo je na světě nejsilnější...

Podle informací Stockholmského mezinárodního institutu pro mírový výzkum (SIPRI) ze září tohoto roku se na naší planetě aktuálně nachází 14 935 jaderných zbraní, přičemž loni dosáhl jejich počet čísla 15 395. Devadesát procent jaderného arzenálu se nacházelo, nachází a nejspíš bude nacházet na území Ruska a USA, přičemž v roce 2014 Rusové dostihli počtem jaderných hlavic Ameriku. Co se početního stavu týče, jedná se o pozitivní informaci, neboť v čase vrcholící studené války bylo k boji připraveno 70 tisíc hlavic. Jak upozorňují odborníci, na jedné straně se počet jaderných zbraní snižuje, na straně druhé, snad s výjimkou USA (!), dochází k jejich modernizaci.

Kromě toho mají podle SIPRI na snížení počtu jaderných zbraní největší podíl tzv. stabilní země. Důkazem toho je v roce 2010 v Praze ratifikovaná dohoda START mezi prezidenty USA Barackem Obamou a jeho ruským protějškem Dmitrijem Medveděvem. Obě mocnosti se zavázaly snížit do roku 2018 svůj jaderný arzenál na 1550 aktivních hlavic. Z toho 800 mohou činit rozmístěné strategické nosiče. Zároveň však existují fakty doložené podezření, že Čína, Indie, Pákistán, ale především KLDK svůj jaderný program rozšiřují.

Rok 2017 zůstane nejspíš po dlouhá léta v paměti i díky slovnímu ping-pongu amerického prezidenta Donalda Trumpa a nejpomatenějšího člena kimovské vládcovské dynastie Kim Čong-una. Zatímco vládce Bílého domu hovoří o obézním stále mladíkovi jako o „bláznovi, který bude otestován jako nikdy předtím“, severokorejská propaganda vyhrožuje zničením Washingtonu. Byla by to docela legrace, kdybychom už přes sedm desetiletí nežili v atomovém věku.

Nukleární klub a ti druzí

Země vlastníci atomové zbraně se dělí do dvou skupin. První z nich tvoří členské státy „nukleárního klubu“ a signatáři Smlouvy o nešíření jaderných zbraní z roku 1968 ve složení USA, SSSR (Rusko), Velká Británie, Francie a Čína. Ve všech pěti případech se jedná o členy Rady bezpečnosti OSN s právem veta. V roce 1996 se země nukleárního klubu dohodly na přerušení veškerých jaderných testů. Mezi signatáři smlouvy z roku 1968 je dnes 189 zemí, chybí však podpisy některých států působících mimo klub.

Do této skupiny prokazatelně patří Indie, Pákistán a KLR. Severní Korea nejdříve novou Smlouvu o nešíření jaderných zbraní v roce 1996 ratifikovala, v roce 2013 však od dohody

odstoupila. Jaderné zbraně jsou pak umístěny na území hostitelských zemí – Německa, Belgie, Itálie, Lucemburska, Nizozemska a Turecka, jsou však pod přímým velením původních majitelů, v tomto případě USA.

Kapitolou samou pro sebe je Izrael. Vedení židovského státu totiž existenci jaderných zbraní ze všech sil popírá. Podle SIPRI však Tel Aviv vlastní 80 hlavic a produkuje plutonium. K tomu nutno přičíst utěšený stav raketového vojska. V této souvislosti se nejčastěji hovoří o mezikontinentální balistické raketě Jericho 3. Podle izraelského listu Aviation Week z roku 2013, kdy mělo dojít k poslednímu známému testu balistického nosiče, je v silách Jericha 3 dopravit tunovou hlavici na vzdálenost 5000 kilometrů. V praxi to znamená, že Izrael hravě dosáhne na území všech více či méně nepřátelsky naladěných okolních režimů, včetně Íránu.

Mezi jaderné mocnosti se nepochybně zařadila i KLR. Odborníci poukazují na to, že poslední bašta komunismu nejhrubšího zrna není v této chvíli schopna bomby miniaturizovat a umístit na balistické rakety. Podle informací Soulu má sousední režim k dispozici dostatek plutonia k výrobě deseti atomových bomb plus nemalé možnosti v oblasti výroby zbraní založených na obohaceném uranu. Pro civilizovaný svět je to varovně vztyčený prst, neboť na rozdíl od obohacování plutonia se dá stejný proces v případě uranu snáze utajit. Kromě toho umožňuje obohacování uranu vytvořit jaderné zásoby. Podle zpravodajských služeb má KLR zhruba tisícovku raket různého typu, které sice nejspíš nedoletí do USA, hravě však zvládnou překonat vzdálenost do Japonska a především do Korejské republiky. S budováním vlastního jaderného programu začal severokorejský režim v 50. letech s podporou SSSR a Číny. Když však o deset let později zatoužil Kim Ir-sen po vlastní atomovce, bylo po spolupráci.

Podle expertů pak mohou v rozmezí pěti až deseti let disponovat jadernými hlavicemi Japonsko, Írán, Německo, Brazílie, Egypt a Saúdská Arábie.

Atomová minulost

Na konci 70. let minulého století se Izrael podílel na jaderném programu Jihoafrické republiky. K jeho zrušení došlo po pádu apartheidu v 90. letech, kdy se JAR vzdala jaderného arzenálu a zlikvidovala veškerou dokumentaci související s jeho vývojem. Přesto vyšlo najevo, že ještě před Izraelem se na atomovém programu JAR podílely vlády USA. Ke konci spolupráce došlo v roce 1976, kdy režim v Pretorii odmítl podepsat Smlouvu o nešíření jaderných zbraní. Z afrických zemí pak rozvíjela vlastní jaderný program také Libye, diktátor Muammar Kaddáfí však vývoj v rámci sbližování se Západem zrušil, což se mu stalo osudným.

Vlastní jaderný program měl v nedávné minulosti rovněž Írán, v roce 2015 ale režim ajatolláhů vývoj vyměnil za zrušení ekonomických sankcí. Stalo se tak na základě dohody s USA, Ruskem, Čínou,

6. září 2007 pak izraelské letectvo během operace Ovocný sad úspěšně bombardovalo reaktor v Sýrii, v jehož budování se angažovala KLDR. Stalo se tak díky nejmenovanému agentovi výzvědné služby Mossad, kterému se podařilo „nabourat“ do počítače syrského úředníka na ambasádě v Londýně. Poté, co komando Sajeret Matkal přivezlo z blízkosti stavby jaderné vzorky, srovnalo letectvo reaktor se zemí. Sýrie jeho tajnou výstavbu nikdy nepřiznala, podle Bašára Asada byl bombardován nepoužívaný vojenský objekt.

Na hraně jaderného konfliktu

Poprvé a zatím naštěstí naposled byla atomová bomba použita v srpnu 1945, kdy Američané shodili pumy vyvinuté v rámci projektu Manhattan na japonská města Hirošima a Nagasaki. Na konci srpna 1949 uskutečnili Sověti první úspěšný pokus u čínských hranic. Od té doby se svět několikrát ocitl na pokraji jaderného konfliktu s nedozírnými následky. Podle Bulletin of the Atomic Scientists bylo jen v letech 1950 až 1968 oficiálně zaznamenáno 1250 selhání a nehod týkajících se jaderných zbraní. Nabízíme několik z nich.

V roce 1960 zachytilo Severoamerické velitelství protivzdušné obrany, specializované pracoviště americké armády, desítky sovětských raket letících směr USA. Jak se ukázalo, radary zmátl neobvykle jasný východ měsíce nad Norskem. Svět zachránil od odvetné reakce anonymní hrdina, který si uvědomil, že i přes svou nevyzpytatelnost asi Sověti nezaútočí na USA zrovna v době, kdy je v zemi na návštěvě nejvyšší partajní boss Nikita Chruščov.

V následujícím roce dokonce dopadly na území Severní Karolíny dvě atomové bomby. Stalo se tak kvůli technickým obtížím bombardéru B-52. Pumy se snesly na zem na padácích, přesto podle tehdejšího ministra obrany USA Roberta McNamary k výbuchu nedošlo pouze „naprostou shodou šťastných náhod“. Severní Karolína by se pak musela vypořádat s výbuchem o intenzitě 250krát vyšší, než byla síla

Na všech cestách doprovází amerického prezidenta voják s přísně střeženým a patřičně těžkým „atomovým kufíčkem“.

Podle listu Daily Mail má Satan dolet 10 tisíc kilometrů, může tak dosáhnout nejen na libovolný cíl v Evropě, ale rovněž na obě pobřeží USA. Vzhledem k rychlosti sedmi kilometrů za sekundu doletí do Londýna za šest minut.

Anglii, Francii a Německem. Donald Trump má však jako nový vládce Bílého domu se smlouvou velký problém. V čase, kdy vyhrožoval jejím zrušením, mu iránský prezident Rúhání vzkázal, že by „byla škoda, kdyby byla smlouva zmařena ničemnými nováčky ve světové politice“.

Po rozpadu SSSR měla jaderné zbraně rovněž Ukrajina, svého arzenálu se však musela zbavit v rámci vzniku samostatného státu. Prakticky totéž platilo pro Kazachstán.

Blízko atomovým zbraním pak nejspíš byly režimy v Iráku a v Sýrii. V obou případech zařadoval Izrael. V roce 1981 bombardovalo jeho letectvo irácký reaktor Osirak těsně před navázkou paliva. Svět, včetně USA, židovský stát za úspěšnou akci odsoudil. Po deseti letech, kdy Irák napadl sousední Kuvajt, se Izrael dočkal slov díky.

atomové pumy shozené na Hirošimu. A je otázka, jestli by alespoň v první fázi nebyl za viníka katastrofy označen SSSR, což by se prakticky rovnalo válce.

Blízko jaderné apokalypse byl svět v roce 1962. Plavidla americké armády tehdy obklíčila poblíž kubánských výsostných vod sovětskou ponorku B-59. Američané netušili, že ponorka je vybavena nukleárním torpédem, jinak by se stěžejí rozhodli pro pokus o její vynoření prostřednictvím hlubinných náloží. V útrobach plavidla se pak odehrávalo drama hodné Hollywoodu. Podle platných pravidel sovětské armády se totiž na odpálení torpéda museli shodnout kapitán, druhý důstojník a politruk. Hlasování skončilo 2:1 ve prospěch odpálení, proti hlasoval veterán druhé světové války Vasilij Alexandrovič Archipov. Kapitán si tak musel vyžádat rozkaz z Moskvy, který naštěstí nepřišel.

Archipovův krajan poručík Stanislav Petr rozhodl v roce 1993 ignorovat informaci o pěti amerických raketách letících na jeho vlast. Jaderné katastrofě zabránil, protože usoudil, že pokud by se USA rozhodly napadnout SSSR, stěžejí by použily jen pět hlavic. Jak se ukázalo, radary zmátl opět počasí.

Po vzniku samostatného Ruska vypustilo Norsko v roce 1995 vědeckou raketu Black Brant XII s cílem změřit polární záři. Přestože vláda severské země informovala o svém záměru s náležitým předstihem, k Rusům se informace nedostala. Patřičný úřad vyhodnotil raketu jako americkou s tím, že agresor nechá explodovat jadernou hlavici vysoko nad Ruskem, čímž vyřadí z činnosti veškeré radary a otevře si cestu k akci. Nakonec se vše vysvětlilo, tvrdí se však, že první kremelský vládce Boris Jelcin aktivoval kódy ve svém jaderném kufíčku.

Americká dominance

V souvislosti s logistikou se u atomových zbraní hovoří o jaderné triádě. Ta se skládá z mezikontinentálních bombardérů, balistických nosičů dlouhého letu a jaderných ponorek. Ze všech jaderných velmocí disponují triádou pouze USA, Rusko a Čína. Vzhledem k čínské uzavřenosti světa se budeme věnovat zbylým dvěma jmenovaným velmocem.

V letech 1945–1960 bylo možné transportovat atomovou bombu jen pomocí strategických bombardérů. Zatímco USA disponovaly řadou strojů, z nichž nejslavnějším byl letoun B-52, v SSSR si mohli nechat o něčem podobném pouze zdát.

Prakticky totéž platilo pro oblast raketového programu. Američanům byl k ruce Hitlerův dvorní konstruktér Werner von Braun. V roce 1953 vyvinul v Alabamě první balistickou raketu Redstone s doletem 400 km. O čtyři roky později přišli Sověti s odpovědí v podobě rakety R-7, nicméně zatímco příprava na její odpal

trvala celý den, americká konkurence v podobě rakety Atlas (1959) zvládla totéž během patnácti minut.

Rovněž v oblasti ponorek byla americká převaha drtivá. V roce 1959 byla uvedena do provozu balistická nukleární ponorka George Washington. Součástí výzbroje bylo šestnáct raket Polaris o doletu 2200 kilometrů, přičemž každá z nich nesla hlavici o síle 600 kilotun. Na rozdíl od sovětských bylo možné odpálit americké rakety pod hladinou. Jen prostřednictvím ponorek mohly USA zničit v SSSR 230 sovětských cílů.

Rusko sází na Satana

V současné době není převaha USA nad Ruskem tak drtivá. V roce 1994 prošla ruská armáda rozsáhlou modernizací. Prim hrají mobilní balistické střely Topol-M (SS-27) s doletem přes 10 tisíc kilometrů a přesností dopadu 300 metrů. Před deseti lety se nechal ruský vůdce Vladimir Putin slyšet, že hlavice je schopna manévrovat a měnit směr, čímž se stává nepolapitelnou. Loni Rusko představilo raketu Satan neboli RS-28 Sarmat, jejíž nevyzpytatelnost letu rovnající se účinnosti boje s radary údajně nemá konkurenci. Podle listu Daily Mail má Satan dolet 10 tisíc kilometrů, může tak dosáhnout nejen na libovolný cíl v Evropě, ale rovněž na obě pobřeží USA. Vzhledem k rychlosti sedmi kilometrů za sekundu doletí do Londýna za šest minut. Síla 40 megatun se rovná 2000násobku účinnosti atomových pum shozených v srpnu 1945 na Hirošimu a Nagasaki. Raketa dopraví na místo určení šestnáct jaderných hlavíc, a může tak zničit území o rozloze Francie či Texasu. K dispozici má být příští rok.

Rusko má čtyři atomové ponorky Jurij Dolgorukij, Vladimir Monomach, Alexandr Něvský a Svatý Mikuláš. Plavidla jsou vybavena raketami Bulava schopnými nést šest až deset hlavíc o síle 150 kilotun. Letectvo disponuje strategickými bombardéry Tu 160, Tu 95 MS, Tu-22 M3.

USA využívají celkem 159 strategických bombardérů. Z toho 77 letounů B-52 Stratofortress a 20 B-2 Spirit. Kromě klasických bomb mohou přepravovat i střely

s jadernou náloží. Oba letouny tankují za letu, jejich operační prostor je tak prakticky neomezený. Je to drahý špás, náklady na provoz letounů jdou do miliard dolarů. Americké námořnictvo má k dispozici čtrnáct jaderných ponorek třídy Ohio, tucet

Podle dostupných informací USA jako jedna z mála zemí nukleárního klubu nemodernizují vlastní jaderný arzenál.

z nich nepřetržitě hlídkuje v oceánech. Každá z ponorek je vybavena 24 raketami Trident II s doletem 12 tisíc km. V roce 2010 vešla v platnost Obamova Nuclear Posture Review pohlízející na atomové zbraně z ryze obranného hlediska. Podle dostupných informací USA jako jedna z mála zemí nukleárního klubu nemodernizují vlastní jaderný arzenál.

Likvidace jaderných hlavíc

Nejdřív se zbraň převezde do odzbrojovacího zařízení. Pak ji speciální jeřáb dopraví do skladiště, kde se rozebere. Jádro se pomocí robotických paží přemístí do zvláštní schránky, ve které probíhá kontrola přítomnosti jaderného materiálu. Kontejner zůstává celou noc ve skladišti. Další den se ve stíněné komoře rozebere jádro, vyjme se radioaktivní materiál a uloží ve zvláštním skladišti.

Atomová tlačítka

Ruský prezident může vydat rozkaz k odpálení, až když obdrží varovný signál o jaderném útoku. V případě prvního úderu nařizují útok prezident a ministr obrany, některé zdroje hovoří rovněž o náčelníkovi generálního štábu.

V USA má prezident „atomový kufřík“ vážící přes dvacet kilo. Zavazadlo připomínající míč na americký fotbal noží voják kráčející za prezidentem. V kufříku jsou uloženy kódy k aktivaci zbraní, válečné plány a speciální přístroje pro komunikaci. V říjnu loňského roku podepsalo deset bývalých vysokých důstojníků pověřených dohledem nad jadernými zbraněmi společný dopis, ve kterém naznačili, že by měl být Donald Trump zbaven všech pravomocí nad obsahem kufříku.

Novinka mezi ruskými balistickými raketami Satan neboli RS-28 Sarmat prý nemá konkurenci...

TROCHA ČÍSEL NIKOHO NEZABIJE (údaje jsou z roku 2015)

Předpokládaný počet jaderných hlavíc

Rusko: 7500, USA: 7200, Francie: 300, Čína: 250, Anglie: 215, Pákistán: 100–120, Indie: 90–110, Izrael: 80, Jižní Korea: 10.

Počet testů jaderných zbraní

1945–2015

USA: 1032, SSSR/Rusko: 715, Francie: 210, Anglie: 45, Čína: 45, KLDK: 6, Indie: 3, Pákistán: 2. Počet testů KLDK údajně narostl na 10. V únoru 2016 odpálily Spojené státy nad Tichým oceánem nosič jaderných zbraní Minuteman III. Jednalo se o akt demonstrace síly vůči Kim Čong-unovi. Minuteman III jsou střely staré 40 let, s prošlou „záruční dobou“, jsou však stále funkční a efektivní.

Počty jaderných zbraní 1945–2015

1945: 6, 1955: 3267, 1965: 38 458, 1975: 47 599, 1985: 64 374, 2005: 28 317, 2015: 15 784

S dnešním prezidentským kandidátem Vratislavem Kulhánkem (1943) jsem dělal první rozhovor pro Playboy v dobách jeho působení na postu šéfa dozorcí rady automobilky Škoda. Tehdy mi vysvětlil, že s „předním náhonem vyjede slušný šofér všechno a rakev nemá kapsy“. Pak působil na postu předsedy Českého hokejového svazu. V době jeho „vlády“ vybojovala reprezentace titul mistra světa ve Vídni 2005 a z OH v Turíně 2006 přivezla poslední olympijský cenný kov v podobě bronzu.

Kandidatura bývalého prvoligového volejbalisty, jehož biblí je Švejk, na post hlavy státu, ke které se nechal podle vlastních slov přesvědčit, mě překvapila. Vratislava Kulhánka totiž ani zdaleka nepovažuji za muže vyhledávajícího za každou cenu nekonfliktní řešení a pro všechny přijatelné kompromisy.

Vratislav Kulháněk

„Nastal čas něco dělat.“

PLAYBOY: Budete odpovídat jako člověk, který strávil značnou část svého profesního života v pozici top manažera, nebo jako ozeztřený kandidát na prezidenta?

KULHÁNEK: Nezačínal jsem svou profesní dráhu jako top manažer, ale jako dělník. Řekl bych, že za sebou mám kariéru, během které jsem se z nejnižších pater v roce 1989 propracoval na domácí manažerský vrchol. Každopádně jsem se celý svůj život pohyboval mezi lidmi. Takže vám budu odpovídat jako občan Vratislav Kulháněk, kandidát na prezidenta bude silně upozaděn.

PLAYBOY: Jaká je stěžejní motivace vaší prezidentské kandidatury? Máte to vůbec zapotřebí?

KULHÁNEK: Taky se na to občas sám sebe ptám. Důvody mé kandidatury jsou dva. Jednak jsem byl celý život zvyklý něco dělat, k něčemu se vyjadřovat. A nelíbí se mi, co se v poslední době v Česku děje, zejména pak způsob vykonávání prezidentského úřadu Milošem Zemanem. Nabyl jsem přesvědčení, že nastal čas s tím něco dělat. Řekl bych, že jako člověk přicházející z reálného života mám voličům co nabídnout.

PLAYBOY: Rozhovor budete autorizovat sám, nebo jste obklopen týmem poradců, kteří budou řešit každou větu?

KULHÁNEK: V této chvíli mám tým o jednom člověku, ale rozhovor budu autorizovat sám. Asi nechám obsah někomu přečíst, poslechnu si, jak jsem to udělal blbě, ale nenechám se zviklat.

PLAYBOY: Kterého prezidentského kandidáta jste volil v roce 2013?

KULHÁNEK: Volil jsem Karla Schwarzenberga.

PLAYBOY: Už vám někdo z jednočlenného týmu poradců řekl, že to, co říkáte, má sice hlavu i patu, ale v zájmu lepšího pochopení voličem bude nutno provést korekci?

KULHÁNEK: Slýchávám to hodně často a dlouho. Většinou si ale stojím za svým. Zakládám si na konzistentnosti svých názorů. K tomu, aby mě někdo přesvědčil o nezbytnosti změny, se musí hodně snažit. Nepopírám ale, že se to občas někomu povede. A nemám s tím problém.

PLAYBOY: Před druhým kolem prezidentských voleb na Slovensku vysvětloval nakonec poražený kandidát Robert Fico vítěznému Andreji Kiskovi, že je potřeba se před voliči obrázně svléknout donaha. Vy se striptýzu neobáváte?

KULHÁNEK: Nebojím. Sice mi trochu narostl pupek, ale řekl bych, že to není tak strašné. Kromě toho jsem přesvědčen, že v Playboyi jsou objekty, které v nahém stavu působí na veřejnost mnohem lépe, než je tomu v mém případě.

PLAYBOY: Otočíte se za hezkou holkou?

KULHÁNEK: Na jaře a v létě dostávám kvůli hezcí části lidstva tik...

PLAYBOY: Představuje pro vás úspěch slovenského prezidenta Kisky povzbuzení? Prezidentem se totiž stal bez předchozího působení v politických strukturách.

sice možná vnímán jako hezounek a svůdce žen, ale zároveň za války velel lodi, zachránil nemálo svých námořníků. A především na začátku šedesátých let brilantně vyřešil karibskou krizi, když nevidaným způsobem udolal protřelého sovětského aparátčíka Chruščova. Rozehrál velkou hru, čekal až do poslední chvíle a ustál to. Nakonec nejspíš zabránil vypuknutí třetí světové války. Fiasco CIA v Zatoce sviní sice trochu kazí dojem z doby jeho bohužel krátkého vládnutí, klady ovšem jednoznačně převažují nad zápory.

PLAYBOY: Na rozdíl od Charlese de Gaulla ale J. F. K. nepřežil atentát. Přitom generál čelil profesionálům z řad Organizace tajné armády, nájemnému vrahovi...

KULHÁNEK: Charles de Gaulle toho přežil hodně, nejen několik atentátů. Coby dvoumetrový chlap se procházel vzpřímeně po Champs-Élysées, zatímco kolem se střílelo. Fascinuje mě jeho vůle, sverepost a diplomacie, se kterými se dokázal prosadit v souboji se spojeneckými velmocemi, které mu nebyly dvakrát nakloněny. Diplomatically řečeno, Roosevelt a můj další velký oblíbenec Churchill de Gaulle nesnášeli, přesto udělal z Francie opravdovou velmoc.

PLAYBOY: Jak si vysvětlujete skutečnost, že žádná z takzvaných tradičních stran zatím nepostavila svého prezidentského kandidáta?

KULHÁNEK: Vysvětlení je snadné. Žádná ze stran prostě nevygenerovala dostatečně charismatickou osobnost, na kterou by zbytek partaje nežáril a byl by schopen ji v prezidentské volbě podpořit. Kromě toho se vůdcové našich politických stran ženou za faktickou mocí, ne za víceméně formálním statutem.

PLAYBOY: Centrály politických stran budou po parlamentních volbách určitě dumat nad tím, který z prezidentských kandidátů jim bude v případě úspěchu nejvíc nakloněn. Odhadoval bych to tak, že vám přízeň zachová ODS, TOP 09, část ANO a ČSSD...

KULHÁNEK: S podporou ODS počítám zcela jistě, u TOP 09 se mi to zdá být docela logické. V případě ČSSD by mi mohli dát

hlas ti, co nemusí Miloše Zemana. Stejně tak někteří voliči ANO. Vaše konstrukce mé případné stranické podpory je docela pravděpodobná.

PLAYBOY: Stejně voliče nejspíš hodlají oslovit i pánové Drahoš s Horáčkem.

KULHÁNEK: Odhaduji, že u ODS si stojím ve srovnání se zmiňovanými pány podstatně lépe.

PLAYBOY: Miloš Zeman získal v roce 2013 přes 2 700 000 hlasů, což se prakticky rovná součtu zisku tří nejsilnějších stran, ČSSD, ANO a KSČM, v parlamentních volbách na podzim téhož roku. Neměla by se od toho odvíjet síla mandátu přímo voleného prezidenta?

KULHÁNEK: To si určitě nemyslím. Ústava jasně definuje prezidentská práva a povinnosti a je jedno, kolik získal hlasů on sám

Prezident přece může mít názor na kohokoli a na cokoli. A svůj názor nemám problém prezentovat. Názor prezidenta by ale měl mít mantinely, protože představuje instituci. Pokud si to někdo neuvědomuje, neměl by kandidovat.

KULHÁNEK: Ani moc ne. Prezidentské volby na Slovensku jsem sice orientačně sledoval, jejich konečný výsledek mě nakonec potěšil, ale nedá se říct, že by mě pan Kiska nějak motivoval.

PLAYBOY: Máte prezidentský vzor?

KULHÁNEK: Nemyslím si, že se jedná přímo o vzory, ale imponovali mi J. F. Kennedy a Charles de Gaulle. Prvně jmenovaný je

a kolik nějaká strana, případně několik stran dohromady. Prezident musí být nadstranický.

PLAYBOY: Tedy muž bez názoru snažící se zalíbit všem. Myslíte si, že vás to bude bavit?

KULHÁNEK: Prezident přece může mít názor na kohokoli a na cokoli. A svůj názor nemám problém prezentovat. Názor prezidenta by ale měl mít mantinely, protože představuje instituci. Pokud si to někdo neuvědomuje, neměl by kandidovat.

PLAYBOY: Co lze vyčíst z faktu, že přímo volený prezident získal stejný počet hlasů jako tři nejsilnější strany dohromady?

KULHÁNEK: Podle mého názoru to nevypovídá o ničem, je to jen náhoda. Vzhledem k rozdílné účasti voličů v jednotlivých družích voleb z toho nelze nic vyvozovat. Kromě toho jste použil číslo z druhého kola prezidentských voleb, do kterého postoupili dva kandidáti, zatímco v parlamentních volbách bojovalo o hlasy mnohonásobně víc stran a hnutí.

PLAYBOY: A o čem vypovídá fakt, že naposled se některá z parlamentních stran dostala přes hranici 30 procent ve volbách 2006? Jednalo se o ODS a ČSSD v čele s poněkud kontroverzními osobnostmi Mirkem Topolánkem a Jiřím Paroubkem.

KULHÁNEK: Vypovídá to o tom, že se oběma stranám podařilo také díky silným lídrům a především povedeným kampaním zmanipulovat a mobilizovat voliče. Programy jednotlivých stran od sebe nejsou zase až tak moc vzdálené, úspěch je postaven na schopnosti najít si jednotící téma – nenávidím imigranty, nenávidím cyklisty. Pamatuji si na jednu divadelní hru s názvem Smrt cyklisty. Po genocidě Židů bylo potřeba sjednotit proti někomu národ, takže si vybrali cyklisty...

PLAYBOY: Petr Pithart, několikrát přímou volbou zvolený do Senátu ČR, se nechal slyšet, že přímá volba prezidenta je obrovská chyba. Sdílette tento názor?

KULHÁNEK: Ve své podstatě ano. Přímě volený prezident by měl mít, tak jako například ve Francii nebo v USA, silné prezidentské kompetence a pravomoci. S nimi je však spojená zodpovědnost. Pokud je prezidentská funkce definovaná jako v naší ústavě, považují za vhodnější, aby se na prezidentské dohody jednotlivé politické strany a volila ho sněmovna a senát. Tak trochu

se obávám, že pomalu směřujeme k prezidentskému systému, což se rovná oslabení demokracie. A neřešíme to, jak naše strany teď vypadají...

PLAYBOY: V takovém případě byste se ovšem nemohl ucházet o funkci prezidenta.

KULHÁNEK: Souhlasím s tím, že nelogičnost aktuálního stavu umožňuje kandidovat lidem, jako jsem já, pánové Drahoš, Horáček...

PLAYBOY: Několikrát jste zmínil ústavu. Deset ústavních právníků rovná se deset názorů...

KULHÁNEK: Ale to není jenom věcí Ústavy České republiky, garantuji vám, že stejná situace nastane v rámci jakékoli problematiky, do které vstoupí právníci. Mé vidění světa je takové, že existují ústavní zvyklosti, které by se měly respektovat. Bohužel v Česku se zvyklostem nedostalo patřičného času k pevnému zakotvení. Nerespektování zvyklostí pak vede k žádostem o výklady, přitom zvyklosti by měly zákony doplňovat. Když vezmeme Anglii, mají ve srovnání s námi desetinu zákonů, zbytek nahrazují zvyklosti, které se těší ve společnosti stejné vážnosti jako zákony.

PLAYBOY: Co říkáte v rámci své prezidentské kandidatury na názor jednoho z nejlepších pilotů historie F1 Ayrtona Senny, podle kterého je druhý nejlepším z poražených?

KULHÁNEK: Nemyslím si to. Volby jsou o názorech, takže možná nevítežím, ale moje názory v jisté části populace zůstanou. Když to vztáhneme na poslední prezidentskou volbu, Karel Schwarzenberg sice nevyhrál, ale jeho názory nejsou zapomenuty.

PLAYBOY: Mohu vás ubezpečit, že i kdybyste nikdy nekandidoval, nikdy nezapomenou na váš názor, že rakev nemá kapsy...

KULHÁNEK: Jedná se o velmi pravdivý slogan. Mám samá dobrá rčení, ale můj rysující se tým se s nimi občas neztotožňuje.

PLAYBOY: Podělte se o svá moudra s čtenáři Playboye.

KULHÁNEK: Budoucnost patří aluminii. Člověk je dobrý, nejlepší je na paprice. Žena je žena, dobrý cigáro je pokouřeníčko. Já bych si s tím vystačil.

PLAYBOY: Pokud neprojdete do druhého kola, tušíte, koho podpoříte?

KULHÁNEK: Určitě nepodpořím Miloše Zemana...

PLAYBOY: Mám problém s termínem „politik, který rozděluje společnost“. Politika je soubor a není přece povinností vítěze podřizovat se poraženým?

KULHÁNEK: Prezidenta volí lidé nebo po dohodě všechny strany zastoupené v parlamentu a senátu. Běžná politika je soubor, i když jím nemusí být za každou cenu, protože automatický názor, že to, s čím přijde opozice, je o ničem, považuji za špatný. Prezident ale musí být někdy jinde. Nemá totiž proti sobě žádnou opozici.

PLAYBOY: Politika sjednotitele národa se obávám, tento druh funguje pouze v těžkých dobách, po kterých netoužím. Například váš oblíbenec Winston Churchill

Je rozdíl, jestli sjednocujete lidi proti někomu, nebo pro něco. Pokud budete sjednocovat národ kvůli lepší životní úrovni, špičkovému zdravotnictví, vyšší bezpečnosti, lepšímu životnímu prostředí, má to smysl.

sjednotil ve válce Anglii, aby v prvních poválečných volbách vyhořel.

KULHÁNEK: Prezident sjednotitel? Bavme se o tom, že prezident by neměl společnost rozdělovat.

PLAYBOY: Neznám nikoho, ke komu všichni vzhlížejí s obdivem. Možná k Dominikovi Haškovi pár týdnů po Naganu.

KULHÁNEK: Je rozdíl, jestli sjednocujete lidi

proti někomu, nebo pro něco. Pokud budete sjednocovat národ kvůli lepší životní úrovni, špičkovému zdravotnictví, vyšší bezpečnosti, lepšímu životnímu prostředí, má to smysl. Národ lze sjednocovat i v dobách blahobytu, nejen ve válce nebo v živelních katastrofách.

PLAYBOY: Každý, kdo tvrdí, že chce být prezidentem všech, automaticky ztrácí můj hlas. Chci prezidenta s mým náhledem na svět...

KULHÁNEK: V takovém případě volte stranu a premiéra.

PLAYBOY: To nebudu, protože vím, že každý premiér musí sestavit koalici, programy končí v koši, a volič tak hraje roli užitečného idiota. Sám jste řekl, že prezident nemá opozici.

KULHÁNEK: Proto se nemůže chovat tak, aby proti sobě postavil část národa. Jsou lidé, se kterými nemusím zcela ve všem souhlasit, ale mají můj respekt.

PLAYBOY: Ideálními sjednotiteli bývají monarchové, kteří nic nedělají, a lid je za to miluje.

KULHÁNEK: Máte pravdu, ale řekl bych, že také v parlamentních demokraciích, které nemají prezidentský systém, bývají prezidenti mezi lidem populární. Podívejte se na Švýcarsko, kde volí prezidenta každý rok a nic se neděje.

PLAYBOY: A vy chcete být prezidentem, který bude populární, protože nebude nic dělat, nic říkat a nic tak nepokazí?

KULHÁNEK: Určitě ne. Na rozdíl od současného českého prezidenta mě ale život naučil znát hranice možného a slušného.

PLAYBOY: Jak se díváte na skutečnost, že všichni dosavadní čeští prezidenti svůj mandát obhájili?

KULHÁNEK: Při pomýšlení, že bych měl kandidovat ještě jednou, mě tato představa upřímně děsí.

PLAYBOY: Existuje konkrétní zákon z lůna Poslanecké sněmovny a Senátu ČR, který byste vetoval?

KULHÁNEK: Určitě bych vetoval zákon, na základě kterého musí firmy zveřejňovat podmínky, za kterých obchodují. Něco

takového mohl připravit někdo, kdo vůbec netuší, o čem podnikání je. A vytáčí mě každá podpora solární lobby.

PLAYBOY: Záchrance Chrysleru, váš bývalý kolega Lee Iacocca, kdysi v rozhovoru pro Playboy řekl, že manažer se rozhoduje na základě dat, čísel, racionální úvahy. Jak se

**Určitě bych vetoval
zákon, na základě
kterého musí firmy
zveřejňovat podmínky,
za kterých obchodují.
Něco takového mohl
připravit někdo, kdo
vůbec netuší, o čem
podnikání je.
A vytáčí mě každá
podpora solární lobby.**

hodláte vyrovnat s iracionalitou politiky?

KULHÁNEK: Proti iracionalitě lze bojovat nejlépe racionálními stanovisky. Asi někdy narazím, ale o tom je život. V politice občas panují vášně a hrají v ní roli parciální zájmy. Nad to je třeba se povznést.

PLAYBOY: Podle těžké váhy německé žurnalistiky, listu Frankfurter Allgemeine Zeitung ze srpna letošního roku, „přes sankce a stále se snižující ceny ropy Rusko roste a roste“. Růst 2,5 procenta je nejvyšší od roku 2012. Jako racionální OSVČ to chápu tak, že se protiruské sankce minuly účinkem...

KULHÁNEK: Chápu to stejně jako vy. Neznám případ ekonomických sankcí, od dob Napoleona Bonaparta přes Fidela Castra a všechny severokorejské Kimy po Vladimira Putina, které by se nemínily účinkem. Kdyby nepřišly protiruské sankce, tak by dnes možná 30 procent ekonomiky Ruska ovládal zahraniční kapitál, což by Vladimira Putina oslabilo víc.

PLAYBOY: Pokud tento názor budete zastávat jako prezident členské země EU, stanete se terčem kritiky. Naše zahraniční politika coby členské země Evropské unie je totiž postavena na tom, že ruská ekonomika nejspíš roste, ale sankce přesto fungují.

KULHÁNEK: Jako prezident členské země EU budu tvrdit, že zavedení sankcí je v pořádku, ale z ekonomického hlediska nejsou účinné. Když se mě ptali, jakým způsobem adekvátně reagovat na ruskou politiku, navrhl jsem, aby bylo Rusku odebráno pořadatelsví mistrovství světa ve fotbale 2018. To by byla opravdu účinná sankce. Ale FIFA si to nepřejde.

PLAYBOY: Většina politiků se shodla na tom, že stát nelze řídit jako firmu. Jak by dopadla firma, kterou by její management řídil tak, jako řídí politici stát?

KULHÁNEK: Katastrofálně! Jedná se ale o dvě různé entity, každá založená za jiným účelem. Podnik má fungovat s cílem zisku a expanze, zatímco stát musí koordinovat svou činnost tak, aby se v něm lidé cítili bezpečně a měli se dobře.

PLAYBOY: Poskytnete Playboyovi rozhovor jako prezident ČR?

KULHÁNEK: Nejdřív jsem poskytl Playboyovi rozhovor jako šéf Škodovky, teď jako soukromník. Nevidím důvod, proč ho stejnému časopisu neposkytnout jako prezident České republiky.

MŮŽE TO BÝT
TAJEMSTVÍM BYLIN,
NEJČISTŠÍ HORSKOU VODOU,
NEBO DUŠÍ ČAJE.

TĚŽKO ŘÍCT.
JE TO VĚC SRDCE.

Je osmnáct minut po půlnoci posledního srpnového dne roku 1997. Ze služebního vjezdu pařížského hotelu Ritz vyjíždí Mercedes S280 s tmavými skly. V setmělé vedlejší ulici se na něj přilepí motorka s vousatým chlápkem. Jeho spolujezdec třímá velký foťák a zaostří na vůz. Tmu rozčísne blesk a následuje zuřivě cvakání spouště, které vzápětí přehluší rázné túrování výkonného německého motoru. Mercedes vypálí kupředu, motorka sviští za ním a fotograf rychle francouzsky křičí pár slov do vysílačky. Během chvilky se z okolních ulic vynořují další auta a motorky a celý konvoj se řítí na nábreží a dál do tunelu Pont de l'Alma. Tam se luxusní vůz v asi stopadesátikilometrové rychlosti „tukne“ s bílým Fiatem Uno a čelně naráží do třináctého sloupu. Řidič Henri Paul, zástupce šéfa ochranky hotelu Ritz, je namísto mrtvý, stejně jako jeden ze dvou pasažérů na zadní sedačce, egyptský miliardář Dodi Al Fayed. Muž na místě vedle

šují plánované vysílání. V zemi se zastavuje život. V pět hodin se před Dianiným domovem v Kensingtonském paláci objevuje první pugét. V poledne jich tam je už několik tisíc. Fronta na zápis do kondolenční knihy v St James's Palace je dlouhá stovky metrů. Když ji začnou fotit bulvární novináři, lítost nahrazuje vztek a vzduchem začnou létat nadávky: To vy jste ji zabili, vy mediální mrdky! Několika paparazziům, kteří neodhadli náladu v davu a neuklidili se do bezpečí, lidé rozbijí foťáky.

Kromě tohoto incidentu ale všude panuje pochmurná a zvláště slavnostní atmosféra, v níž se přímo zhmotňují pocity hluboké ztráty a obrovského smutku. Lidé beze stopy studu štkají na ulicích a navzájem se utěšují – muži, ženy, děti, senioři.

Svatba jako řemen

Muži, kterým v žilách koluje modrá krev, mají před námi s krví běžného červeného odstínu obrovskou výhodu. Šlechtické tituly fungují jako neodolatelné afrodiziakum

(stejně jako pozdější Dianin pohřeb to byl ve své době nejsledovanější pořad v historii televizního vysílání). Ve Velké Británii byl ten den vyhlášen státní svátek, do Londýna se sjeli potentáti z celého světa a mluvilo se o svatbě století.

Když si v katedrále svatého Pavla recitovali svatební sliby, Diana vynechala tu část, kde se říká, že žena bude svého manžela poslouchat. Možná už tehdy tušila, že pohádkovou svatbu bude následovat nepohádkové manželství.

Nebudu prvním princem z Walesu bez milenký

Pubertální dívky a méně zkušené ženy při sledování fotografií nevěsty v šatech se snad desetimetrovou vlečkou a prince ve fešácké uniformě omdlávaly blažeností. Ovšem společný rozhovor novomanželů pro televizní stanici ITN naznačil, že idylka není tak idylická, jak se zdá. Když se jich reportérka ptala, jestli jsou zamilovaní, ona odpověděla samozřejmě, zatímco on se

Před dvaceti lety zemřela žena, která nechtěla být královnou

Když se vdávala za následníka britského trůnu, na světě neexistovala žena, která by jí nezáviděla.

Byla mladá, krásná, obdivovaná a měla se stát královnou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Co víc by si mohla přát?

řidiče, bodyguard Trevor Rees-Jones, se namáhavě otáčí dozadu na svou klientku vedle Al Fayed, kterou měl chránit. Je celá od krve, v bezvědomí, ale dýchá.

Po několika vteřinách brzdí u zdemolaného vozu pronásledovatelé. Ještě za jízdy seskakují z motorek a navzájem se strkají, aby mohli umírající šestatřicetiletou ženu vyfotit z nejlepšího úhlu. Až po chvíli někdo volá sanitku, která ji odváží do blízké nemocnice Pitié-Salpêtrière. Tam lékaři až do čtvrté hodiny ráno bojují o její život. Marně.

To vy jste ji zabily, vy mediální mrdky!

Ve 4.41 vydává agentura Press Association bleskovou zprávu: Zemřela Diana, princezna z Walesu. Tragédii vzápětí potvrzuje Buckinghamský palác a všechny rozhlasové a televizní stanice ve Velké Británii přeru-

a nejkrásnější ženy planety padají jejich majitelům k nohám. Také Charles, budoucí britský král, nikdy neměl nouzi o pohledné milenký. Bylo mu něco přes třicet, když ho okouzila o třináct let mladší lady Diana Spencer, s jejíž starší sestrou lady Sarah McCorquodale měl pletky v minulosti. Charlesově matce královně Alžbětě II. se Diana coby její nástupnice zamlouvala. Věřila, že je tou pravou osobou, která dokáže „modernizovat monarchii“. A tak si královna se Spencerovými plácla a začala se plánovat okázalá svatba. Ze zpětného pohledu je bizarní, že se „mladí“ předtím, než společně skočili do chomoutu, setkali pouze dvanáctkrát. Ale tehdy byla jiná doba a navíc v těchto kruzích obzvlášť platí pořekadlo o jiném kraji a jiném mravu. A tak se 29. července 1981 konala marnotratná veselka, kterou v přímém televizním přenosu vidělo skoro 800 milionů diváků

zamyslel a pak řekl: Ale jo, ať už být zamilovaný znamená cokoli. Vdaná Diana se rychle stala nejsledovanější a nejfotografovanější ženou světa. Kamkoli s Charlesem přijela, byla středem pozornosti, zatímco po něm téměř neštěkl pes. Tvářil se lhostejně, ale podle přátel mu to hodně vadilo. Ještě za svobodna totiž povýšeně prohlášoval, že „lituje svou budoucí manželku, která bude muset žít v jeho stínu“. Teď to bylo právě naopak. Diana pečlivě budovala svůj veřejný obraz novodobé matky Terezy. Podporovala menšiny, vedla kampaň proti nášlapným minám, věnovala se všem možným charitám. Zároveň utrácela vyloženě nemravné částky za módu a snad nikdy na sebe nevzala dvakrát stejné šaty. Jedenáct měsíců po svatbě se jí narodil syn William a o dva roky později Harry. Ovšem na manželské frontě bylo stále víc zataženo.

Diana se nemohla smířit s tím, že se

Charles schází s jistou Camillou Parker Bowles. Když mu to vyčetla, odpověděl, že v duchu prastaré rodinné tradice „odmítá být prvním z dlouhé řady princů z Walesu, který nemá milenkou“.

Měla slávu, peníze i milence

Díky postavení, které Diana získala jako Charlesova manželka, žila v nepředstavitelném přepychu. Měla, pravda, nevěrného muže, ale také slávu, obdiv a jeho peníze. Přitom nevěra objektivně není žádná katastrofa a existuje celá řada manželství, která dobře fungují, přestože má jeden či oba partneři bokovku. Také Diana si našla milence. Začala se scházet s armádním kapitánem Jamesem Hewitem, kterého královská rodina najala, aby ji a její děti učil jezdit na koni. Jejich románek trval pět let a skončil, až když byl James za války v zálivu povolán zpět ke své jednotce. Hodně se psalo o tom, že otcem Harryho je ve skutečnosti on – oba mají zrzavé vlasy – ale Diana se s ním poprvé vyspala

až po narození obou synů. Charlesův dlouholetý „on and off“ vztah s Camillou už byl veřejným tajemstvím. A jeho manželství s Dianou se stalo jedním z hlavních cílů stále agresivnějšího britského bulváru. Způsob, jakým o něm informoval, se dokonce řešil v Parlamentu, kam byli k debatě na téma právo na soukromí versus právo veřejnosti na informace předvoláni šéfredaktoři nejvýznamnějších novin.

Manželské problémy ostře sledovaného páru však byly stále jen v rovině spekulací. Diana mohla žít úplně v klidu. Najít si dalšího fešáka – nikdo by jí v tom nebránil, věnovat se své charitě a dalším koníčkům a čekat, až s manželem usedne na trůn. O to, co píšou noviny pro plebs, se vůbec nemusela zajímat. Ale rozhodla se jinak.

Camillagate

Bestseller Diana: Her True Story psal o tom, jak bojovala s bulimií, pokusila se o sebevraždu, a především jak je z Charlesovy nevěry nešťastná. I to by se dalo přejít mávnutím ruky jako další neautorizovaný blábol, jímž chce nějaký pisálek vydělat na

chytlavém tématu. Jenže vyšlo najevo, že autor Andrew Morton měl informace přímo od Diany. To byla zrada. Pokud nevěru v královské rodině přízná přímo její člen, pak se celá monarchie otřeše v základech. A to byl jen začátek. Pak se na veřejnost dostaly záznamy telefonních hovorů Charlese s Camillou, nyní vévodkyní z Cornwallu, a Diany s jejím novým milencem Jamesem Gibbeyem. O tom, že se princezna chce rozvést (v britských královských kruzích dosud něco nemyslitelného), si už štěbetali i vrabci na střechách. Královna Alžběta II. vždy dbala na tradice, rozvod principiálně odmítala a chtěla rodinu za každou cenu udržet pohromadě. Ale Diana za sebou

definitivně práskla dveřmi v rozhovoru s Martinem Bashirem z BBC. Otevřeně promluvila o svých aférách i Charlesově vztahu s Camillou a pronesla slavnou větu: „V našem manželství jsme tři, a tak je tam trochu předlidně.“ Poslední kapkou byla zmínka o tom, že podle ní by Charles nebyl dobrý král.

Tím královnu opravdu naštvála a přinutila ji k tomu, aby dala souhlas k rozvodu. Diana dostala 17 milionů liber plus doživotní rentu půl milionu ročně, zůstalo jí luxusní apartmá v Kensingtonském paláci a řada dalších výhod a požitků včetně možnosti nadále používat tryskáč královské rodiny.

Na trůn čeká už od roku 1952

V červnu 1997 rozvedená princezna ve svém posledním rozhovoru nadšeně říká, že si začíná užívat „první skutečně svobodné léto“. Netuší, že jí zbývá už jen několik týdnů života. Nechává se vyfotit na obálku časopisu Vanity Fair a v červenci odjíždí s dětmi do St. Tropez, kam ji na svou luxusní jachtu The Jonikal pozval magnát Mohamed Al Fayed. O princeznu a Williama a Harryho se stará jeho syn, dvaadváctiletý Dodi. Společně se plaví po Středozemním moři, jezdí na vodních lyžích a chodí do nejlepších přístavních restaurací. Hned následující měsíc se Diana na jachtu vrací. Tentokrát ale bez dětí a fotografové zachytí, jak se s Dodim vášnivě líbá. Další milence! řvou palcové bulvární titulky. V sobotu 30. srpna zamilovaný páreček

odlétá ze Sardinie do Paříže. Večer stráví v hotelu Ritz, který patří Al Fayedovým. Ráno má princezna odcestovat do Londýna za svými dětmi, v pondělí začíná školní rok. Jenže v hotelu je vyčmuhají paparazziové a následuje v úvodu zmíněná honička, která končí v tunelu Pont de l'Alma.

Kdyby Diana zůstala s manželem, dnes by žila a dost možná by společně vládli Spojenému království. Alžběta II., která letos oslavila 91. narozeniny, by nerozvedenému synovi pravděpodobně už dávno uvolnila místo. Místo toho je Diana po smrti a Charles (68 let) se stal nejstarším dědicem trůnu v celé britské historii – čeká na něj už od roku 1952.

Moje prababička byla milenkou vašeho prapradědečka

V květnu 1970 se na zápase v koňském pólu ve Windsoru Charles seznámil se třemi mladými dívkami z vyšší společnosti. Když společný známý představoval poslední z nich, neupejpal se jako ty ostatní, následníkovi britského trůnu se vyzývavě podívala do očí a prohlásila: „Vaše Výsosti, moje prababička Alice Keppel byla nejoblíbenější milenkou vašeho prapradědečka Edwarda VII.“ Jmenovala se Camilla Shand. Poprvé se spolu prý vyspali ještě tentýž den a následoval vášnivý románek, který přerušili o rok později, když Charles narukoval k námořnictvu. V roce 1973 se Camilla vdala za Andrewa Parkera Bowlese, vysoce postaveného oficíra (který shodou okolností v minulosti chodil s Charlesovou mladší sestrou princeznou Anne), ale pak se s následníkem zase začala tajně scházet. Charles aféru ukončil, když se v roce 1981 oženil s Dianou, ale odhodlání vymazat Camillu ze svého života mu vydrželo jen krátce. Diana o jejich minulém vztahu věděla, ale teprve když byla podruhé těhotná a budoucímu králi před ní vypadla z diáře Camillina fotka, pochopila, s kým manžel tráví víkendy a proč často s nepřítomným výrazem hledí své oblíbené manželové knoflíčky s písmenem „C“. V roce 1994 Charles veřejně přiznává, že Camilla je jeho milenkou. Parker Bowles se s ní rozvádí, následuje „královský“ rozvod a v roce 1997 Diana umírá. Charles čeká dalších šest let, než Camillu oficiálně nastěhuje do své rezidence. V roce 2005 se s ní ožení a za svědka mu jde starší syn. Pravda a láska zvítězily, ámen. Od té doby spolu šťastně žijí a nejspíš budou žít až do smrti. ■

RYBÍ RESTAURACE | TŘEBOŇ

OCHUTNEJTE SPOJENÍ MODERNÍ ZÁŽITKOVÉ GASTRONOMIE
VYHLÁŠENÉ RYBÍ RESTAURACE SPOLU S RELAXAČNÍM POBYTEM
V APARTMÁNECH ŠUPINA V TŘEBONĚ.

REZERVACE: info@supina.cz | tel. +420 384 721 149

ADRESA: Valy 155 | Třeboň

RYBÍ RESTAURACE | TŘEBOŇ

www.supina.cz

Apartmány
ŠUPINA

...a šestého dne stvořil Bůh kurtizánu

My muži jsme poměrně jednoduchá a nekomplikovaná stvoření. Bez výjimky. K tomu, abychom se cítili spokojení a naplnění, nám úplně stačí vést války, řídit firmy, stoupat na vrcholy osmitisícovek, prodírat se džunglí ke ztracenému aztéckému chrámu, řídit raketoplán. Vyhrát Ligu mistrů. Nic víc nechceme. **Od žen bychom potřebovali, aby to tak nějak chápaly.**

A hlavně – aby nás za to obdivovaly. Vždyť my se chováme jako blázni především kvůli obdivu žen, které milujeme.

Nebo které chceme dostat do postele. Jenže to nakonec vždycky dopadne nějak divně, život to jaksi podezřele zamotá.

Užíváme si celou střední, celou vejšku. Občas s nějakou holkou vydržíme déle, jindy se plížíme z jejího pokoje na koleji ještě před svítáním, pár hodin poté, co jsme skórovali. Po vejšce se rozlétneme dobýt svět. Zakládáme firmy, stáváme se pohádkově placenými experty.

Svět i krásné ženy nám leží u nohou.

Přeletíme na historickém dvouplošníku Atlantik, zbohatneme jako investiční bankéři, koupíme si prvoligový fotbalový klub. Vypravíme se na Borneo za lovci lebek, potápíme se k vrakům s poklady.

Tu nejlepši, nejžhavější, nejvtipnější, nejchytřejší a nejhodnější holku si pak jednoho dne vezmeme za manželku. Vyprávíme jí o našich dobrodružstvích a víme,

že se právě stáváme bohy. Ne tenkrát, když jsme přeprali během obětního rituálu vrchního šamana a pět lidojedů a pak běželi džunglí plnou jedovatých hadů, levhartů a krokodýlů k řece, abychom na kánoí vydlabané z jediného kmene stromu dopádlovali do civilizace s drahocennými domorodými artefakty v kapse. Až teď jsme se stali největšími hrdiny, Indiana Jonesy, Tarzany. Právě teď, když na nás Jane, žena, se kterou chceme zestárnout, visí očima.

Jenže Jane se během našeho neuvěřitelně napínavého líčení napadení člunu rozdivočelým hrochem, kterého právě tlučeme pádlem a samozřejmě vítězíme, dívá tak trochu nepřítomně za nás. Pak řekne: „Nemyslíš, že by bylo lepší z tohoto pokoje udělat ložnici? Víš, až budeme mít děti, ať jsme připravení. A nezapomeň zajít zítra do banky kvůli pojištění na chatu.“

Přesně z tohoto důvodu vymyslel Bůh ve své nekonečné dobrotivosti a laskavosti dvě sekundy po stvoření Evy kurtizánu.

Femme fatale, jaká se rodí jednou za deset tisíc let

My muži totiž potřebujeme, aby nás někdo obdivoval. Takové holce pak vyzradíme všechno, naše největší tajemství. Na tomhle primitivním figlu postavila svou kariéru například slavná špionka a kurtizána Mata Hari. Nejde tak úplně o sex, ten je jen prostředkem a pomocníkem. Třešničkou na dortu. Důležité je, že tyhle holky jsou jedničky, nedostižné ideály žen. Dávají nám pocit iluze osudových žen. Femme fatale, jaká se rodí jednou za deset tisíc let. A ona si vybrala zrovna mě! Takový jsem hrdina! Takže teď musím dokázat, že si ji zasloužím.

Okamžitě začneme vyprávět, jak jsme přeletěli na historickém dvouplošníku Atlantik, jak jsme vystoupali na Annapurnu. Jakým finančním a daňovým podvůdkem jsme se dostali k vlastnictví své firmy. Kolik daní jsme nezaplatili. A tahle Jane poslouchá, s očima vášnivě přimhouřenýma.

Luxusních prostitutek je všude dost

Kurtizána je atraktivní, smyslná, inteligentní. Láká nás muže jako lampa můru a my po ní šílíme. Ačkoliv dobře víme, že kurtizánu stvořil Bůh dvě sekundy po stvoření Evy, pojem kurtizána ve skutečnosti vymysleli Francouzi. Díky tomuto významnému přínosu světové lingvistiky se pak z Francouzů stali globálně proslavení vášniví a romantičtí milovníci, jak je známe.

Ve středověku byla kurtizána příslušnice královského dvora, později se tento význam poněkud posunul ve smyslu milenek, společnic mocných a vysoce postavených mužů. Úlohou kurtizán ale nebylo s muži jen spát, luxusních prostitutek bylo vždy, všude a ve všech historických epochách víc než dost. Kurtizány musely být reprezentativní. Uměly se chovat ve společnosti, diplomaticky jednat, byly zapleteny do nejrůznějších intrik. Často měly velký politický vliv. Asi nejznámější kurtizánou byla madame de Pompadour.

MADAME DE POMPADOUR: tak trochu ministryně kultury

Jeanne-Antoinette Poisson, markýza de Pompadour (1721–1764), byla milenkou francouzského krále Ludvíka XV. A i když už spolu později nespali, až do své smrti byla jeho blízkou a důvěrnou přítelkyní.

Pořádala pro krále slavnosti, přestavovala zámky a zahrady. Podporovala Voltaira, jemuž vymohla

místo královského historiografa. V soukromých divadelních představeních pořádaných pro krále osobně hrála v Molièrových hrách. Měla vynikající smysl pro design, který zúročila při navrhování vlastních šatů a interiérů svých domů a který jako králova milénka rozšířila po celé zemi. Obdivovaný styl Ludvíka XV., plný rozkošnického a lehkého rokoka, zakřivených tvarů a pastelové ženskosti, je vlastně stylem madame de Pompadour.

Kompletně přestavěla několik zámků, které ale podlehly nepokojům v průběhu francouzské revoluce. Zůstal jen Elysejský palác, ve kterém také přijala k audienci jedno zázračné dítě – osmiletého W. A. Mozarta.

Ve své době madame de Pompadour jednoduše suplovala neexistující ministerstvo kultury. Dalším jejím zajímavým počinem bylo založení vojenské školy École militaire. Jeden z absolventů této školy, jistý Napoleon Bonaparte, dobyl o padesát let později půl Evropy.

Dosazovala ministry, při jednáních byla prostředníkem mezi Ludvíkem XV. a císařovnou Marií Terezií. V době, kdy Anglie hrozila válkou, pozvala velvyslance na soukromé divadelní představení. Kulisy, dámy na jevišti i v hledišti, vše bylo poseté diamanty a perlami v takovém množství, že si Anglie před takovou demonstrací bohatství své záměry radši rozmyslela.

Moudrá kurtizána zemřela ve dvaačtyřiceti letech na souchoťtiny. Zůstal po ní truchlící král a také několik myšlenek a návrhů, které využíváme dodnes.

Klasická otevřená číška na šampaňské je její výtvar, i když se dodnes tvrdí, že je to pouhý odlietek jejího poprsí a o autorství se tak madame de Pompadour dělí s bohem. Pompadour hairstyle, nahoru vyčesané vlasy s vysokou vlnou nad čelem, se v 18. století stal hitem a velkou módou. Slavně se vrátil ve 40. letech 20. století. Pamatujete si účes Elvise Presleyho nebo hrdinů z Pomády?

Kuželovité podpatky podle jejího návrhu byly zase módní ikonou v padesátých letech, látkovou taštičku nazývanou pompadúrka používají malé i větší slečny k plesovým šatům dodnes. Hyacinty, které dnes můžeme obdivovat v každé jarní zahradě, dala přivést z Íránu a vyšetřit pro evropské zahrady také madame de Pompadour.

MATA HARI:

Až mě zítra ráno v šest ke zdi postaví...

A pak je tady zmiňovaná Mata Hari (1876–1917). Slavná orientální tanečnice a nejslavnější špiónka všech dob si svým šarmem a exotickým tancem podmanila Paříž, okouzila politiky a důstojníky z celé Evropy. Slavná kurtizána byla něco jako burza informací. Mocní a vlivní se střídali v její ložnici a vyzradili tam všechno. I to, co podléhalo přísnému utajení.

Přitahovala muže svým uhrančivým kouzlem. Snadno navazovala vztahy se zahraničními politiky, důstojníky i dalšími vlivnými muži. Vstřícná povaha jí zajišťovala desítky bohatých milenců. Spolupracovala s německou i francouzskou rozvědkou. Té první ale žádný užitek zřejmě nepřinesla, druhá jí nedůvěřovala. Francouzi brzy pojali podezření, že je dvojí agentkou. Sledovali ji a 13. února 1917 v Paříži zatkl. Mata Hari byla 25. července

1917 odsouzena za špiónáž ve prospěch Německa k trestu smrti. I přesto, že během soudního jednání nebyl předložen jediný konkrétní důkaz její viny a sama Mata Hari přiznala předání jen jedné neaktuální informace důstojníkovi německé výzvědné služby.

Řada jejích bývalých milenců ve významných funkcích pro ni žádala milost, ale v době těžkých ztrát a porážek francouzské armády to bylo nemožné. Ráno 15. října 1917 byla předvedena před popravčí četou. Odmítla pásku přes oči, pak ještě kůl zezadu objala pažemi. Byla zastřelena v pondělí ráno v 6 hodin 15 minut. Trubač dal signál, velitel popravčí čtyři mávl šavlí. Svezla se na zem jen čtyři minuty poté, co se na ranním nebi objevila růžová záře vycházejícího slunce.

ZSA ZSA GABOR:

odmítla sex s JFK

A pak jsou tady kurtizány, které vůbec nic neumějí, ničím nás muže neinspirují, a přesto jim tahle hra perfektně vychází. Třeba Zsa Zsa Gabor. Byla slavná proto, že byla slavná. Zkažená, excentrická, teatrální, okouzující, rozmazlená. A nikdy vlastně nic neuměla. Přesto byla tahle dáma, která zemřela dva měsíce před svými stými narozeninami, které by slavila v únoru 2017, už od třicátých let 20. století na výsluní slávy.

Proč byl o ni po dlouhá desetiletí takový zájem? Tady je vysvětlení. Je slavná proto, že se o ní pořád píše. A píše se o ní proto, že je slavná. Zsa Zsa Gabor vynalezla toto zničitelné perpetuum mobile dlouho před Paris Hilton.

V jednom byla maďarská Miss z roku 1936, která se vydala hledat štěstí do západní Evropy a pak do USA, mistryní. Uměla se pohybovat ve vysoké společnosti a uměla to s muži. Manželů měla celkem devět, jeden lepší než druhý. Najdeme mezi nimi diplomata, majitele sítě hotelů Hilton, bohatého vynálezce, ropného magnáta, investičního bankéře i slavného herce George Sanderse. Také milenci stojí za povšimnutí: několik měsíců prý chodila se zakladatelem moderního tureckého státu Kemal Atatürkem, měla s ním dokonce přijít o panenství. Spala s Richardem Burtonem a Seanem Connerym. Mnohé ctitelé odmítla, například Johna F. Kennedyho.

Nescházela jí grácie, uměla se chovat, měla sex-appeal. Nosila šaty bez ramínek a mluvila roztomilou angličtinou s exotickým přízvukem. A stejně jako musely dvorní dámy na dvoře francouzského krále ovládat konverzaci, pyšnila se i ona hbitým jazykem. Co víc potěší novináře z bulvárních rubrik než provokativní bonmoty? Zsa Zsa Gabor jich vypouštěla bez mrknutí oka celé salvy.

Každá pohádka plná jachet, bílých vil na pobřeží obklopených palmami, plná kaviáru a cvakání fotoaparátů bulvárních novinářů ale jednou končí. V roce 2002 se Zsa Zsa Gabor stala obětí autonehody a zůstala upoutaná na invalidní vozík. Prodělala silnou mrtvici, zlomila si kyčel, museli ji amputovat nohu. ■

MISS MARCH 1991 JULIE CLARKE

ONLY THE BOOK IS COVERED

THE COMPLETE CENTERFOLDS AVAILABLE NOW AT PLAYBOYSHOP.COM

Život ve výjimečném stavu. Alkohol, drogy, sexuální orgie, zatýkání. Přesto slaví tento hollywoodský podivín v současnosti jeden filmový úspěch za druhým.

Nový způsob jeho proslulých excesů?

1. Nedávno jste si zahrál záporáka ve Válce o planetu opic, teď otce-alkoholika ve filmu The Glass Castle a už brzy učitele mladého Hana Sola v dalším dílu Hvězdných válek. Stal se z vás workoholik?

Měl bych snad sedět s rukama v klíně? Právě teď se mi docela daří. Jedna skvělá nabídka za druhou. Chtěl jsem dělat trilogii Planety opic už od doby, co jsem viděl první díl. A odmítnout nabídku hrát ve Hvězdných válkách? To nemyslíte vážně.

2. To jsou ale všechno kasovní trháky. Už nemáte chuť dělat nezávislé filmy?

Ne, naopak. Právě nedávno jsem si zahrál v krásném filmu Wilson. A The Glass Castle je filmová adaptace paměti americké spisovatelky Jeannette Walls.

3. Dostala se vám ta kniha pod kůži?

Vůbec jsem ji nečetl. Ale ze scénáře jsem byl naprosto nadšený. Kromě toho měla moji dceru hrát moje dobrá kamarádka Jennifer Lawrence. Z toho sice sešlo, ale tu roli převzala nádherná Brie Larson. Na ten film jsem hrdý.

Woody Harrel

son

4. Dřív kolem vás býval větší rozruch. Měl jste problémy s alkoholem a s drogami, říkal jste, že jste závislý na sexu, kvůli výtržnictví jste několikrát skončil za mřížemi. Že byste se ve svých šestapadesáti trochu uklidnil?

Roky excesů už jsou snad za mnou. V minulosti jsem udělal pár hloupostí, které měly neblahý vliv na moje manželství. Sebedestruktivní aspekt své osobnosti jsem ale díky bohu výrazně potlačil. V mých žilách ale stále koluje ještě dost adrenalinu, žádný strach.

5. Jednou jste řekl, že chaos a kreativita jdou dobře dohromady. Jak se vám podle toho hesla žije?

Vlastně docela dobře. Ale to vůbec není ode mě.

6. Od koho tedy?

Od taxikáře, který mě nabral někde v tmavém koutě Londýna. Tenkrát mi nebylo moc dobře a vypadal jsem taky docela vyřízeně.

7. Následky divoké party?

Tak něco. Pamatuju si to jen matně. V každém případě se mnou měl soucit a chtěl mě utěšit příslovím. Řekl, že jako kreativní člověk musím žít v chaosu, který vytvářím. Přišlo mi to jako hrozně osvobozující myšlenka.

8. V jakém smyslu?

Nemusíte v životě plánovat všechno do posledního detailu. Člověk se taky někdy může pustit do něčeho úplně neznámého. I když vás to vyvede z vyjetých kolejí.

9. Cesta excesů vede k paláci moudrosti – také váš citát. Opravdu tomu věříte?

Ano, věřím. Já netvrdím, že člověk nemůže prožít naplněný život bez sexu, drog a alkoholu. Ale pro mě bylo důležité tyhle věci vyzkoušet a žít intenzivní život. Bez ohledu na ztráty. To mě silně ovlivnilo a pomohlo při objevování sebe sama. Taky jsem tím určitě o něco zmoudřel. Do fáze moudrosti mám ale pořád hodně daleko.

10. Dnes jste vegan a žijete i jinak velmi zdravě, ale dál s chutí hulíte, ne?

Jo, to jo.

11. Už jste dostal licenci na pěstování marihuany ve vaší nové vlasti, na Havaji?

Ne, nedali mi to. Nakonec to bylo politické rozhodnutí. Neumíte si ale představit, co všechno jsem musel oběhat. Jsem docela rád, že to nevyšlo.

12. V některých amerických státech mariuanu mezitím zlegalizovali. Nechcete to zkusit v Coloradu?

Ne, už jsem s tím skončil. Samozřejmě vítám postupnou liberalizaci. Dřív jste mohl skončit ve vězení kvůli pár gramům.

13. A to v Land of the Free...

Je to na hlavu. V tak svobodné zemi, jako je Amerika, bychom měli mít možnost dělat si, co se nám líbí, pokud nikomu neškodíme. Realita je však jiná. Ale aby bylo jasno, nikoho nenavádím k užívání drog. Každý rozhoduje sám za sebe.

14. Co děláte, když už vám všechno leze na nervy?

Sbalím si kufr a na chvíli zmizím za neznámým cílem.

15. Co musíte mít v soupravě na přežití?

Hudbu. Poslouchám hodně, všechno, nové i staré. Bez Beatles, U2 a Red Hot Chili Peppers bych nevyrazil na cestu. A knížky. Mým oblíbeným autorem je Henry Miller. Tak proč ne Sexus, Plexus, Nexus? A potom taky Angličan Philip Kerr, který píše skvělé kriminálky s hlavním hrdinou Berniem Güntherem. Odehrávají se v Berlíně třicátých let a jsou supernapínavé. Jsem na nich regulérně závislý.

16. Co ještě?

Svého psa. Můžu si zabalit svoji rodinu? Potřebuji kolem sebe lidi, kterých si vážím a které mám rád.

17. Pak si zahrajeme tu starou hru na večeri. Můžete pozvat na večeri pět lidí, živých nebo mrtvých. Kdo by to byl?

Dobře, v pohodě. Určitě Henry Miller. Jsem si jistý, že by se s tím starým lišákem dobře pařilo. A protože už dlouho cvičím jógu, tak bych pozval indického jogína a guru Bhārathu Jogananda. Potom samozřejmě George Harrisona. Od těch dvou bych se mohl hodně naučit. A Martina Luthera Kinga. A svoji ženu. Ta by byla hodně naštvaná, kdybych strávil tak skvělou noc bez ní.

18. A vaši dobrou kamarádku Jennifer Lawrence, která také cvičí jógu?

Je skvělá! Poprvé jsme se setkali těsně před natáčením prvních Hunger Games. Seděl jsem ve svém hippiebusu, kterému říkám mateřská loď, a když Jen vešla, hned si všimla mé houpačky na jógu

a zeptala se: To je houpačka na sex? Miluji Jen. Je upřímná a čistá.

19. Máte v Hollywoodu hodně přátel?

Málo, a Jen k nim určitě patří.

20. A nepřítel?

Nad tím nepřemýšlím. To je naprostá ztráta času.

21. S kým byste rozhodně nechtěl uvíznout ve výtahu?

S Donaldem Trumpem.

22. A kromě Trumpa?

(Dlouze přemýšlí) Řekl bych: Idi Amin, řezník z Afriky. Ten už je ale naštěstí mrtvý. Ale i s lidmi, kterým nemám rád, jako například George Bush, by mohla být docela zábava, kdybychom zůstali sami na tak malém prostoru. Mohli bychom si spolu dát jointa, možná by se trochu uvolnil.

23. Dokážete zvládat složité situace, jako například jednání s filmovými bossy? Tlak v Hollywoodu musí být enormní.

Absolutně. Přežil jsem pravděpodobně proto, že už dlouho nežiju v Los Angeles. To město se chová k filmu jako Washington k politice. Ve Washingtonu jsou všichni nadrženi na moc. V L. A. jsou všichni nadrženi na slávu. Něco tam znamenáš, jen když máš úspěch. A to přitahuje, ať už tady, nebo tam, zvláštní, velmi povrchní sortu lidí, se kterou osobně nechci mít nic společného. Dlouho jsem žil v Kostarice, teď už jsem víc než deset let na Maui na Havaji. Tam se stýkám s domorodci a to je pro duševní hygienu moc dobré.

24. Co byste radil tomu, kdo by se přesto chtěl stát hercem?

Moje rada zní: Buď přátelský!

25. To je všechno?

A buď statečný! Můžeš dělat chyby a učit se z nich. A tady jsme zas u chaosu. Když chceš jít na jistotu, jako herec budeš nudný. Mě pohání zvědavost a dobrodružství.

26. Co je pro vás na hraní nejlepší?

Že nemusíte nutně dospět. Můžete neomezeně prožívat emoce a fantazie a přitom si užít spoustu legrace.

27. To zní dobře. A co disciplína?

Jasně, musíš umět text a vědět, co dělat před kamerou. Ale na své práci mám rád i to riziko. Znáte Victorii od Sebastiana Schipperera? Film, který byl natočen v reálném čase jenom na jeden záběr?

28. Ano, proč?

Protože jsem na začátku letošního roku udělal podobný experiment. Film se jmenuje Lost in London a je to můj režijní debut. Natáčel se živě a současně běžel v několika londýnských kinech. Šílenost.

29. O čem ten film je?

Ukazuje Owena Wilsona, Willieho Nelsona a mě na divokém nočním tahu Londýnem. Celkem drsný – a autobiografický.

30. Pokud by byl váš život film, jak by se jmenoval?

To je těžká otázka. Určitě by musely být v názvu slova zábava a štěstí. Protože těch jsem si užil dost. Co takhle Woody – zábava, štěstí a láska?

Chloe MacLoad

Foto **BRUCE COLERO**

Chloe je kanadská modelka, která sní o tom, že se stane slavnou herečkou. „Vyrůstala jsem v malém městě, ale nikdy jsem se tam jaksi nehodila. Nesedělo mi to. Vždycky jsem byla spíš excentrická. Měla jsem velké sny o velké osobnosti s ohnivými vlasy. Vím, že to zní jako klišé, ale je to pravda. Navíc jsem měla kolem sebe jen mámu, starší sestru a babičku. A to bylo všechno. Ale byla jsem cílevědomá, a tak jsem to dopracovala až sem. Letos byl skvělý rok! Nové projekty, nové možnosti, nové příležitosti. Doufám, že příští rok to bude pokračovat. Budu mít ještě lepší příležitosti v modelingu i v herectví. A co jinak? Zatím jsem nepotkala toho pravého, takže se soustředuji na sebe, na svoji rodinu a na blízké přátele. Užívám si spoustu legrace a nechci, aby to skončilo.“

 PLAYMATE | PROSINEC | CHLOE MACLOAD

A full-page photograph of a woman with long red hair, wearing a black lace bodysuit and a large diamond necklace, reclining on a dark red velvet sofa. She is looking directly at the camera with her right arm raised behind her head. The background features a red damask wallpaper and a large ornate gold mirror.

Chloe MacLoad

NAROZENÁ: 10:45

MÍSTO NAROZENÍ: Toronto (Kanada)

MÍRY: 82–69–89 cm

Ambice: Chci být známou herečkou a modelkou.

Mám ráda na mužích: Pokud jde o fyzickou přitažlivost, můžu svými rty, úsměvem a očima rozehrát vnitřní hru (*smích*). Mám ráda tetování, a pokud mě obejmou pořádné mužné paže, ráda se cítím v bezpečí.

Co na nich nesnáším: Lež, a pokud si se mnou muž hraje. A nemusím zženštilé typy.

Co mám ráda obecně: Mám ráda ty chvíle, kdy nemusím vůbec nic a nudím se. Při modelingu mám ráda společnost kolem sebe, ráda chodím do kina a na dobré večere. Občas mám vášeň něco dobrého uvařit. Na veřejnosti si někdy připadám neohrabaně, a tak radši ani nikam nevyrazím. Občas propadnu nakupovací mánii.

Hobby: Mé povolání je mi největším koníčkem.

Užívám si cestování a ráda si své poznatky a poznávání nových věcí a míst zaznamenávám.

Tajný sen: Ale nebudete se mi smát?!

Vždy jsem snila o tom, být pop star.

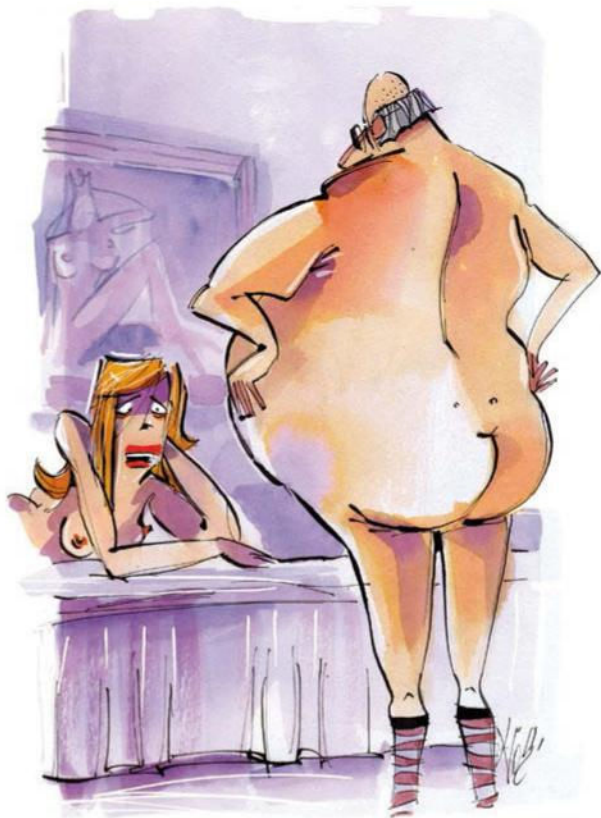
Vysněná dovolená: Řecko! Myslím, že je to krásné místo, kde bych byla šťastím bez sebe se svým nejlepším přítelem a zažila bych zde opravdovou romantiku.

Motto: Nelituj toho, co jsi zkusil, lituj toho, co jsi nezkusil!

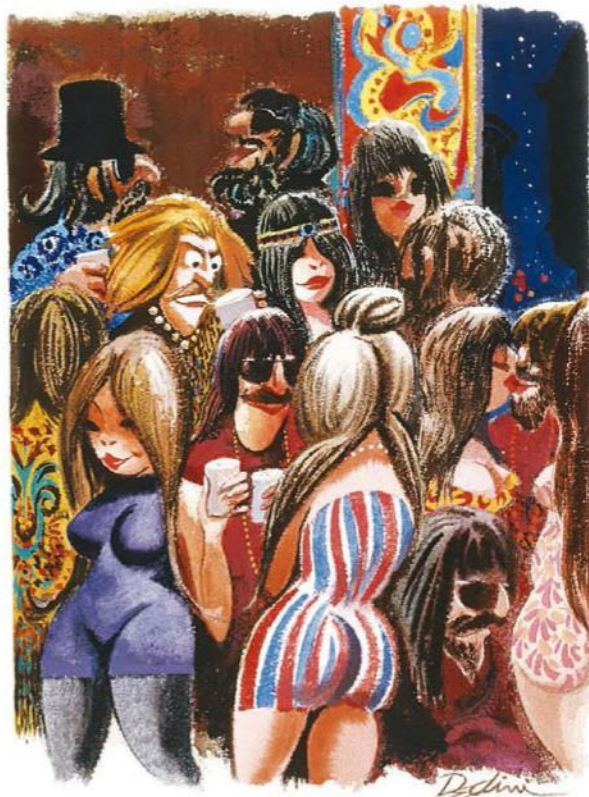
Co dělá ženu sexy: Hlavně je to její sebevědomí.

Měla by se o sebe starat, měla by být vzdělaná a laskavá.

Zatím nic.

„Hele, vole, koukej, tady ve vaječném koňaku je vlas!“

„No a davy jsou pryč. Léto přetrvává, pomalu zraje do chladných, jasných, klidných nocí, a obklopují nás měkké, zralé barvy podzimu... Nechceš si zaprcat?“

„Jedno mají s manželem společné. Potom mlčí.“

Baví se dva vysokoškoláci:

„Ty vole, když si uvědomím, jaké já jsem inženýr, tak mám normálně strach jít k doktorovi.“

důvěrněji, zjistíte, že polovina vašich účtů je za jejich doplňky.

5. Po určité době vždy zjistíte, že váš model je zastaralý, a všude kolem vidíte spousty mnohem lepších a výkonnějších.

6. Postupně čas strávený s ním roste a roste a roste...

7. Málokdy jste úplně spokojeni s modelem, který zrovna máte...

Šedá buňka mozková jednou večer náhodou přijde do mozku muže.

Všechno je tmavé, prázdné a bez života.

„Hu, hu!“ zavolá šedá buňka mozková.

Žádná odpověď.

„Hu, hu!“ zopakuje šedá buňka mozková.

Najednou se objeví jiná šedá buňka mozková a ptá se: „Co tady děláš tak sama, pojď se mnou, všichni jsme teď dole...!“

Do autobusu nastoupí pankáč s velkým zelenožlutým kohoutem.

Za chvíli si všimne, že ho neustále pozoruje jeden starý pán.

Po krátké době ho to začne znervózňovat, a tak se ho ptá: „Co čumíš, dědku? Tys nedělal v mládí žádné hlouposti?“

„Ale ano, hromadu... Teď momentálně ale přemýšlím, jestli nejsi můj syn.“

Chlápek letí v balonu a najednou zjistí, že začíná klesat.

Nejde to zastavit a neví, kde je. Tak se rozhlíží kolem a pod sebou uvidí nějakého turistu. Zavolá na něj: „Haló, pane, nevíte, kde jsem?“

Turista se podívá na chláпка v balonu a odpoví: „V balonu!“

Chlápek trochu naštvaně odpovídá: „To vím, ale tak mě napadá, vy musíte být technik z IT.“

„Jak jste na to přišel?“ zvědavě se ptá turista.

„To je jednoduché,“ říká chlápek. „Vaše odpověď je zcela přesná, ale je mi úplně na hovno.“

„Jak vás tak poslouchám, vy musíte být z obchodního,“ říká turista.

„A jak jste na to přišel?“ ptá se chlápek v balonu.

„To je taky úplně jednoduchý,“ říká turista. „Vy jste v prdeli a můžu za to já.“

Muž a žena se srazí v autech.

Bouráčka je ošklivá. Obě jejich auta jsou úplně na maděru, ale ani jednomu z nich se nic nestalo. Když se vysoukají z aut, povídá žena muži:

„Tak vy jste muž, to je zajímavé. Já jsem žena. Hmm, podívejte na naše auta! Nic z nich nezbylo, ale my jsme zranění nebyli. To musí být znamení od Boha. Měli jsme se setkat, stát se přáteli a žít spolu až do smrti.“

Muž přitaká: „To jo, to muselo být určitě znamení od Boha!“

Žena pokračuje: „A podívejte se na tohle, další zázrak. Moje auto je totálně na mraky, ale tahle láhev vína je naprosto v pořádku. Bůh si určitě přeje, abychom víno vypili a oslavili tím naše štěstí.“

Podá láhev muži. Ten souhlasně přikývne, otevře láhev a polovinu vypije. Pak ji podá zpět ženě. Ta vezme láhev, zavře ji a vrátí muži do rukou.

Ten se jí zeptá: „Vy nebudete?“

Načež mu ona odpoví: „Ne, teď jen počkáme na policii.“

Ve škole povídá paní učitelka:

„A čím je tvůj tatínek, Jirko?“

„Je pekař,“ odvětlí Jirka.

„Hmm, to je hezké,“ na to učitelka.

„A peče nám co?“

A děti odpoví: „Chléb.“

„A tvoje maminka je čím, Maruško?“ ptá se znovu.

„Sím, ona je zdravotní sestra.“

„Aha, vidíte, děti, stará se o nemocné. To je krásné povolání.“

„A co ty, Honzíku?“ ptá se dál.

„Můj tatínek tancuje nahatej v gayklubu,“ odpoví Honzík.

„Hmmm...“ povídá učitelka a pokračuje: „No, i taková zaměstnání jsou.“

O přestávce přijde za Honzíkem a povídá: „Honzíku, opravdu tvůj otec tancuje v tom klubu?“

A Honzík odvětlí: „Ne, on je poslanec, ale my se za to doma všichni stydíme.“

Proč je počítač jako žena

1. Většina uživatelů nerozumí jejich vnitřní logice.

2. Seběmenší chyba zůstane v paměti a v nejméně vhodném okamžiku se v budoucnu připomene.

3. Normální jazyk, kterým komunikují mezi sebou, je pro kohokoliv jiného naprosto nesrozumitelný.

4. Jakmile se s nimi seznámíte

Elektrifikovaný luxus

Na úvod si zasloužíte pár vysvětlení. Tak předně je dobré dekódovat předlouhé označení 740Le xDrive iPerformance. Tajenkou je BMW nejvyšší řady 7 s motorem označeným 40e, což je dvoulitrový plug-in hybrid se stejným výkonem, jako má šestiválcový třílitr 40i. Velké L značí verzi s rozvozem prodlouženým o 140 mm, xDrive pak pohon všech kol – hybrid se ovšem prodává i se standardní délkou karoserie a zadním pohonem. Pak stojí 2 629 900 Kč, o čtvrt milionu méně než dlouhá čtyřkolka.

Příjmení iPerformance je onou zásadní informací, že do vývoje promluvila elektrická divize „i“, z jejíž dílny pocházejí městský hatchback i3 a supersportovní packa i8.

A teď vás nejspíš zajímá, jak je to s tou dvoulitrovou spotřebou u dvoutunového korábu, který jede 250 km/h a stovku zdolá za 5,3 s. Celá věc se má tak.

Ráno vytáhnete hybridní sedmu ze zásuvky, a pokud to nemáte do kanceláře dál než nějakých 45 km, benzinový dvoulitr vůbec nenaskočí. A vůbec se nemusíte upejpat, bávo sviští na elektřinu až 140 km/h. Uvnitř ticho jako v kostele, na předních sedadlech luxus, vzadu pak ultraluxus. Prodloužená varianta doslova volá po zaměstnání šoféra, vy si vzadu pustíte masáž, hudbu a buď si v klidu dospíte, nebo začnete pracovat. Ve firemní garáži pak auto zase připojíte do zásuvky a do čtyř hodin je plně nabitě pro další elektrickou jízdu. Pokud byste semdičku používali výhradně takto, jezdíte za nulovou spotřebu.

Druhým extrémem je situace, kdy akumulátory vysajete a pokračujete jen na benzin. Tedy ten dvoulitrový, čtyřválcový. Takhle napsané to v kontextu luxusní třídy nezní nic moc, ale realita je vskutku překvapivá. Samotný spalovací

*Když se dnes pochlubíte, že jste si pořídili **BMW 740**, říkáte jen polovinu informace. Zásadní význam má totiž písmenko, které za číselným kódem následuje. Zatímco „i“ prozrazuje staromilský benzinový šestiválec, „e“ popisuje futuristický čtyřválcový hybrid. Obě čtyřicítka mají shodných 326 koní a nás pro dnešek zajímá ta nová, ekologická, s kabelem do zásuvky a udávanou spotřebou 2,1 l/100 km!*

motor produkuje úctyhodných 258 koní, navíc mu neustále pomáhá elektromotor integrovaný do osmistupňové automatické převodovky. Propracovaný systém rekuperace si při zpomalování elektřinu vyrábí, ukládá a následně využívá při zrychlování. Posádka nemá o složitých procesech v útrobach auta žádné ponětí, vše se děje naprosto nenápadně s jediným výsledkem. BMW neslyšně klouže krajinou, a i když v zátahu nezní tak aristokraticky jako urozenější šesti-, osmi- nebo dvanáctiválec, dynamika je natolik přesvědčivá, že nemáte důvod se tím nějak hlouběji zabývat. Svižným tempem cestujete do deseti litrů benzínu na sto, což je pořád paráda.

Někde mezi dvěma popsánymi extrémními režimy, tedy ryze elektrickým a zcela vybitým, probíhá homologační měření spotřeby. Auto v něm převážně jede na baterky a jen tu a tam přispěje svojí troškou do mlýna spalovací agregát. Výsledkem je pak ona těžko uvěřitelná hodnota kombinované spotřeby 2,1 l/100 km, což je ale za určitých předpokladů skutečně dosažitelný průměr. Jen prostě záleží na tom, jak hybrid používáte. My jsme se v běžném každodenním provozu vozili za pozoruhodných šest a půl litru.

Auto za skoro tři miliony si nejspíš nikdo nekoupí proto, aby šetřil každou kapku ropného moku. V celkovém součtu je ale hybridní sedmička bez diskuze šetrnou alternativou, navíc s puncem špičkové pokrokové techniky, která je teď in a činí úžasné auto ještě zajímavějším.

ZÁKLADNÍ ÚDAJE **BMW 740Le xDrive iPerformance**

Hybridní ústrojí (přeplňovaný benzinový čtyřválec 2,0 l + elektromotor) o celkovém výkonu **240 kW (326 koní)** a točivém momentu **500 N.m**

Pohon **všech kol**

Automatická osmistupňová převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **5,3 s**

Maximální rychlost **250 km/h**

Elektrický dojezd **45 km**

Kombinovaná spotřeba v hybridním režimu **2,1 l/100 km**

Základní cena **2 888 600 Kč**

Na palubě najdete nejvyšší možný luxus dneška. Navzdory komfortnímu pojetí ale sedmička nezapomíná na sportovní kořeny značky BMW a po zvolení sportovního režimu se s ní moc pěkně svezete i v zatáčkách. Dotykovým přepínačem eDRIVE vybíráte z několika hybridních módů.

Že sedmičkou protékají ampéry a volty, prozradí pár decentních nápisů a modré motivy v laserových světlometech nebo na masce chladiče s aktivními klapkami pro optimalizaci aerodynamiky.

Útok na prémii

*Kia představila sportovní sedan **Stinger** a nám spadla brada. Hned několikrát. Poprvé když jsme naživo spatřili ty ostře odvážné agresivní tvary, podruhé když jsme zjistili, že může mít pod kapotou plnotučný šestiválec, a potřetí, když jsme se svezli. Stinger rozhodně nehodlá být jen do počtu.*

Že si Kia brousí zuby na zavedenou, hlavně německou prémiovou konkurenci, naznačil už designový koncept z roku 2011. Když se na něj podíváme dnes s odstupem času, byl to vlastně hotový stinger. Jenže tenkrát ještě nebyla Kia v té správné útočné pozici. Přece jen byla pořád vnímána hlavně jako značka pro menší a levnější auta. Jenže dozrávala, posilovala image a dnes, když její portfolio pokrývá široké spektrum od prcka picanto přes střednětrždní optimum až po velké SUV Sorento, nastal správný čas vypustit na silnice prémiovou lahůdku pro fajnšmekry.

ZÁKLADNÍ ÚDAJE **Kia Stinger GT**

Přepňovaný benzinový **šestiválec 3,3 l**
Výkon **272 kW (370 koní)**
Točivý moment **510 N.m** Pohon **všech kol**
Automatická osmistupňová převodovka
Zrychlení z 0–100 km/h **4,9 s**
Maximální rychlost **270 km/h**
Spotřeba **10,6 l/100 km**
Základní cena **1 399 980 Kč**

DALŠÍ VERZE

Benzin **2.0 T-GDI**
188 kW (255 koní)
1 099 980 Kč
Diesel **2.2 CRDi**
147 kW (200 koní)
1 149 980 Kč

P A R K I

Zrychlení z 0 na 100 km/h za 4,9 s dosáhne stinger díky funkci Launch Control. Aktivujete ji, sešlápnete-li současně plyn a brzdu a tu následně prudce pustíte.

Stinger nabízí pět jízdních režimů od úsporného po sportovní s minimálními zásahy stabilizačního systému. Jednotlivé módy mění charakter a zvuk motoru, rychlost řazení automatu, tvrdost tlumičů, tuhost řízení a fungování pohonu všech kol.

Velkoryse prostorný a vybavený interiér se snaží drobnými náznaky brnkat na sportovní notu. Ve srovnání s běžnými auty této velikosti je stinger hodně nízký a sedí se v něm blízko silnici.

Už napohled je nová asijská zbraň nehorázně ostrá. Tým designérů se nedržel při zdi základní siluetou, natož pak řešením nejrůznějších detailů. Drtíva většina průduchů, výstupků a prolisů má jasně daný aerodynamický úkol, naopak ryze očím lákadlem jsou výdechy na kapotě či zadní lampy, opticky propojené a ozdobené linkou vytaženou hluboko do boků. Zkrátka pořád máte co pozorovat, objevovat a obdivovat. A tak to má u auta pro radost být.

Stinger je sice ve své podstatě manažerským vozem pro obchodní cesty, ale patří do té kategorie, ve které vybíráte z velké části srdcem. Srdcem, které se dokáže bezhlavě zamilovat, které pracuje na benzin a které miluje rychlost a adrenalin. Tohle auto prostě nejde jen tak v práci nafasovat a provozovat. Stinger se užívá v libovolných dávkách jako výživový doplněk pro zlepšení nálady, akorát je nutno počítat s tučným poplatkem za předpis. Vyjde na milion a kousek. Menší kousek, když se spokojíte s dvoulitrovým čtyřválcem nebo dieselem, větší kousek, pokud trváte jen na tom nejlepším, co je k mání. To pak hovoříme o masitém šestiválci 3,3 litru, který dává 370 koní a prodává se výhradně v nazdobené výbavě GT. Teď se sluší uvést na pravou míru skutečnost,

že se o stingeru už nějaký čas hovoří jako o plnohodnotné konkurenci BMW, což s sebou nese i pohon zadních kol. Kia si skutečně dala tu práci a vyvinula zbrusu novou platformu se zadním pohonem, ten však dostaly do vínku jen obě čtyřválcové specifikace. Šestiválec povinně a nafták na přání mají pohon 4 x 4. Nehledejme za tím nic složitějšího než odraz situace na trhu. Silná zadokolka byla snem novinářů a pár ortodoxních jedinců, v praxi se ale prodává tenhle typ aut prakticky výhradně s pohonem na všechna čtyři. A tak se Kia podle toho zařídila.

Pokud jste se těšili, jak budete cestovat na jednání pálit v zatáčkách zadní gumy při driftech, o víkendech brázdít okruhy

a v zimě kreslit do prašanu osmičky, chápeme vaše rozčarování. Ale můžeme vás ujistit, že stinger funguje na jedničku, a když přitlačíte na pilu, mají zadní kola v zatáčkách pořád navrch a propůjčují jízdu zdravě přetáčivý nádech. S troškou fištrónu dokážete urvat široké válce pneumatik do driftíku i na suchu, když zaprší, nebrání se kia sklouznutí dveřmi napřed už vůbec. A to dává téhle značce skutečně nový rozměr.

Jako zásadní pro naše zeměpisné šířky vidíme velmi dobrý komfort odpružení, i s největším nabízeným obutím se kia hezky plyně pohupuje, na výmolech nekope a působí adekvátně posláním manažerského vozu.

Diesel je pod kapotou takového dravce volbou rozumu, budete s ním jezdit úsporně, ale také bez výraznějších emocí. Dvě stě koní je dost pro rychlé přesuny, ale srdíčko si na své moc nepřijde.

Benzinový dvoulitr je vždy zadokolka a působí mnohem víc uvolněně a tak nějak veseleji. Je také nejlevnější variantou a podle nás skvělou volbou, pokud nechcete nebo nemůžete připlatit za šestiválec. Ten podle nás pod kapotu korejského krasavce pasuje nejlépe. Má zvuk, sílu i styl, teprve s ním dokáže stinger naplno prodat svůj potenciál. ■

ELEKTRIZUJÍCÍ DARIA

*na návštěvě ikonického nahrávacího studia v Greenwich Village legendárního
JIMIHO HENDRIXE, který se narodil před 75 lety.*

foto CHRISTOPHER VON STEINBACH

Kalendářní léto se rozplynulo v podzimních mlhách a mrzoutských náladách. 1. října 1970, třináct dní po smrtelné intoxikaci barbituráty, byl v rodném Seattlu pochován Jimi Hendrix, největší uzurpátor kytary v dějinách rocku. Letos by mu bylo 75 let. Kde by byl, kdyby žil? Zůstala by po něm stopa na vývoji rockové hudby tak výrazná, jak jsou o tom přesvědčeny i generace, které ho znají jen z poslechu a doslechu?

Kytara **JIMIHO HENDRIXE**

Milenka jemná, děvka daremná!

Dodnes uctíváný mág a šaman rockové kytary, po matce indián z kmene Čerokézů, se narodil 27. listopadu 1942 v pozdějším doupěti hudby „grunge“, které v tomto datu slaví Den Jimiho Hendrixe. Seattle mu však na výsluní příliš nepomohl, až v polovině 60. let kosmopolitní Londýn. V jedenácti začal hrát na kytaru a o pět let později už vystupoval na veřejnosti. Po 26. seskoku opouští parašutistický výcvik v americkém letectvu a úzce spolupracuje se zpěvákem Curtisem Knightem. Jejich nahrávky pofiderní zvukové kvality vycházejí později na albech společnosti Capitol.

Hendrix objevil pro Evropu Chas Chandler, který ho v roce 1968 přivedl do Anglie a po dva roky mu dělal manažera. Na neznámého kytaristu, který hrál v Clubu Wha? v newyorské bohémské čtvrti Greenwich Village, upozornila bývalého basáka skupiny Animals Linda Keith, která tehdy chodila s Keithem Richardsem z Rolling Stones. „Tenhle divoký kocour poblázní víc lidí než Jagger,“ neskrýval ohromení, když prvně slyšel Jimiho, jak na svém nástroji drtí tradiční Hey Joe. Přivedl si i partáky z Animals, aby mu sdělili svůj názor, ti mu však jeho záměr rozmlouvali, protože jim Hendrix připadal „neprodejný“. Přesto Chandler vylákal hudebního samorosta do Londýna kvůli nákupu repráků. V září 1966 ho vítal na London Airport a málem se s ním zase loučil, protože pasažérovi chybělo pracovní povolení a měl být odlífován zpátky. Zachránilo ho týdenní provizorní vízum, později prodloužené na tři měsíce.

Čistý, zdravý sex

Protože Jimi byl v New Yorku zvyklý hrát v triu, Chandler pro něho získal basáka Noela Reddinga a bubeníka Mitche Mitchella. (S prvním jsem se kuriózně seznámil, když hrál v Praze se svou posthendrixovskou kapelou Fat Mattress, ale to už je jiná historie.) Jejich prvním fanouškem se stal francouzský idol Johnny Hallyday, který trojici Jimi Hendrix Experience zajistil vystoupení v pařížské Olympii, druhým obdivovatelem byl Eric Clapton, třetím Paul McCartney.

Všechny fascinovalo Hendrixovo hraní, novátorské a maniacké, asi jako když obcujete s milenkou, kterou byste nejradši zabili. Používal nejrůznější bchy, nejkvůliější vazby a nejdrásavější distorze tónu, hrál s kytarou za krkem

i v zubech, a když odhodil nástroj a opustil scénu, nechal ho, aby se vyřval ze své bezmocnosti.

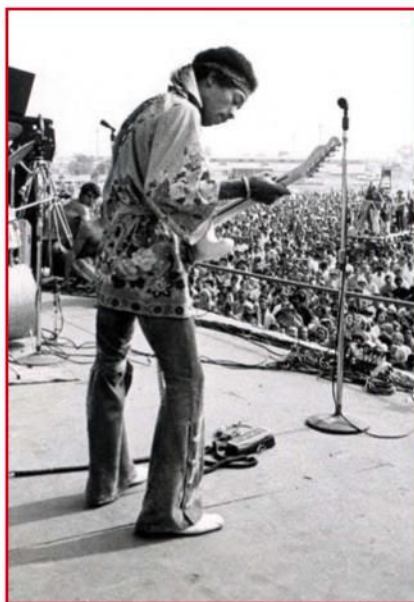
Kde se v tom muži divouského zjevu vzala ta posedlost jeho životelkou? K prvnímu střetu došlo náhodně v Mnichově, kde si nadšení diváci stáhli Jimiho z pódia, a jak se šplhal zpátky, poněkud neurvale šoupl kytaru napřed. Když ji sbíral, několik strun bylo prasklých. Senzitivního umělce to rozčílilo do nepřítelosti, z přítelkyně byl rázem jen kus dřeva a za okamžik třísky. „Němckému publiku se to tak líbilo, že jsme tuto scénu zachovali jako součást představení,“ pochvaloval si Chandler. „Hendrix ale nikdy nesklouzl do vulgárnosti, bylo to jako dobrý, čistý, zdravý sex,“ hájil tento kříženec impresáriů Briana Epsteina a Malcolma McLarena svého marťanského, v soukromí prý plachého, tichého a gentlemansky vystupujícího mladíka.

Užil sis?

Hudebně stál Jimi Hendrix na vrcholu šumavského Třístoličníku, totiž na rozmezí rocku, blues a rhythm and blues. Ale i z folkových kořenů vycházející Dylan v něm našel osobitého interpreta svých písní. Právě zlidovělé Hey Joe se ukázalo jako vhodný materiál na ukázkou této psychedelickými šlehy i škleby zvrátněné symbiózy, kterou mysteriózně ozvláštnil Jimiho mumlavý, téměř záhrobní zpěv (chytře podepřený ženským vokálním triem v pozadí). Singl „neprodejného“ umělce se na počátku roku 1967 prosadil na 6.

místo britské hitparády a ve firmě Decca se mohli chytit za nos. Chandler nabízel nahrávku původně jim, ale Dick Rowe udělal stejnou chybu jako před čtyřmi lety, když odmítl Beatles. Na druhé straně singlu vyšlo Stone Free, první píseň, kterou Jimi složil pro své londýnské trio.

Zjara pak následoval singl Purple Haze, který dodnes rozebírají muzikologové i vykladači snů. U následujícího The Wind Cries Mary se ani nechce věřit, že jde o nahrávku „spíchnutou“ ve dvaceti minutách, které zbyly na závěr frekvence. Píseň inspirovala Jimiho tehdejší milostnice Kathy Mary Etchingham. Oč vášnivěji se milovala, o to hůř prý vařila. Když jí to její strážník vytkl, počastovala ho smrtí pánví a hrnců a spakovala se ke kamarádce. Opuštěný vlk mezitím samotail doma a ze splínu vzešla jedna z jeho nejkřehčích a nejdůležitějších písní.

Na přelomový festival ve Woodstocku v srpnu 1969 byl Jimi Hendrix pozván jako nejlépe placený účinkující z celé galaxie hvězd. Konkrétně zde uvedl dva bloky za 125 tisíc dolarů.

Tři trefy do první desítky hitparády singlů ve Velké Británii vytvořily dokonalou vábníčku pro debutové album *Are You Experienced?* a první americké vystoupení na prestižním Monterey Pop Festivalu, kam Hendrixovo trio doporučil Paul McCartney.

I když se našli znalci spodních lidských proudů, kteří si název alba vyložili jako „už sis píchnul?“, samotný tvůrce nabízí jinou tajeňku: jsi spokojen a srozuměn s chodem věcí?

Ženy troufalé i padlé

Druhé album *Axis: Bold As Love* potvrdilo protagonistův růst po tvůrčí stránce, ale zařazením několika náročných snímků už některé méně horlivé hendrixovce odradilo. Rok 1968 začal pro skupinu Jimi Hendrix Experience blbě a ještě hůř skončil. V lednu nechala švédská policie Hendrixe do rána za katrem, když v hotelu po hádce s Reddingem začal likvidovat pokojové zařízení. A když v prosinci skončilo americké turné, Redding s Mitchellem se do Anglie vrátili sami. Zároveň skončilo partnerství Hendrixe s Chandlerem.

V takové atmosféře vznikalo dvojalbum *Electric Ladyland*, první na americkém žebříčku a šesté ve Spojeném království. Na Hendrixovi bylo znát, že už dokonale pochopil zákonitosti studiové práce. A také se vyznal v groupies, proto ten název a kontroverzní obal.

Na přelomový festival ve Woodstocku v srpnu 1969 byl Jimi Hendrix pozván jako nejlépe placený účinkující z celé galaxie hvězd. Konkrétně zde uvedl dva bloky za 125 tisíc dolarů.

„Potřebuju pomoci, chlape!“

Obnovení skupiny Experience, vydání koncertního alba *Band Of Gypsies*, hraní na festivalech, z nichž ten červencový v Atlantě přilákal na 300 tisíc diváků, a srpnové otevření Hendrixových studií *Electric Ladyland* v New Yorku slibovaly v roce 1970 „lepší příští“. Ve skutečnosti byl náš entertainer uštváný a utmácený a dostavila se krize, jejímž posledním svědkem se stane telefonní záznamník toho, kdo převrátil Hendrixův život. „I need help bad, man,“ slyší Chas Chandler ve sluchátku, ale na záchranu je už pozdě. 📻

S KRAV MAGOU

proti osudu

Lékaři mu už v dětství doporučili nesportovat, být celý život v klidovém režimu.

Ing. Petr Mazal, MBA, se ale nevzdal. Odešel ze svého zaměstnání a začal se věnovat sebeobránnému systému krav maga na profesionální úrovni. Ze svého velkého koníčku vytvořil úspěšný byznys a plánuje ho rozšiřovat.

PETR MAZAL

Na první pohled by se mohlo zdát, že sudičky Petru Mazalovi příliš nefandily. V osmi letech mu lékaři zjistili nediagnostikovatelné autoimunitní onemocnění, se kterým si dodnes nevědí rady. „Mám trvale nastartované tělo tak, jako by bojovalo s chřipkou,“ popisuje Petr Mazal. „Totálně rozhozenou krev. Hodnoty signalizující zánět mám trvale několikanásobně zvýšené. Mívám večer teploty, pořád jsem unavený. Jediné, co zabírá, je obyčejný ibalgin. Takže si celý život dávám půlku ibalginu denně. A pak funguju.“

Necvič, nesportuj, nepřeháněj to

Jenže Petr to nevzdal. Zakousl se do života – a především do sportu. To sport ho drží nad vodou. Jeho vášní se stala krav maga, ve které dosáhl úrovně expert 1. Dnes je certifikovaným instruktorem, krav magou se velice úspěšně živí. A to i přesto, že mu lékaři sportování rozhodně nedoporučují.

„Dva měsíce jsem byl zavřený v Motole. To je jedna z mála vzpomínek, které si z dětství pamatuju,“ vypráví Petr Mazal. „Spoustu let jsem byl ve škole osvobozený z tělocviku.“

Přes to všechno Petr sportoval. Do osmnácti let hrál závodně tenis, chodil

VYŠLÁPNOUT VŠECHNY TY SCHODY. I KDYŽ TO PEKELNĚ BOLÍ...

plavat, jezdil na kole. V patnácti letech objevil posilovnu a posilování, po dvacítce silový trojboj, tedy kombinaci dřepu, bench-pressu a mrtvého tahu. „I když mě to bolelo a býval jsem unavený, nikdy jsem sport neopustil,“ říká Petr. „Ani dnes si to nedokážu představit. Lidi mají spoustu výmluv: byl jsem unavený, měl jsem moc práce, nemohl jsem přijít na trénink. Jenže já jsem unavený pořád. Pořád mě něco bolí. Kdybych se tím měl řídit, vůbec bych nesportoval. Celý život slyším od doktorů: necvič, nesportuj, nepřeháňej to. Kdybych seděl doma, ležel a nic nedělal, bylo by mi hůř. Sport je součástí mého života. A hlavně – vím, že mi pomáhá.“

Jeden z prvních instruktorů

Už tenkrát, v osmi letech, se tomu dokázal vzepřít. „Měl jsem období, kdy mě hrozně bolely svaly,“ vzpomíná. „V podstatě jsem nemohl chodit. Bydleli jsme tenkrát v paneláku, ve třetím patře. A já chodil jako mezek pěšky. Pamatuju si, jak jsem jednou ty schody vůbec nemohl vyjít, jak mě svaly bolely. Šoural jsem se do toho třetího patra asi tři čtvrtě hodiny. Potkala mě sousedka, viděla, jak brečím, chtěla mi pomoci. A já jí přes slzy řekl, že se nic neděje, že jenom jdu domů. Že ty schody prostě vyjdu.“

Petr Mazal vystudoval Českou zemědělskou univerzitu, jedenáct let pracoval jako manažer přes prodej zemědělské techniky a zemědělských technologií. Velký zlom nastal v roce 2009, kdy mu bylo jednáct let. „Šel jsem tehdy na první seminář krav magy, vždycky jsem měl touhu naučit se nějakou sebeobranu. Krav maga mě nadchla.“ Bylo to v době, kdy se výuka krav magy u nás teprve rozbíhala, takže trenéři hledali nové adepty na další instruktory. Už po roce tréninku se Petr ocitl mezi vybranými lidmi, kteří dostali šanci absol-

vovat trenérský kurz. V srpnu 2010 se stal instruktorem světové federace Krav Maga Global, od září začal učit v Mladé Boleslavi, odkud pochází.

„Začínal jsem s dvanácti lidmi v jedné třídě,“ popisuje. „Dnes, po sedmi letech, mám dohromady necelých 300 dospělých a dětských studentů v šestnácti třídách a tři trenéry, které jsem si vychoval. Chtěli bychom se rozvíjet i za hranice Mladé Boleslavi – už nyní jsme také v Benátkách nad Jizerou. Rosteme, a doufám, že to bude ještě lepší.“

Jít proti proudu

Petr Mazal je činný i v jiných sportovních oblastech, ačkoliv mu krav maga zabírá většinu času. V Mladé Boleslavi zastupuje pražskou školu Železná koule, což je cvičení s kettlebellem. Zabývá se poradenstvím ohledně výživy a zdravého životního stylu, provádí analýzu složení těla na moderním diagnostickém přístroji InBody. Je členem Aliance výživových poradců ČR. Dále je předsedou, trenérem a závodníkem oddílu těžké atletiky Železná koule, který je registrován mezi oddíly Českého svazu silového trojboje. „Celý život jsem dělal všechno jinak,“ usmívá se Petr. „Vždycky jsem šel proti proudu. Někdy jsem trochu narazil, někdy ne, ale nakonec mi to víc dalo, než vzalo.“

Privilegovaná parta chlapíků v zeleném, co můžou beztréstně chodit po lese s kulovnicí a brokovnicí? Milovníci přírody, kteří se ve svém veškerém volném čase a v podstatě zdarma a nezištně starají o zvěř? Kdo jsou vlastně doopravdy myslivci?

Myslivci, vrahové zvířátek?

Hned na začátku vám musím prozradit tajemství: myslivci vrahové zvířátek nejsou. Přesněji řečeno – nejsou o nic většími vrahy zvířátek než třeba právě vy.

Pokud teď budeme chvíli předstírat, že doba, po kterou na téhle planetě žijí zástupci druhu Homo sapiens, trvá dvanáct hodin, pak jsme vynalezli zemědělství přesně před 44 minutami. Mimochodem, v duchu tohoto přirovnání použijeme luk dvě hodiny a čtyřicet minut, pušku pouhé dvě minuty a devět sekund.

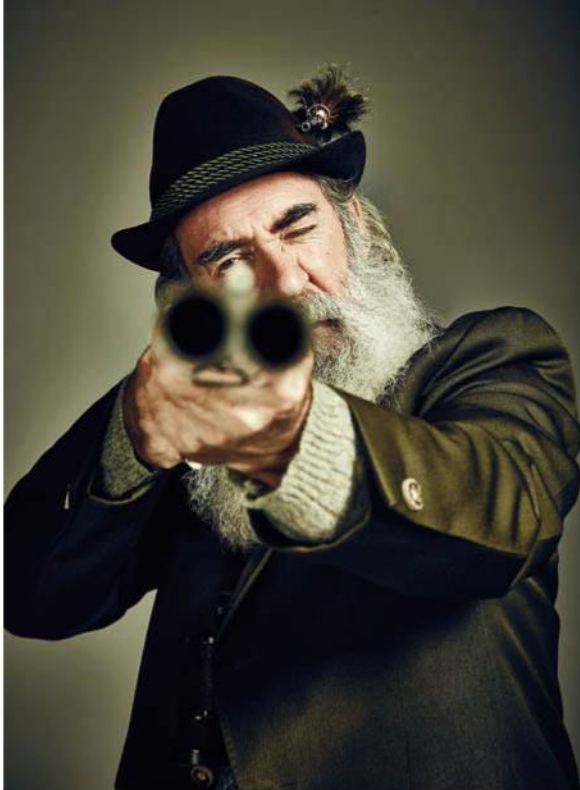
Jsme pány tvorstva, nejchytřejší borci na zeměkouli. Nikdo na nás nemá. Létáme do vesmíru, používáme mobilní telefony, jezdíme v parádních kárách. Zkrotili jsme elektřinu, zatímco takový srnec furt jenom chroustá trávu. Miliony let chroustá trávu a nic jiného nevymyslí. Ale už nám nedojde, že do vesmíru létáme přesně 10 sekund, mobily máme celých 7 sekund, v autech jezdíme 26 sekund a elektřinu jsme zkrotili před úžasnými 32 sekundami.

Obilí umíme pěstovat 44 minut. A víte, co jsme dělali těch zbylých jedenáct hodin a šestnáct minut? Lovili jsme, prosím pěkně. Lovili jsme zvěř, abychom se najedli. Lov byl klíčovou dovedností. Bez dokonalé znalosti chování a zvyků zvěře, čtení stop a pobytových znaků zvěře, bez dokonalého rozpoznávání hlasových projevů a nakonec bez dobře provedeného odlovu by lovci a jejich tlupy vyhyli na vynucenou anorexii.

Úspěšní lovci si užívali podobného obdivu a zástupů nadřazených fanynek jako dnes Justin Bieber, Barack Obama nebo Cristiano Ronaldo.

Počítání dědečků

Anebo další přirovnání: máte otce, dědečka, pradědečka. I váš pradě-

deček měl otce, dědečka a pradědečka. I tento dědeček všech dědečků měl otce, dědečka a pradědečka. No a tento váš pradědeček všech pradědečků se narodil někdy kolem roku 1750.

Mezi vámi a vaším přímým předkem, který žil v době husitských válek, stojí řada 24 až 30 příbuzných. Dědečků.

Mezi vámi a vaším přímým předkem, který žil v době, kdy se narodil Ježíš Kristus a začínal náš letopočet, stojí řada 80 až 100 příbuzných.

Mezi vámi a vaším přímým předkem, který žil v době, kdy v Mezopotámii vznikalo zemědělství a startovala neolitická revoluce, stojí řada 480 až 600 příbuzných.

Mezi vámi a vaším přímým předkem, který žil v době lovců mamutů, stojí řada 1040 až 1300 příbuzných.

A konečně mezi vámi a vaším přímým předkem, který byl jedním z úplně prvních Homo sapiens, stojí řada 8000 až 10 000 příbuzných.

Jinými slovy: z 10 000 všech vašich přímých předků jich pouze 600 žilo v době, kdy lov nebyl tím absolutně nejdůležitějším uměním a nezbytnou potřebou pro přežití. Ostatních 9400 vašich přímých předků byli výlučně lovci. Na jejich loveckém umění závisel život celé tlupy. A museli to být skvělí lovci, protože zrovna oni v krutých pravěkých podmínkách přežili. Vy jste toho důkazem.

Ať si předstíráme, co chceme, v genech nemáme zakódovanou schopnost řídit auto, používat počítač, stát se právníkem. Geneticky jsme lovci.

Všichni jsme lovci, všechno je lov. Získání nové práce je lov. Sbalení žhavé kočky v baru je lov. Hrát ragby nebo hokej je lov. Existuje spousta fotografií divoké zvěře, kteří by nikdy nevzali pušku do ruky a nezavraždili nevinné zvířátko. I jejich trpělivé při-

blíživání k fotografované zvěři je lov. Dokonce i všechny ženy jsou lovkyně, jen z trochu jiného důvodu než muži. Ten důvod souvisí s mateřským pudem.

Dnešní lovy mohou být férovější nebo méně férové, ale pořád jsou to lovy. Jedním z mnoha lovů je lov zvěře. Provádějí ho lovci a myslivci.

V dnešní evropské kulturní krajině bez přirozených predátorů se loví proto, aby nám divoáci, srnci, jeleni, mufloni nebo daňci nesežrali veškerou zemědělskou úrodu. Kterou vymyslel během neolitické revoluce náš šestistý přímý předek v řadě.

Predátoři, kteří jsou tak trochu k smíchu

Ještě ve středověku se po celé české kotlině rozprostíral hustý a neproniknutelný prales. Tu a tam z něj vykukla vesnička, městečko, Praha. Český středověký prales ukrýval ohromné množství zvěře. Ta si v pralese vesele žila, o lidi se vůbec nestarala a řešila své vlastní problémy. Kdo koho sežere, kdo před kým uteče. Když se přemnožili jeleni, zajásali vlci. Bude žranice! Přezraní vlci se pak více a radostněji množili, až bylo tolik vlků, že zase chyběli jeleni. A tak pořád dokola.

Takhle se hezky a přirozeně v českém středověkém pralese udržovala rovnováha. Přežil silnější vlk a rychlejší jelen, ostatní měli smůlu. Predátoři a kořist, nelítostný potravní řetězec.

Středověký člověk do toho uspořádaného systému občas hodil vidle. Sem tam si na úplném okraji nekonečného středověkého hvozdů ulovil zajíce, občas jelena nebo kance. Nikomu vcelku nepřekážel. Lidi bylo málo, byli docela neškodní a vlastně všem trochu k smíchu.

Tuto nelichotivou pozici měl člověk ostatně mezi ostatními

zvířaty od dob, kdy spadl v Africe ze stromu, zatlačil si chápavý ocas mezi půlky, vztyčil se zcela neprakticky na zadní a v této nepohodlné poloze trvale zůstal.

Jako predátora ho nikdo nebral vážně.

Podobný typ divočiny, jako byl nekonečný evropský středověký hvozd, existuje i dnes. Na Sibiři, na Aljašce, v Amazonii, australském vnitrozemí, ve třech čtvrtinách Afriky. Na těchto místech se dodnes funguje podle starého dobrého Darwina – predátoři požírají slabé kusy, rychlí utečou a radši se rychle rozmnoží někde za pařezem, aby po nich aspoň něco zbylo. Nějaká řada dědečků.

Člověk do těchto míst dodnes vstupuje jako lovec a pořád je zvěří víceméně k smíchu. Občas někoho pomalejšího zastřelí, ale nikoho to vcelku nevyvede z míry.

Divočina mezi kruháčem a Kauflandem

Jenže nás lidí je už sedm a půl miliardy a kolem nás už se dávno nerozkládá jen divočina. Prales, který dříve pokrýval všechny pevniny, jsme začali předělávat k obrazu svému. Máme velkoměsta, osmiproudé dálnice, parkoviště před Kauflandem a Lidlem. Místo divočiny zaléváme povrch naší krásné planety betonem.

Vědci změřili, že na Zemi zbývá 30,1 milionu kilometrů čtverečních divočiny, což je zhruba pětina plochy pozemské pevniny. Velkou část z ní ale tvoří pouště, což nám tu krásnou historku trochu kazí.

Navíc, jak dobře víme, už dvě minuty a devět sekund používáme palné zbraně, takže dokážeme i v tom zbytečku divočiny, co nám zbyl, natropit poměrně bezprácně a bez rizika pořádnou paseku.

Pokud by nebylo člověka, planeta Země by podle biologů přišla o jeden ptačí druh přibližně jednou za tisíciletí. Ve skutečnosti jen za posledních 500 let vyhynulo nejméně 150 druhů ptáků.

Takoví jsme kabrháci, když

máme v ruce pušku, u které stačí z veliké dálky stisknout spoušť!

A to nemluvíme o drontovi mauricijském, vakovlku tasmanickém, holubu stěhovavém, alce velké, zebře kvaga, psu bojovném nebo levhartu zanzibarském, které jsme pomocí bezprácného mačkání spouště z dálky vyhubili za posledních několik málo staletí definitivně.

Proč mluvíme tak dlouho o divočině? Protože pouze v ní potravní řetězec víceméně funguje tak, jak by měl. Jeleni požírají travu, predátoři požírají jeleny. Rovnováha funguje – stejně jako během života našich prvních 9400 dědečků.

Medvěd, vlk a rys se potkají v Beskydech...

Člověk krajinu kolem sebe proměnil a vybetonoval. Naše česká kotlina je dnes v podstatě zahrádka obdělávaná lidmi. A to i na místech, která na první pohled jako zahrádka nevypadají – v Beskydech, na Šumavě, v Krušných horách.

Tyhle naše civilizační zahrádky mají jeden zásadní nedostatek – chybějí v nich predátoři, kteří nastolují přirozenou darwinovskou rovnováhu. Medvěd se občas proběhne v počtu několika kusů skrz Beskydy, kde žije i několik vlků. Vlčí smečka se zabydlela na Kokořínsku, Broumovsku a v Krušných horách. Občas se několik vlků objeví na Šumavě a v Jeseníkách.

V Beskydech žije i zhruba tucet rysů, na Šumavě možná až sedmdesát. Občas se rysy ukážou v Jeseníkách, Krkonoších, na Broumovsku a v Českém Švýcarsku.

Aby fungoval přirozený princip „jeleni požírají travu, predátoři požírají jeleny“, museli by zde nějakí predátoři být. Těch pár nešťastných vlků, medvědů a rysů to v české kotlině nevytrhne.

Přemnožená spárkatá zvěř, která se nemusí bát vlků, působí poměrně velké škody zemědělcům. A konkrétně v České republice počty spárkaté zvěře stále rostou. V řadě regionů je dnes přemnožený jelen evropský, v jiných sika japonský nebo daněk skvrnitý. Zcela plošně je děsivě přemnoženo prase divoké.

Mediální okénko pro zvědavé čtenáře

Celou dobu, a toho si prosím dobře všimněte, se tady bavíme o lovcích. Ne o myslivcích. O lovcích. Myslivec přichází na řadu až teď.

I myslivec je samozřejmě lovec, zároveň ale především hospodář. To je zásadní rozdíl oproti všem lovcům a rádobylovcům z africké, ruské, kanadské nebo aljašské divočiny. Tam se o sebe zvěř postará sama, po darwinovsku. Bez myslivců. V naší české zahrádce to možné není.

Český myslivec to rozhodně nemá lehké – když tedy mluvíme o těch myslivcích, kteří nejsou idioti. Mezi myslivci je totiž úplně stejné procento idiotů jako kupříkladu mezi pejskaři, ochránci zvířat, inženýry ekonomie nebo strojvedoucími. Ale protože idioti se vždycky projevují výrazněji než poctiví pracovníci a dřiči, jednoduše a mělce uvažující široká veřejnost se nechá snadno omámit.

Tak schválně: leží před vámi dva různé časopisy. Každý má jiný hlavní titulek:

1. „Namol opilý myslivec na honu omylem střílil svého kolegu do břicha!“
2. „Všech 63 myslivců, kteří se v sobotu účastnili honu, bylo zcela strážlivých!“

V kapse máte peníze na koupi jen jednoho časopisu. Který z nich si vyberete, abyste si přečetli hlavní článek?

A další otázky: Který z těchto dvou titulků si budete pamatovat i za měsíc? O kterém budete mluvit, když ve společnosti přijde řeč na myslivce?

Čím větší trofej, tím menší pindík

Opravdový myslivec tráví každou volnou chvíli v lese. Zdarma. Přikrmuje zvěř, opravuje myslivecká zařízení, staví pachové ohradníky, dělá tisíc a jednu věc pro to, aby zvěř v jeho honitbě dobře prospívala.

A samozřejmě loví – v první řadě tak, aby opravdu nahrazo-

val nepřítomnost přirozeného predátora. Stejně jako vlk jde po nejslabších, nemocných nebo přestárých kusech. Snižuje stavy zvěře podle schváleného loveckého plánu, aby byly škody, které spárkatá zvěř působí v lese a na polích, co nejmenší.

Nejlepší trofejní kusy si šetří pro poplatkové lovce s naditou peněženkou, kteří tak pomohou vylepšit financování jeho mysliveckého spolku, jeho honitby. Čím větší trofej, tím víc peněz lovec zaplatí. Ceny za tyhle lovy jdou až do několika desetitisíců korun na kus, cena trofejního jelena se ale klidně může vyšplhat ještě o řád výš.

A takový „lovec“ často svou trofej (zatím ještě tak trochu omylem připojenou k hlavě zvířete, ačkoliv „lovec“ dobře ví, že patří výlučně na stěnu jeho loveckého salonku) uloví v klidu a pohodlí zateplené kazatelny, kde stačí namířit a stisknout spoušť. Ke kazatelně se samozřejmě dojde autem.

Protože i mezi poplatkovými lovci je úplně stejné procento idiotů jako kupříkladu mezi pejskaři, ochránci zvířat, inženýry ekonomie nebo strojevedoucími.

Také myslivec je velice pyšný na

trofejního jelena nebo muflona, kterého ulovil. Je ale pyšný i na odlov vlastnoručně přivábené lišky nebo našoulaného jezevce. Hodnota loveckého zážitku je pro něj stejně důležitá jako trofej. Nejde mu o pouhé poměřování pindíků. Šoulačka, kdy se musí ke zvěři přiblížit, je pro něj hodnotnější než čekání. Dodržuje myslivecké tradice, cítí pouto s českou mysliveckou historií.

Řeší taky spoustu problémů. Škody způsobené spárkatou zvěří v posledních letech narůstají do takové míry, že v mnoha honitbách výše jejich náhrad přesahuje hodnotu vlastního nájemného. Zákon o myslivosti totiž ukládá všem držitelům honiteb hmotnou odpovědnost za škody způsobené zvěří. Proto je nutné její stavy snižovat na optimální úroveň, dodržovat předepsaný plán lovu.

Nejstarší způsob lovu

Ze všech těchto důvodů se ve světě stále více rozmáhá lov lukem. Je velkou a rytířskou výzvou pro všechny, kdo chtějí zažít dobrodružný lov, při kterém má zvěř vyšší šance než člověk. Je to nejstarší způsob lovu. Tak starý, jak stará je lovecká vášeň. Hluboko zakořeněná vášeň dostat se ke zvěři dostatečně blízko, aby ji bylo možné ulovit lukem. Vášeň přiblížit se ke zvěři na takovou vzdálenost, že jí můžete hledět do očí.

Počet ulovených zvířat je oproti lovu s kulovnicí minimální. Zato zážitky jsou mnohem silnější.

Je zajímavé a poučné, že v České republice je lov lukem stále považován za něco pytláckého a neetického, zákon ho zatím zakazuje. A to i přesto, že se lukem smí legálně lovit ve dvaceti zemích Evropské unie – například ve Španělsku, Itálii, Portugalsku, Francii, Dánsku, Finsku, Belgii, Maďarsku nebo Bulharsku. Lukem se loví i ve státech mimo EU, například v Bělorusku, Srbsku a Turecku. A od roku 2009 také u našich slovenských sousedů.

Být zvěři tak blízko, že téměř cítíte její dech

Můj kamarád Štefan Miko je myslivecký hospodář v oboře Kováčová a výrazná postava slovenské lovecké lukostřelby. „Odmalička bylo mou vášní fotografování zvěře,“ vzpomíná Štefan. „Kromě toho jsem často chodil s tátou do honitby, kde mě zasvěcoval do tajů lovu. Lov s palnou zbraní pro mě ale ztratil kouzlo v okamžiku, kdy jsem objevil luk a šípy. Postupně jsem úplně přešel na lov lukem, protože

přibližovat se ke zvěři a lovit tímto způsobem je daleko náročnější a zajímavější než střílet zvěř na vzdálenost 150 metrů. Nikdy jsem nechápal myslivce, kteří se chlubili, že střílili na tři sta metrů srnce. Všem těmto ostrostřelcům doporučuji vzít do ruky luk, přiblížit se k srnci na dvacet metrů a ulovit ho. Protože najednou už nestačí dobře střílet. Musíte zvěř dokonale znát. Mít zkušenosti s vábením, kamufláží, maskováním a přibližováním ke zvěři. Lov lukem je pro mě cennější a vzácnější způsob lovu než lov palnou zbraní i proto, že zvěř má větší šanci uniknout. Cítím se daleko víc spojený s přírodou. Každému lovcovi, který chce zažít ten pocit být zvěři tak blízko, že téměř cítí její dech, doporučuji tento způsob lovu,“ dodává Štefan Miko.

Odkaz svatohubertské legendy

„Příroda, a to si uvědomte – je nadřazena člověku. A vždy bude. Lovte s rozmyslem a cíleně zvěř jen pro selekci a rozumnou potřebu. Myslivost není o zabíjení. Nepočítá kusy ulovené zvěře, ale počítá zážitky. Myslivec chce zvěř nejen lovit, ale především o ni pečovat, přispívat k takovému stavu, ve kterém si příroda a člověk nebudou ubližovat, ale pomáhat, pochopit velikost přírody a prožít svůj život ušlechtilé. To je odkaz svatohubertské legendy.“ Tak se chovají a tak žijí opravdoví myslivci. Naštěstí je jich pořád hodně. Ostatní jsou pouhými „lovci“. Naneštěstí je o nich hodně slyšet.

V myslivosti totiž ani zdaleka nejde o trofeje a pindíky. ■

„Myslivec chce zvěř nejen lovit, ale především o ni pečovat, přispívat k takovému stavu, ve kterém si příroda a člověk nebudou ubližovat, ale pomáhat, pochopit velikost přírody a prožít svůj život ušlechtilé. To je odkaz svatohubertské legendy.“

text PETR BOŠNAKOV foto PROFIMEDIA.CZ, ARCHIV

Klec, krev a miliardový byznys

Zatímco správným rockerům je jasné, že život, to je sex, drogy a rokenrol, bijci MMA žijí pro změnu klecí, krvi a boji na hraně brutality. Na druhou stranu, proč ne, když to lidi baví a podle všeho bavit hned tak nepřestane.

Poslední věta nabyla na významu, zejména když se před lety vložila do hry organizace známá pod zkratkou UFC. Partička zkušených, nelitostným světem hazardu prověřených byzysmenů dokázala proměnit řezbu postavenou na kopech, ranách, přehozích a páčení odehrávající se v prostorách klece v dokonalou show. Sport, který vzhledem ke své

brutalitě balancoval na hraně zákazu a vyobcování, je dnes velkým, mimořádně funkčním byznysem. A na tom nic nezmění ani srpnové cirkusové představení, ke kterému se v boxerském „souboji“ s Floydem Mayweatherem propůjčil z pozice ikony UFC Conor McGregor. Na druhou stranu, kdo z nás by ze sebe neudělal za sto milionů dolarů vydělaných během nějakých 40 minut čistého času šaška v přímém přenosu? Zvlášť když vezmeme v potaz, že irský bijec dokončil školu v sedmnácti, pak pracoval jako pomocný instalatér a ještě v roce 2012 pobíral podporu v nezaměstnanosti.

Když klec přežije vlastní smrt

Boj UFC o postavení jedné z nejhodnotnějších a nejlépe fungujících sportovních organizací USA, a tudíž celé planety, nebyl snadný. Vždyť ještě v roce 1996 zvonil soubojům v kleci pomyslný umíráček, když do boje vytáhl senátor John McCain. Jednomu z dlouhodobě nejvlivnějších mužů americké politiky se podařilo prosadit zákaz

MMA ve 36 státech USA. Svou averzi vysvětloval mimo jiné tím, že MMA, na rozdíl od boxu, není plnohodnotný sport, ale cosi připomínající kohoutí zápasy.

Dnes, po jedenadvaceti letech, je všechno jinak. Touha mužů a v neposlední řadě také žen vpadnout do klece a rozbít soupeře nikomu nevádí. Díky výkonům a povedenému marketingu je dnes MMA jedno z nejrychleji rostoucích sportovních odvětví. A to

nejen v rodných USA. V roce 2015 se vstupenky na akci UFC ve skotském Glasgow vyprodaly během dvou hodin. A v Dublinu, tedy v rodné zemi Conora McGregora, trval internetový prodej necelou minutu.

Konec kopů do ležící hlavy

První turnaj Ultimate Fighting Championship se uskutečnil v roce 1993 v Coloradu. Klání se účastnilo osm borců různých bojových umění, vítězem se nakonec stal zápasník brazilského džiu-džitsu Royce Gracie (1966), který si před dvěma lety zahrál ve filmu Král Škorpion: Cesta za mocí. Ve finále Royce sestřelil

přesným kopem do hlavy zápasníka sumo. Vzhledem k absenci jasných pravidel se tehdejší boje v kleci podobaly turnajům Vale tudo, přičemž tento bojový styl lze charakterizovat jako „všechno povoleno“. Turnaj byl pojat ve stylu Mortal Kombat. Do té doby málo vídané brutální souboje bez pravidel pronikly na YouTube, přičemž reakce většiny diváků byla až nečekaně pozitivní. Popularita MMA rostla, což kromě stále se zvyšující divácké přízně přitahovalo pozornost politiků, včetně popisovaných aktivit váženého senátora a později neúspěšného kandidáta za Republikánskou stranu Johna McCaina. Nakonec se sílící politický tlak ukázal být ku prospěchu věci. Organizátoři turnajů byli totiž najednou nuceni začít dumat nad tím, jestli je kopání do hlavy ležícího soupeře skutečně to pravé ořechové. Začalo se pracovat na nových pravidlech. Padlo rozhodnutí, že rozhodčí má právo kdykoli na základě vlastního uvážení ukončit zápas, bojovníci budou rozděleni do váhových kategorií a jedno kolo bude trvat tři minuty. Povinnou výbavou se staly rukavice, pravidla nepovolovala kopy do hlavy ležícího soupeře, údery hlavou a do rozkroku.

Bod pozitivního zlomu

V roce 2001 došlo k zlomovému okamžiku v historii UFC. Majitelem organizace se stala skupina ZUFFA ve vlastnictví Lorenza Fertitta a jeho bratra Franka. Byli to ostřílení muži, kteří se dokázali prosadit ve světě nekompromisního hazardního byznysu. Prezidentem společnosti byl jmenován Dana White. Z dnešního pohledu vyšla transakce nové majitele na směšné dva miliony dolarů, kvočna mohla začít snášet zlatá vejce.

Bratři se pustili s razancí sobě vlastní do práce. UFC sice už v té době měla silnou pozici v USA, z globálního hlediska na tom však byla lépe japonská Pride Fighting Championships, která si díky svému finančnímu postavení mohla dovolit nakupovat nej kvalitnější-

ší borce. Postupem času se však začala karta obracet. Pride nejdříve ztrácela klíčové sponzory kvůli podezření na propojení s Jakuzou. Kromě toho přišla o kontrakt s televizní společností Fuji TV. Naopak UFC se podařilo uzavřít smlouvu s TV Spike, pořad The Ultimate Fighter se těšil z raketo-
vým tempem narůstající obliby. S postupujícím časem začali do UFC přestupovat borci z Pride, v roce 2007 ZUFFA konkurenci za směšný peníz pozřela a ještě téhož roku skončila kdysi dominantní japonská parta v propadlých dějin.

Tím ovšem expanze UFC ani zdaleka neskončila. V říjnu 2010 oznámil prezident Dana White převzetí federace World Extreme Cagefighting (WEC). Jednalo se o sesterskou organizaci UFC, specializovanou na zápasy v nižších hmotnostních kategoriích. Poslední turnaj zorganizovala WEC na konci roku, mistři pérové a bantamové váhy José Aldo a Dominick Cruz se stali automaticky mistry UFC. Dílo totální konkurenční zkázy bylo završeno v březnu 2011, kdy UFC seznámila svět bojových umění se záměrem ovládnout největšího rivala na americkém trhu, společnost Strikeforce. Naposled se v barvách Strikeforce bojovalo v lednu 2013. Pak přešli všichni lepší bijci v čele s hvězdou Ronda Rousey k UFC.

Právě případ Ronda Rousey ukazuje flexibilitu UFC. Management totiž původně neměl o ženské zápasy zájem. Přesto pouhý měsíc po konci Strikeforce zorganizovala UFC historicky první zápas o titul ženské šampionky. V utkání večera se Ronda, jinak bronzová medailistka v judu z olympiády v Pekingu 2008, utkala s vyzývatelkou Liz Carmouche. Budoucí příležitostná herečka Ronda vyhrála v čase 4:49 minut, tedy těsně před koncem prvního kola. Jak se ukázalo během necelých pěti minut, ženská válka diváky pobavila, byznys proto zvítězil nad předsudky. V následujícím roce uzavřela UFC dohodu s ženskou organizací MMA, Invicta Fighting Championships.

Floyd Mayweather lákavé finanční nabídky UFC neodolal a vrátil se z boxerského důchodu na jediný zápas. A svým padesátým vítězstvím jen potvrdil svou nesmrtnost.

Když už jsme u žen, loni v říjnu vyšlo najevo, že mezi menšinovými investory UFC jsou i jména tenistek Marie Šarapové a Sereny Williams. Škoda, že o vzájemný souboj v kleci nemají nejspíš obě dámy zájem.

Ve společnosti nejsilnějších brandů

V roce 2011 podepsala UFC kontrakt s vlivnou televizní společností Fox News, která za vysílací práva zaplatila 700 milionů dolarů. MMA se tímto krokem definitivně posunulo mezi těžké váhy amerického sportu. Prestiž organizace posílil i obrovitý pivot Shaquille O'Neal. Jeden z nejslavnějších basketbalistů americké historie totiž přijal nabídku stát se ambasadorem jejich zápasů.

„Fox News pracují s brandem UFC stejně, jako to dělají ostatní televizní společnosti s takzvanými velkými sporty, včetně basketbalu, baseballu či amerického fotbalu,“ konstatuje novinář Gareth Davis, specialista britského listu Daily Telegraph na bojové sporty. Svá tvrzení opírá o rozsáhlý průzkum mezi klienty mnoha stovek amerických sportbarů. Právě tato zařízení představují objektivní barometr zájmu a skutečnost, že i přes nastolení pravidel UFC směle konkuruje kláním NFL či NBA, vyznavače MMA z řad aktérů i fanoušků nepochybně potěší. Rozbité tváře, přeražené nosy a krev crčící z obočí dnes prostě nikoho neuráží. MMA sice zůstává sportem z kategorie takřka brutálních, brutalita je

ovšem pod kontrolou. „Naši ambice je posunout UFC směrem k nejlépe sledovanějším sportům planety, účast na večerech se musí stát věcí společenské prestiže,“ tvrdí Michael Lunardelli, jeden z marketingových bossů společnosti Reebok. „Pamatuji si na první setkání s MMA. Byli jsme se s přáteli podívat na jeden turnaj. Říkali jsme si, že to má něco do sebe, ale zároveň vlastně netušíme, co se v té kleci vůbec odehrává. Shodli jsme se ale na tom, že když tomu dá někdo,

V roce 2014 přiřknul magazín Forbes UFC desáté místo v žebříčku nejhodnotnějších sportovních značek planety, cenu organizace odhadl na 1,65 miliardy dolarů...

což se v případě UFC stalo, řád a pravidla, bude z toho velký byznys.“

2. prosince 2014 pak společnosti Reebok a UFC oznámily na společné tiskové konferenci uzavření šestileté exkluzivní smlouvy. Ta vstoupila v platnost následující rok při zápase, ve kterém Conor McGregor technickým knokautem porazil Chada Mendese.

Přes 200 států vysílalo bitvu, kde proti sobě stáli neporažený boxer a gladiátor ze smíšených bojových umění a šampion UFC. A víme, že drzý Ir neměl proti Američanovi šanci...

V roce 2014 přičklul magazín Forbes UFC desáté místo v žebříčku nejhodnotnějších sportovních značek planety, cenu organizace odhadl na 1,65 miliardy dolarů. Hodně slušné hodnocení, chtělo by se říci, jenže prezident UFC Dana White to viděl trochu jinak. Na jaře téhož roku se v rozhovoru pro Financial Times nechal slyšet, že hodnota jím řízeného byznysu se rovná částce 3,5 miliardy dolarů. Jak se ukázalo po několika letech, prezident věděl, o čem hovoří.

...Na jaře téhož roku se v rozhovoru pro Financial Times nechal slyšet prezident UFC Dana White, že hodnota jím řízeného byznysu se rovná částce 3,5 miliardy dolarů. Jak se ukázalo po několika letech, prezident věděl, o čem hovoří.

Lakomí bratři

Vzhledem k rostoucí popularitě MMA se mohou nejlepší bojovníci v kleci svou popularitou směle srovnávat s hvězdami jiných sportovních odvětví. A tak se například svět před zápasem s Floydem Mayweatherem dozvěděl, že Conor McGregor má sbírku hodinek Rolex. Mimochodem, co se ozdoby pánských zápěstí týče, projevil potetovaný irský rabi-

át mnohem větší míru vkusu než jeho věhlasný soupeř preferující kýčovitě diamantové modely.

A McGregor v tom není sám. Jak před lety odhadoval už zmiňovaný novinář Gareth Davies, po vzoru fotbalové ikony Davida Beckhama budou mít i hvězdy UFC vlastní značky parfémů a oděvů. Novinář sázel v první řadě na Roryho MacDonalda, neprojevilo se ovšem jako příliš zdatný prognostik. Osmadvacetiletý Kanaďan přezdívaný Rudý král totiž ohlásil loni v létě přestup k nově vzniklé organizaci Bellator. Jak tomu nejen ve světě sportu bývá, přestože bral Rory MacDonalda na poměry UFC vysoce nadstandardní peníze (plat 50 až 60 tisíc dolarů měsíčně, dvojnásobek za výhry, plus bonusy), šel za lepší nabídkou.

I u MMA jsou totiž peníze na prvním místě. I když majitelé UFC vydělávají miliardy, například jen jubilejní UFC 200 vygeneroval za jeden večer zisk 10,7 milionu dolarů, své ovečky v kleci drží hodně zkrátka. Například na základě kontraktu s Reebokem nesmějí mít borci na trenýrkách logo jiného sponzora, což je pro mnohé z nich nevýhodné. Podle ceníku totiž inkasuje borec s méně než pěti zápasy za jedno utkání 2500 dolarů. Do deseti zápasů bere dvojnásobek, přes hranici 10 tisíc dolarů se dostane po patnácti utkáních. Více než dvacet zápasů = 20 tisíc USD.

Vyzyvatel v zápase o titul mistra světa má smluvně garantováno 30 tisíc dolarů, šampion o 10 tisíc dolarů víc.

Pochopitelně i tady existují výjimky potvrzující pravidlo. Podle informací z loňského roku vybojoval největší jednorázovou částku UFC Brock Lesnar. Pořízek vážící 120 kilo bral za zápas 2,5 milionu dolarů. Celkový roční příjem Ronda Rousey činil v roce 2015 po zisku titulu šampionky bantamové váhy tři miliony dolarů. Loni pak Conor McGregor v utkání s Nathanelem Diazem vydělal milion dolarů. Asi se shodneme na tom, že to nejsou špatné peníze, za zápas s Floydem Mayweatherem však dostal Conor stonásobek.

Bratři Fertittové z pozice majoritních vlastníků razili zásadu, že peníze kazí mladé lidi. Zatímco v lize amerického fotbalu NFL se mezi hráče dělí 47 procent zisku organizace, v případě UFC je to sedm procent. Jak se v této souvislosti nechal slyšet Lorenzo Fertitta, pokud se někomu zdá, že v UFC vydělává málo peněz, má se spolu se svým manažerem stavít.

Blýskání na lepší (finanční) časy

Situace ve prospěch borců by se však měla začít měnit k lepšímu. V červenci loňského roku se totiž stalo takřka nemožné, když přes veškerá předchozí prohlášení prezidenta Whitea o nemožnosti prodeje změnila UFC většinového majitele. Tím se stala společnost WME-IMG, která zaplatila za svůj podíl neskutečné čtyři miliardy dolarů. Vzhledem k pořizovací ceně dva miliony dolarů (!) mohli Frank a Lorenzo Fertittové hovořit o byznysu století. Navíc si spořivá bratrská dvojice udržela blíže nespecifikovaný podíl. Stejně je tomu i u Dana Whitea, který zůstal prezidentem UFC, přičemž své bankovní konto posílil o nezanedbatelných 360 milionů dolarů. Konsorcium investorů z Abú Dhabí si udrželo svůj deseti procentní podíl. Byznys ve zlaté kleci jede dál a nabírá na rychlosti. ■

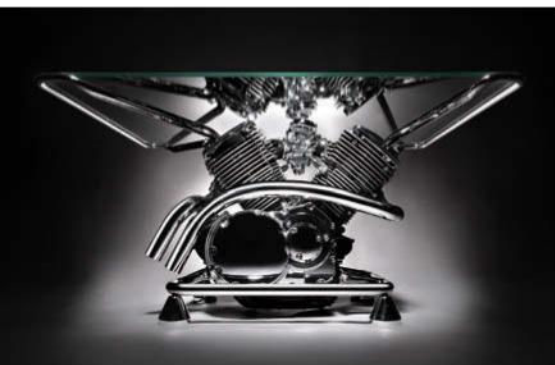
Království za motor!

Štěpán Marek vyrábí interiéry s vůní benzínu. V několika obývacích pokojích nebo showroomech naší republiky (a dalších částech světa) tak můžete najít stoly z motoru lamborghini, sedačku z části ferrari nebo rolls-royce. Tyhle kousky jsou dílem vášně a nadšení pro auta pětatřicetiletého vysokoškoláka se specializací na obchod. Kupují si je od něj stejně vášniví „autíčkáři“, jako je on sám, a neváhají za ně zaplatit pořádné sumy. Interiéry s vůní benzínu mají totiž srdce.

K autům se Štěpán Marek dostal už jako kluk. Přivedl ho k nim jeho otec, autolakýrník. Svůj první vůz dostal Štěpán k osmnáctinám a nebyl to ledajaký model. Otec mu ho trochu vyšperkoval. „Byl to golf dvojka a tohle auto mi vyselektovalo hodně kamarádů i profesorského sboru už na střední škole,“ směje se s odstupem času Štěpán. Auto nemělo kliky, otevíralo se na dálkové ovládání a budilo velkou pozornost. „Táta tam nechal původní kola a mně se to moc nelíbilo. Za peníze vydělané na brigádě jsem koupil jiná kola a za zhruba sto osmdesát hodin je vyleštil. Trvalo to dlouho, ale tenkrát jsem měl jasný sen a spoustu volného času.“ Štěpán byl nadšený. Lidé kolem něj mu ale moc šancí nedávali.

Vyleštit čtyři kola za dva měsíce bylo něco, co v poměru cena-výkon moc nevycházelo. Štěpán to ale nevzdal a poté, co otcem postavený vůz doladil, vyrazil s ním na sraz upravených aut. A tam už se lidé začali ptát. „Na srazu jsem získal první pořádnou zakázku – leštění kol – a s nimi přišlo i leštění dalších autodílů. V té době jsem také přišel na to, že technologie, které používám, jsou nedostačující. Němci to dělali líp, protože měli příslušnou techniku. A já ji chtěl taky,“ říká Štěpán. „Tahle technologie ale stála spoustu peněz. S bratrem a tátou jsme tenkrát zruinovali rodinný rozpočet a koupili stroje téměř za milion korun. Pořídili jsme hliníkový motor z Audi A8 s tím, že ho celý vyleštím. Tenkrát jsme se s tátou dívali na Top Gear a tam měli stůl z motoru. Myšlenka byla skvělá, ale provedení tragické. Řekl jsem si, že když můžou dát něco takového do Top Gearu, jdu do toho, a s tátou jsme z toho audi motoru udělali první designový stůl. Ten se hned na první výstavě k mému údivu prodal.“ Díky tomu se na

dnes úspěšného podnikatele začali obracet další zájemci, kteří si svůj byt nebo showroom chtěli vyzdobit originálním nábytkem. Sehnat motor z luxusních vozů je ale nadlidský výkon. Štěpán má kontakty po celém světě. Někdy mu motory doslova spadnou z nebe, jindy zákazník čeká i půl roku. „Před časem mě oslovil pán, že chce stůl z rolls-royce. Motor jsem sehnal během jedné kávy.“ Největší problém je ale prý s Ferrari. „Ferrari má naprosto dokonale vyřešený marketing. Firma se například snaží skoupit všechna bouraná ferrari po celém světě, takže není reálně možné se k dílům dostat. „Minulý rok se ale zadařilo a já pro zákazníka vyrobil celý interiér na téma ferrari,“ říká Štěpán a dodává, že doma interiér s vůní benzínu nemá. „Myslím, že kdybych po tom hodně toužil, s manželkou bych to nějak ‚zobcho- doval‘, ale nemám to tak. Na druhou stranu, pokaždé když věc dokončím, uložím ji do chodby pod schody, abych na ni viděl z obýváku. Pár dní na ten stůl nebo sedačku ještě koukám, abych si byl naprosto jistý,“ vypráví Štěpán, který v současné době pracuje na stole z rollse pro muže, který ho dostane jako dárek k narozeninám. Dělat takový nábytek je pro Štěpána splněným snem. „Dělám přesně to, co mě baví a co jsem chtěl. Jsem svobodný, i když někdy je to pořádná fuška. Ale pokaždé, když zasadím kus nábytku do interiéru zákazníka, řeknu si, že to stojí za to. Sný bychom si totiž plnit měli,“ uzavírá naše povídání Štěpán Marek.

Víc na www.sm-design.cz

Štěpán Marek

pochází z Českých Budějovic. Vystudoval střední školu strojní a pak obor obchodní podnikání na vysoké škole. Už v průběhu studií leštil hliníková kola.

Pak vybudoval firmu SM-Design, která se věnuje interiérum s vůní benzínu.

mandala
adventures

UNIKÁTNÍ CESTY ZA DOBRODRUŽSTVÍM

Nabízíme velké zážitky v malé skupince:

Cesty s golfem za Komodským drakem

Expedice Borneo do hloubky džungle

Na vrcholky Indonéských sopek

Dobrodružství na Sumatře a Jávě

Na motorce okolo Bali

a mnohé další

Objevujte s námi svět i sami sebe.

www.ckmandala.cz

Skvělý milenec ví, jak udělat z neodolatelné ženy ženu nenasytnou. Místa, kde ženy chtějí, abyste se jich dotýkal, nepotřebují složitou mapu. Tady jsou ta nejdůležitější.

Bud'te nezapomenutelný. Typický muž obvykle najde cestu do postele díky vrozenému smyslu pro orientaci – a nenápadné pobídce z její strany. Ale kdo by chtěl být typický? Výjimečný muž ví, kde jsou na ženském těle tajemné body a jak se jich dotýkat. Když prozkoumáváte dosud neobjevené oblasti jejího těla, je to mnohem intenzivnější, protože jde o nový, vzrušující zážitek. Takže až skončíte, bude na vás vzpomínat ona i její tělo jako na nejlepší věc, která se jím stala.

Chvála hlazení

ŠÍJE Shluk nervových zakončení mění tuto oblast v jednu z nejcitlivějších zón ženského těla. Proč nezačít jemňoučkou masáží ve chvíli, kdy sedí unavená na židli a bolestně si protahuje záda? Jemně šíjí masírujte palci obou rukou od trapézů nahoru k vlasům. A teď zkuste umísťovat jemné polibky kolem okraje jejích vlasů a přitom zlehka vydechovat. Její nervová zakončení budou mít nejvyšší pohotovost.

ZÁDA Určitě znáte tu malou prohlubeň na konci páteře těsně nad jejím zadečkem. Tento zářez nad „ocáskem“ je mimořádně citlivý na jakýkoli druh pozornosti – zvláště na jemné tření. Tohle místo byste měl masírovat a hladit jemným krouživým pohybem. Nezapomeňte: vaším cílem není způsobit jí svalovou křeč, ale probudit v ní sexuální touhu.

VNITŘNÍ STRANA PAŽÍ Pokožka je zde velmi tenká, takže i jemný dotyk vyvolá husí kůže. Jemně přejíždějte konečky prstů po vnitřní části předloktí a pak jemně Źukněte na zápěstí do místa, kde se obvykle měří pulz. Uvidíte, že bude dost rychlý.

DOLNÍ PARTIE BŘICHA Hřbetem ruky jemně přejíždějte po spodní části břicha a kolem kyčelních kostí. Jde o jakýsi mentální spínač – je doslova nažhavená, co bude dál. Pochopitelně zakouší i fyzický požitek, protože kůže je v těchto místech mimořádně citlivá.

MEZI ZADEČKEM A STEHNY V místě, kde půlky jejího zadečku přecházejí ve stehna, najdete údolí doslova vystlané konečky nervů. Tyto prolákliny jsou jako stvořené k práci jazykem. Takže jím pomalu přejíždějte po obou úžlabinách a přitom si užívejte chvění, které prochází celým jejím tělem.

VNITŘNÍ STRANA KOLEN Téměř nikoho nenapadne, aby sem zamířil. Takže když se do toho pustíte, napadne ji jedině: Proboha, odkud se to vzalo? Citlivé oblasti se jemně dotýkejte nebo ji šimrejte, ale zkontrolujte si, že přitom leží. Jinak budete muset prokazovat sílu svých paží, protože se jí zaručeně podlomí kolena.

CHODIDLO – ABSOLUTNÍ TOP! Nohy jsou často zanedbávaným centrem sexuální slasti. Skvělí milenci totiž vědí, že vnitřní klenba chodidla je propojena s klitorisem. Studená chodidla se špatně masírují i hladí, takže doporučujeme začít koupelí – třeba ve dvou. Chodidlo masírujte oběma rukama kruhovými pohyby od středu chodidla k prstům. Můžete trochu víc přitlačit, jinak to bude vypadat jako lechtání. Chvilí se věnujte taky kotníkům a patám. Když z vany vylezete, překvapte ji jemnou masáží olejem, který jste si předtím nechal trochu nahřát. A nezapomeňte na meziprstí, to je punc těch opravdových milenců!

13

01

NEFERTITI

Nádherná žena přichází

Kdy žila: zhruba 1367–1350 př. n. l.

Od chvíle, kdy se v roce 1912 našla její překrásná vápencová busta, se Nefertiti stala ztělesněním ženské krásy. Ostatně její jméno v překladu znamená „Nádherná žena přichází“. Bohužel však dodnes nevíme, odkud pocházela, ale ani kam zmizela. Po její hrobce a mumii archeologové už desítky let marně pátrají. V každém případě byla manželkou faraona Achnatona, původně Amenhotepa IV., který rozjel nejrozsáhlejší a nejradikálnější náboženskou reformu ve starověkém Egyptě. Některé prameny připouštějí, že za nahrazení boha Amona „slunečním“ Atonem mohla stát právě krásná Nefertiti. Pokus s variantou jediného boha se ovšem nepovedl, nábožensky zmatený Egypt se z chaosu dlouho vzpamatoval.

02

HELENA TRÓJSKÁ

Legendární krása vyvolala válku

Kdy žila: kolem roku 1200 př. n. l.

Jestliže tato údajně nejkrásnější žena opravdu existovala, pak kvůli ní v roce 1200 př. n. l. vypukl na tehdejší dobu téměř světový konflikt, trójská válka. Helena, dcera boha Dia a jeho milenkyně Lédy, byla sice manželkou spartského krále Meneláa, to jí ale nebránilo v tom, aby se nechala svést krásným Paridem, synem trójského krále, a neutekla s ním do Tróje. Řecká aliance si to nenechala líbit a deset let město obléhala. Kvůli lásce dvou lidí tak během trójské války zemřela ohromná spousta lidí a taky hrdina Achilles, největší bojovník starověku. Nakonec Řekové použili fintu, kterou do dnešních dní známe jako trójského koně – a bylo vymalováno. Paris umřel a Helena žila s Meneláem ve Spartě šťastně až do smrti.

03

KLEOPATRA VII.

Dala syna Caesarovi

Kdy žila: 69–30 př. n. l.

Poslední vládkyně Egypta se vždy snažila chránit své území před římským impériem. I přesto měla Kleopatra

nejmocnějších žen historie

Vládly říším, motaly hlavu králům, prezidentům i císařům. Dokázaly změnit svět, pohnout kormidelním kolem historie. Vedly války, zabíraly území. A pořád to byly ženy. Milovaly, brečely, trpěly. Žárlily, rodily děti. Rády se hezky oblékaly. Byly to nejvýznamnější, nejsilnější a nejkrásnější ženy historie.

pletky rovnou se dvěma římskými celebritami – s vojevůdcem Markem Antoniem a samotným Juliem Caesarem, kterému dokonce porodila syna Kaisarióna. Kleopatra dbala na líčení, pěkné oblečení a drahé šperky. Dokonce jsou dodnes dochovány recepty na krásný vzhled, které psala na papyrus. Když zemřela, připojil císař Octavianus (Augustus) državý Ptolemaiovců k římské říši. Ačkoliv ji na smrt nenáviděl a mluvil o ní jako o děvce, která očarovala Caesara i Marka Antonia svými kouzly, po smrti jí vyjádřil obdiv.

04

ISABELLA FRANCOUZSKÁ Vývolala stoletou válku

Kdy žila: asi 1295–1358

Dcera francouzského krále Filipa IV. byla provdána do Anglie za následníka trůnu a pozdějšího krále Eduarda II. Ten se ale víc než energické manželce věnoval svým milencům, kterým uděloval funkce a tituly. Isabella dokázala všechny intriky takticky zažehnat a naopak přecházela do protiútoků: manžela dala uvěznit a později radši rovnou zavraždit. Když její bratři na francouzském trůně zemřeli bez následníků, chtěla ho získat pro svého syna Eduarda III. Tim prakticky zažehla stoletou válku (1337–1453) mezi Anglií a Francií.

05

JANA Z ARKU Bojovnice a mučednice, patronka Francie

Kdy žila: 1412–1431

Tvrdila o sobě, že je božím poslem. Bůh skrze tuhle venkovskou a hluboce věřící dívku vzkazoval mocným, že hlavním úkolem Jany z Arku na této planetě je dosadit na trůn vhodného krále Francie a vyhnat ze země Angličany. Jana z Arku nakonec opravdu stanula v čele francouzských vojsk za stoleté války v boji proti Angličanům. S její pomocí Francouzi zvítězili při obléhání Orléansu v roce 1429, což umožnilo korunovaci francouzského nástupce trůnu v Reměši. Mocní se jí ale začali bát. Církevní soud ji radši rychle odsoudil za kacířství a čarodějnictví, v roce 1431 byla upálena. O 25 let později ji církev rehabilitovala. V roce 1920 byla prohlášena za svatou.

06

ALŽBĚTA I. Panenská královna položila základy impéria

Kdy žila: 1533–1603

Legendou se stala ještě za svého života. Byla to doba Williama Shakespeara a dalších velkých dramatiků, jejichž hry lidé se zájmem sledovali v nově otevřených divadlech. Právě oni šířili slávu královny Alžběty. „Provdala jsem se za anglické království, můj korunovační prsten je mým snubním prstenem,“ tvrdila Alžběta I., když ji politikové chtěli stůj co stůj provdat. Nikomu z mnoha urozených nápadníků se to ale nepovedlo.

V nejvyšších kruzích se to tehdy hemžilo intrikami, zuřily náboženské pýtky, popravovalo se jako na běžícím pásu. Moc znamenala prakticky všechno. A Alžběta přesto udržela královskou korunu neuvěřitelných pětadvaceti let. Historicky klíčovou se stala námořní bitva u Gravelines proti silné španělské námořní flotile Armada v roce 1588. Drtivé vítězství v ní zajistilo královně Alžbětě nehynoucí slávu a položilo základy britského impéria.

07

MARIE TEREZIE Tchyně Evropy zmírnila robotu a zrušila jezuitský řád

Kdy žila: 1717–1780

Byla jedinou ženou na českém trůně. Za její vlády došlo k mnoha reformám státní správy, armády a školství. Marie Terezie nezůstala jen dcerou císaře a císařovnou, ale stala se i matkou dvou císařů, Josefa II. a Leopolda II. Byla to vysoká plavovlasá žena, která vynikala půvabem. V těžké válečné době poněkud ztloustla a to jí dodávalo na majestátnosti. Tato velice energická, rozhodná a odvážná žena stihla i během války rodit děti, získávat vladařské zkušenosti a vyzrát ve velkou panovnici. Dokázala rychle odhadnout povahu lidí, měla zdravý úsudek a politický talent. Přivedla na svět šestnáct dětí, jedenáct dívek a pět chlapců. Jen devět se dožilo dospělosti. Děti Marie Terezie uzavíraly strategické sňatky a obsadily sedm evropských trůnů. Ne nadarmo tak získala přezdívku tchyně Evropy.

08

KATEŘINA II. VELIKÁ **Vládla třicet let, získala Krym, Bospor a Dardanely**

Kdy žila: 1729–1796

Ruská panovnice byla dcerou vládce jednoho malého německého knížectví. Ve čtrnácti letech si ji ruská carevna Alžběta I. Petrovna vybrala jako vhodnou manželku pro svého synovce Petra, kterého předurčila za dědice ruského trůnu. Sňatek pro ni znamenal závratné společenské povýšení, princezna ale toužila dokázat víc. Naučila se rusky, přijala pravosláví a jméno Jekatěrina Alexejevna. V roce 1762 vymyslela se svým milencem Grigorijem Orlovem vypečenou intriku proti svému manželovi. Společnými silami ruského cara Petra III. sesadili a krátce nato dali ve vězení zabít. Cesta na trůn byla volná. Za třicetileté vlády Kateřiny Veliké Rusko dobylo Krym, Bospor a Dardanely a některá polská území. Kateřina Veliká upevnila v Rusku moc panovníka jako absolutního vládce celého území.

09

MARIE ANTOINETTA **Rozmařilá královna způsobila Velkou francouzskou revoluci**

Kdy žila: 1755–1793

Dcera rakouské císařovny Marie Terezie a císaře Františka Štěpána I. byla ve svých patnácti letech provdána za nehezkého dauphina Ludvíka. Budoucí francouzský král Ludvík XVI. navíc trpěl fimózou (zúžení předkožky), takže v královské posteli vládla poněkud nekreativní nuda. Vytržení z puritánského prostředí do galantní a nadržené Francie Marie Antoinetta tak úplně nezvládla. Vedla rozmařilý život, v roce 1789 došla hladovému lidu trpělivost, krále s královnou svrhl a po jejich nezdařeném útěku, ve kterém figuroval i dlouholetý milenec Axel Fersen, byla uvězněna v Templu. Popravili ji devět měsíců po jejím sexuálně málo schopném manželovi Ludvíkovi – život Marie Antoinetty ukončila v říjnu 1793 na dnešním pařížském náměstí Svornosti gilotina. Tato situace vedla přímo k Velké francouzské revoluci a k uchopení moci Napoleonem Bonapartem.

10

KRÁLOVNA VIKTORIE **Oblíbená evropská babička**

Kdy žila: 1819–1901

Viktorie vládla Británii neuvěřitelných 64 let. Britské impérium dosáhlo ve viktoriánské době vrcholu a stalo se hlavní politickou silou světa. Během panování královny Viktorie se rozjela průmyslová revoluce, rozvinula vzdělaná střední třída. Ve městech se začaly budovat kanalizační soustavy a rozvody plynu pro osvětlení a topení. Na konci viktoriánského období ale politika vedla k nárůstu koloniálních střetů. Královna byla mezi veřejností velice oblíbená. Vždy vystupovala jako vážená a uznávaná královská autorita. Díky tomu, že výhodně provdala a oženila své děti na nejvýznamnější evropské dvory, se jí říkalo „babička Evropy“.

11

MARGARET THATCHER **Železná lady by byla první fanynkou brexitu**

Kdy žila: 1925–2013

Od roku 1979 do roku 1990 byla britskou premiérkou. Za dobu svého působení v čele několika britských vlád se stala zastávkyní ekonomického liberalismu, snižování

12

daní a omezování imigrace. Byla první ženou v britské premiérské funkci a setrvala v ní déle než všichni její předchůdci ve 20. století. Přestože Margaret Thatcher zapojila Velkou Británii těsněji do struktur Evropské unie, udržovala si od tohoto uskupení poměrně velký odstup. Projekt „politické Evropské unie“ chápala jako vlak, který nebezpečně směřuje ke škodlivému evropskému „superstátu“. Na vysoké úředníky a politiky Evropské unie se dívala jako na intelektuály, pro které není politika ničím jiným než „vrcholovým sportem“ bez ohledu na přání občanů.

BÉNAZÍR BHUTTO **Charizmatická intelektuálka rozdělila Pákistán**

Kdy žila: 1953–2007

Měla tituly z Oxfordu i Harvardu, patřila k jednomu z nejvlivnějších rodů v Asii a dvakrát předsedala pákistánské vládě. V roce 1988 se Bénazír Bhutto stala první premiérkou postkoloniální muslimské země a v 35 letech nejmladší ženou v této funkci na světě. Díky ní se stal Pákistán demokratickým státem. Snažila se také o státní reformy, které by pomohly ženám a chudým. V roce 2007 byla zavražděna při sebevražedném bombovém útoku v Rávalpíndi. Podle pákistánské vlády stála za útokem organizace al-Káida, která se tím snažila destabilizovat situaci v Pákistánu.

PRINCEZNA DIANA **Žena, která chtěla zachránit a změnit svět**

Kdy žila: 1961–1997

V letech 1981–1996 byla Diana manželkou následníka britského trůnu prince Charlese a matkou jeho dvou synů. Během svého života byla označována za nejvíce fotografovanou osobu na zemi. Patřila mezi nejznámější a nejpůvodnější světové osobnosti. Po rozvodu s Charlesem Diana bojovala proti nášlapným minám, navštívila Bosnu a Angolu a také pokračovala ve své práci v organizaci na pomoc lidem postiženým AIDS a v charitách pro děti. Navštěvovala nemocnice, utěšovala nemocné a převzala ochranu nad několika charitativními organizacemi. Zorganizovala veřejnou dražbu 79 kusů oděvů posbíraných za celých patnáct let, která prožila po boku prince Charlese. Veškerý výtěžek pak věnovala charitě. Spolu se svým tehdejší přítelem Dódim al-Fayedem zahynula při automobilové nehodě, jejíž příčiny se později staly předmětem spekulací a konspiračních teorií.

13

Dejte si kávu,
zbytek nechte
na nás.

Komplexní reklamní služby:
www.dmsolutions.cz

RATES CHEST

PIRATES

PICTORIAL

foto MARK HUNTER

Známé rčení jsme si ověřili, když jsme vpustili čtyři Playmate do herny plné automatů a hráčů, aby předvedly svůj um v herních dovednostech. **Rachel Harris, Alyssa Arce, Gia Marie a Kayslee Collins** se své možnosti ukázat se i jinak než při pózování chopily s vervou sobě vlastní a některé mašiny rozpálily málem doběla. Nejen automaty, ale i přítomné návštěvníky, kteří zapomněli, proč do herny ten den dorazili. A nikdo se jim ani nedivil...

Kdo si hraje, nezlobí

APLIKACE MĚSÍCE Windy Maps

O TOM, ŽE APLIKACE MAPY.CZ OD SEZNAMU MÍŘÍ I K ANGLICKY MLUVÍCÍM CESTOVATELŮM, SE UŽ MLUVÍ NĚJAKOU DOBU. NA ZAČÁTKU ŘÍJNA PAK SVĚTLO SVĚTA SPATŘILA APKA WINDY MAPS, KTERÁ ANGLICKY MLUVÍCÍM UŽIVATELŮM NABÍDNE STEJNĚ LUXUSNÍ SLUŽBY JAKO JEJÍ ČESKÁ SESTRA, A TO NEJEN U NÁS, ALE PO CELÉM SVĚTĚ. A TO NEJLEPŠÍ? JE ZDARMA A NENAJDETE TU ANI NÁKUPY V APLIKACI!

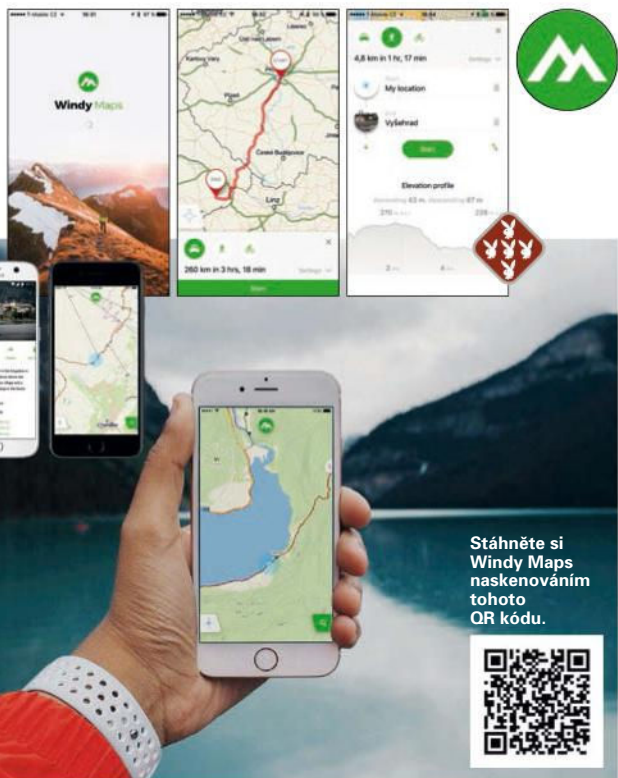
Mapy.cz začínaly jako web, poté jako mobilní aplikace s online navigací, jejíž největší devizou byly skvěle pokryté turistické trasy. Postupně se k tomu nabalovala zajímavá místa v okolí i možnost stažení map k použití v offline režimu, a to nejen na území Česka, ale postupně i v zahraničí. Přesně tyto funkce nabízí i Windy Maps, uživatel ale dostane i něco navíc.

Vývojáři spolupracují s mnoha bezplatnými zdroji, pro mapy v zahraničí například využívají Open Street Maps, informace o zajímavých místech v okolí pak čerpají z Wikipedie, kde je i možnost lokalizace do dalších jazyků. Užitečnou funkcí jsou také lokální jízdní řády, které jsou ve Windy Maps dostupné jak pro Česko (kde také fungují mnohem líp než jejich přímý konkurent Google Maps), tak i pro další místa, třeba

Londýn. V neposlední řadě se Windy Maps spojila s rezervační službou Booking.com, a tak si v aplikaci můžete rovnou zamluvit i ubytování.

Že jsou Mapy.cz velmi praktickou a přesnou navigací, nemusíme ani moc zdůrazňovat. Kdo je používá, ví, že jde o jednu z nejspolehlivějších map, které jsou v obchodech s aplikacemi dostupné, navíc v rodném jazyce. Jejich oblíbenost potvrzují i jejich uživatelé – Seznam.cz uvádí, že je každý den na webu, v mobilu nebo přes aplikaci využívá okolo milionu lidí. I proto mají Windy Maps velký potenciál, aby se etablovaly také za hranicemi Česka, a to i přes ostatní hráče na trhu. Nezbyývá, než aplikaci držet palce, minimálně díky naprosto nepřekonatelným turistickým trasám, které často a rádi využíváme.

Android, iOS / Zdarma

Stáhněte si Windy Maps nascanováním tohoto QR kódu.

text PATRICIE KOLOHNÁTKOVÁ foto ARCHIV

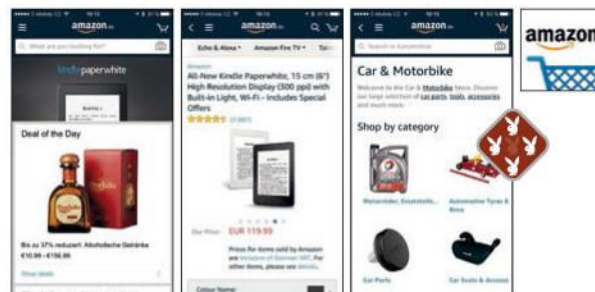
3x vánoční nákupy

Amazon

Co si budeme povídat, Vánoce jsou sice svátky klidu, ale tomu „klidu“ s příbuznými, které jsme celý rok neviděli, předchází také úmorné shánění vánočních dárků. Elegantním řešením může být celá řada mobilních aplikací – na té od Amazonu pořídíte skoro všechno, na co si vzpomenete – elektroniku, sportovní vybavení, oblečení, parfémy, ale i vánoční delikatesy či velmi dobrou čtečku e-knih Kindle. A jako bonus vám všechno dorazí za pár dní až domů.

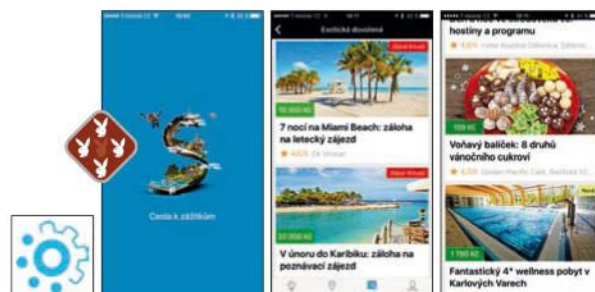
Android, iOS / Zdarma

Slevomat

Začíná přituhovat? Tenhle problém spolehlivě vyřeší Slevomat. Pokud přituhuje ve smyslu meteorologickém, zde si můžete objednat luxusní zážitek v tropických čtyřicátkách. Slevomat vám ale pomůže i v případě, že přituhuje, co se rapidně blížího předávání dárků týče – jednoduše tu objednáte třeba wellness pobyt, masáže nebo pěťochodové menu v restauraci a dárek v podobě voucheru máte během pár minut v mailu.

Android, iOS / Zdarma

Angry Birds Match

I přestože vy letos všechny dárky nakoupíte online, budete možná chtít být hodní a přislíbíte, že na nákup někým do obřího obchodáku doprovodíte partnerku. Ani to ale není problém! Jsou tu Angry Birds Match, rychlovka v podobě „spoj aspoň tři stejné symboly“, tentokrát od finských vývojářských superstars Rovio. Základ je zdarma, aplikace vás však mocně tlačí do mikrotransakcí. Pokud se ale nebudete bát zamyslet, čekají na vás hodiny chytavého hraní zcela zdarma.

Android, iOS / Zdarma (+ nákupy v aplikaci)

Zpátky do Mordoru

OSINOU
V SAURONOVĚ
ZADNICI

Hraničář Talion se pouští do křížku s Temným pánem z Mordoru v rozsáhlém akčním RPG **Middle-Earth: Shadow of War** z prostředí fantastické Středozemě. Příběh přímo navazuje na události předchozí hry a představuje řadu zajímavých postav. Chytlavou hratelností a obrovskou rozlohou virtuálního pískoviště, které díky vylepšenému Nemesis systému

žije vlastním životem, ocení nejen fanoušci Pána prstenů. Shadow of War servíruje nepřehledné množství obsahu a zabaví na desítky hodin, jež korunuje epickým dobýváním pevností. Nechte se lákat!

PC, PlayStation 4, Xbox One / 1299 Kč

Bez volantu ani ránu

Pokračování skvělé závodní simulace přináší řadu vylepšení a zároveň staví běžné hráče s gamepadem na druhou kolej. **Project Cars 2** lze doporučit pouze majitelům volantů, s nimiž plně docení vylepšený jízdní model bez zbytečné frustrace. Již tak širokou nabídku motosportů doplňuje nový rallycross a potěší rovněž střídání denní doby s dynamickým počasím, jež ovlivňuje chování vozů na trati. Kariérní režim dává hráčům absolutní volnost, zamrzí však buggy a zbytečně agresivní umělá inteligence.

PC, PlayStation 4, Xbox One / 1199 Kč

Vzhůru na led

Nový ročník hokejové série NHL hraje na absenci konkurence, a přestože přináší několik zajímavých novinek, zachovává starý engine a nijak výrazně nevylepšuje ani samotnou hratelnost. Nové hráče potěší propracovaný tréninkový kemp, kde se seznámí se všemi možnostmi ovládnání. Ostřílení fandové ocení Defensive Skill Stick, který značně vylepšuje obranu. Za zmínku stojí i arkádové trojičky v režimu NHL Threes, jež jsou však pouhým odreagováním. **NHL 18** obsahuje český překlad a českou extraligu.

PlayStation 4, Xbox One / 1799 Kč

text PETR PROŠEK foto ARCHIV

SOUTĚŽ o hru **Middle-Earth: Shadow of War**

Naverbujte skuruty do boje proti Sauronovi! Se společností **Cenega Czech** jsme připravili soutěž o **čtyři kusy fantasy akčního RPG Middle-Earth: Shadow of War** (2x pro PlayStation 4 + 2x pro Xbox One) a **čtyři otvíráky a trika s motivem hry**. Stačí, když správně odpovíte na následující soutěžní otázku a budete mezi šťastlivci.

SOUTĚŽNÍ OTÁZKA

Kdo napsal románovou trilogii **Pán prstenů**?

A/ GEORGE R. R. MARTIN B/ J. K. ROWLING

C/ J. R. R. TOLKIEN

Odpovědi pod heslem **SHADOW OF WAR** se svou adresou zašlejte do 8. 12. 2017

na adresu redakce:

PLAYPRESS, Ohradní 1440/2a, 140 00 Praha 4

e-mail: playboy@playpress.cz

Fotbalový král

FIFA 18 pokračuje v příběhu fotbalisty Alexe v rámci značně vylepšeného módu Cesta: Hunterův návrat. Díky novému systému animací a práce s míčem

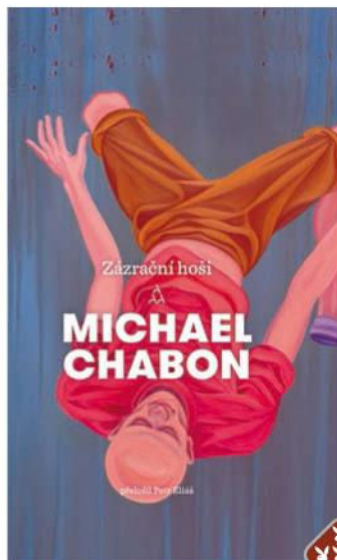
je aktuální ročník opět blíž skutečnosti a zlepšuje plynulost i celkový pocit ze samotné hry, k čemuž přispívá i podpora technologie HDR. Dále nechybí možnost rychlého střídání během zápasů nebo dojednávání kontraktů prostřednictvím dialogů. Oblíbený mód FUT vylepšují singleplayerové zápasy Squad Battles. FIFA 18 je k dispozici s českým překladem.

PC, PlayStation 4, Xbox One / 1599 Kč

KNIHA MĚSÍCE Zázrační hoši

Americký prozaik **Michael Chabon** (1963) zazářil svým opulentním románem Úžasná dobrodružství Kavaliera a Claye, za nějž v roce 2001 získal Pulitzerovu cenu. Potom ještě české čtenáře

jistě zaujal Židovským policejním klubem či knihou esejů Mapy a legendy, ovšem následně jako by přece jen zapadl do kolonky uznávaný autor, od něhož už se asi ničeho převratného nedočkáme... Teprve teď se ovšem v českém překladu objevil román Zázrační hoši (vydalo Argo), který prozaik publikoval již před Úžasnými dobrodružstvími. A jedná se o velmi zábavný román, kde spisovatelkou čeládku – romanopisce vyučujícího na univerzitě, jeho studenta a také homosexuálního redaktora – stíhá jeden průšvih za druhým: zastřelený slepý pes paní rektorky, která je navíc s naším spisovatelem těhotná. A to od něj ten den odešla korejská manželka, jež se uchýlila ke své židovské rodině, kam byla umístěna spolu s dalšími potřebnými korejskými dětmi. Je to román o spisovatelské komunitě, ale přitom je to humorný příběh, který má úžasný spád. Komu se líbil třeba film Big Lebowski, neměl by být zklamán ani Zázračnými hochy.

Satan

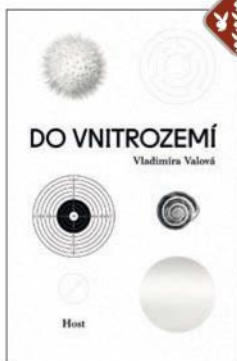
Tohle byl kolumbijský bestseller. Ostatně vzešel z pera kolumbijského autora **Maria Mendoz** (1964) a vychází ze skutečného případu série brutálních vražd, které v Bogotě spáchal veterán vietnamské války, jehož

autor shodou okolností osobně znal. Mario Mendoza dělí pozornost mezi civilně působícího kněze, který se nakonec rozhodne vystoupit z církve, mladičkou dívku-sirotka, jež si začne vydělávat jako omamovačka movitých manažerů, mladého malíře, jenž proti své vůli začne mít schopnost do obrazů vmalovávat zdravotní potíže portrétovaných, a učitele angličtiny, jenž je uhranut klasickým dílem Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyda. Osudy všech těchto postav se v příběhu protínají a protnou se i v samotném finále Satana (vydal Kristián). Mario Mendoza pro vytvoření potřebné atmosféry střídá svižné dialogy a odstavce, v nichž je neustále přítomna předzvěst čehosi neblahého a neodvratného. Zatímco atmosféra románu nekolísá, zůstává na vlně fatalistické vážnosti, všechny postavy jsou jaksi rozpolcené, všechny v sobě mají jak doktora Jekylla, tak pana Hyda. Bůh vaše konání vidí, jako by říkal román Satan.

text **ONDŘEJ HORÁK** foto **ARCHIV**

Do vnitrozemí

Pokud by česká literatura měla aspoň jeden takový debut každou sezonu, nebylo by to vůbec špatné. Nakladatelství Host vydává řadu českých titulů, a tak je jasné, že chce také objevovat nové autory. Jejich sítem našťestí nepropadla **Vladimíra Valová** (1978) se souborem osmnácti povídek Do vnitrozemí. Debutantka vsadila na to, co asi dobře zná – současné maloměsto. A psát o něčem tak všedním a nenakazit své psaní onou všedností, regionálností, to chce nejen odvalu, ale i velkou dovednost. V povídkách Vladimíry Valové potkáváme mladé lidi uvízlé po škole v domě svých rodičů, problémy s nedostatkem peněz, nakupování v akci či přeshlapování ve frontě na úřadu práce – prostě to, co bychom raději neviděli. A přesně to má umění dělat.

Příběh těch, co odcházejí, a těch, kteří zůstanou

Pro ty, pro něž bylo potěšením „koupat“ se v předchozích dvou částech tetralogie Geniální přítelkyně **Eleny Ferrante**, je tu předposlední román s názvem Příběh těch, co odcházejí, a těch, kteří zůstanou (vydal Prostor). Neapolské kamarádky Elena a Lila se tentokrát příliš nevidí, ale v kontaktu zůstávají. Světačka Elena ovšem poznává, že „tu holku sice z Neapole můžeš odvézt, ale tu Neapol z ní nedostaneš“, jak praví přísloví. Má pocit, že její život stojí a ona se pořád jen otáčí, aby viděla, co se děje doma. Zatímco Lila, která v Neapoli uvízla, kráčí pořád vpřed, pořád se jí něco děje, zkrátka žije naplno. Elena Ferrante již potřetí potvrzuje, že je skutečnou mistryní prostého, lineárního vyprávění – a proto i právem autorkou velkého světového bestselleru.

Mrazivá hlubina

Často se při čtení detektivky stává, že vytane myšlenka: neměl bych si, když už čtu, přečíst něco, co bude lépe napsané (a přeložené)? U Mrazivé hlubiny (vydal Vyšehrad) ale tohle všechno padá. V prvním případě Seana Duffyho od severoirského autora **Adriana McKintyho** (1968) se totiž vracíme do Belfastu osmdesátých let 20. století se všemi těmi bombami od IRA a dalšími temnými hrůzami – a navíc Sean Duffy vypráví sám, což připomene slavného Phila Marlowa. Vystudovaný psycholog a katolík mezi protestantskou většinou vyšetřuje případ tří vražd homosexuálů. Ale všechno se ještě pořádně zamotá a Sean Duffy najde odpověď teprve, když letadlem vyrazí jižním směrem. Mrazivá hlubina je skvělou společníci do vyhráté mělčiny dlouhých zimních večerů.

DĚLEJTE BUSINESS

V ŠATECH OD BLANKY STRAKY

BLANKASTRAKA.CZ

ALBUM MĚSÍCE

Beck na nové desce září všemi barvami

SE STUDIOVOU NOVINKOU PŘIŠEL PŘED PÁR TÝDNŮ AMERICKÝ SUPERHRDINA **BECK**. POJMENOVAL JI **COLORS**, PODÍLEL SE NA NÍ SUPERPRODUCENT GREG KURSTIN A JE PLNÁ 80. LET, SYNTĚKŮ, DISKA A POPU. A JE TO JEDNO Z JEHO NEJZÁBAVNĚJŠÍCH ALB, SE KTERÝM NAVÍC MŮŽETE PROTANČIT DLOUHÉ HODINY.

Zhruba čtyři roky trvalo, než vlastním jménem **Beck Hansen** dal svým fanouškům následovníka desky Morning Phase. Stalo se tak konečně letos na konci října a Beck novinku pojmenoval **Colors**. A pracoval na ní spolu s producentem **Gregem Kurstinem**. Ten je známý díky skladbám a albům třeba pro Lily Allen, Pink, Adele, ale i Foo Fighters, Paula McCartneyho nebo Liama Gallaghera. Na svém kontě má celkem čtyři Grammy (sám Beck má ještě o jednu sošku víc).

Proto je tak nějak jasné, jak tahle spolupráce asi mohla dopadnout: ano, jde

o jedno z nejpřístupnějších a zároveň nejroztančenějších alb, jaká Beck za dlouhé roky natočil. Tak třeba singl All Night Long, jež doprovází i velmi zdařilý klip. Jedná se o synthpopovou taneční pecku, která vás dostane už s prvním poslechem, jež ale díky své mnohohrstevnatosti ani v nejmenším nemůže být označena za hloupou.

A skvělá je i titulní skladba Colors, při jejímž poslechu si nemůžete nevzpomenout na Davida Bowieho, či jedna z mála pomalejších s názvem Fix Me. Je náhoda, že se jmenuje skoro stejně jako hitovka od Coldplay? Ať je to, jak to je, Colors je super zábavné album, které září všemi barvami a které vám poslouží jako efektivní lék na jakoukoliv zimní plískanici.

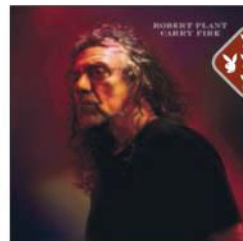
Marilyn Manson

Desátá studiová deska Marilyn Manaona se jmenuje **Heaven Upside Down** a je tu celkem deset nových skladeb. I když Marilyn Manson není postavou, kterou byste si představili v jiných pohádkách než těch burtonovských, na Heaven Upside Down je zřejmé, že už je to pár let, co hudebně dospěl. I proto tahle směs rocku, elektroniky a industriálu dává smysl od začátku až do samého konce.

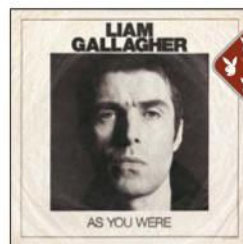
Robert Plant

Ve skvělé společnosti natočil zpěvák Led Zeppelin svoji jedenáctou studiovou desku. Jmenuje se **Carry Fire** a vedle jeho kapely Sensational Space Shifters je tu i zakladatelka The Pretenders Chrissie Hynde. Na albu je ale nejlepší to, že jde o klasický rock, který by si britský muzikant mohl z fleku nechat patentovat. A o to jde, Robert Plant totiž ví, že už nikomu nic dokazovat nemusí, chce se jen bavit, a na výsledku je to opravdu znát.

Liam Gallagher

Své debutové sólové album **As You Were** vydává hlavní zpěvák britpopových Oasis William John Paul Liam Gallagher. Vedle starého známého Grega Kurstina ho produkoval i Dan Grech-Marguerat a hudebně to zní, jako by se v roce 2017 vrátili Oasis, ale s těmi mnoha lety zkušeností navrch. Je tu rock, je tu pop, je tu folk i rock&roll a k tomu tak silné refrény, že vás katapultují do kolen. As You Were se povedlo. A možná je dokonce tím nejlepším, co oba bratři od rozpadu Oasis vydali.

text **PATRICIE KOLOHNÁTKOVÁ** foto **ARCHIV**

Colors

Třinácté studiové album amerického zpěváka a skladatele **Becka** se jmenuje barevně – **Colors**. Produkoval ho Mr. Pop Greg Kurstin a možná i proto připomíná ty nejroztančenější Beckovy kousky z 90. let. Primárně tu uslyšíte taneční elektroniku pořádně ovoněnou retrem, ale nechybí ani funk, hip-hop a samozřejmě kytary. Colors je natolik přímočarý, že si ho zamilujete po prvním poslechu, bavit vás ale nepřestane ani po tom dvacátém.

1. **BIG BEAT** U NÁS

BEAT

RADIO

Classic Rock

MODERNÍ OPIČÍ TRILOGIE, KTERÁ S NOVOU ENERGIÍ PŘIVEDLA NA PLÁTNO HRDINY KNIŽNÍ KLASIKY, NADCHLA DIVÁKY I KRITIKY. MLUVÍ SE DOKONCE O NEJLEPŠÍ SCI-FI SÉRII OD STAR WARS.

DVD MĚSÍCE **Válka o planetu opic**

Když v 60. letech napsal **Pierre Boulle** knihu Planeta opic, trvalo jen čtyři roky, než se příběh v režii F. J. Schaffnera objevil v kinech a zrodil se slavný filmový hit. Další čtyři bezvýznamná pokračování už jen ředila úspěšnou látku a trvalo téměř čtyřicet let, pomineme-li nejrůznější televizní pokusy či ne zrovna podařený svérázný remake v režii Tima Burtona, než opice skutečně zahájily novodobou invazi do potměných sálů. A jejich návrat byl nečekaně velkolepý. Rupert Wyatt překvapil dobře natočeným blockbusterem s řadou výtečných akčních scén, ale i chytrým příběhem s dobře propracovanými hrdiny, kteří umějí chytit jak za své zbraně, tak za srdce. A mají na to, utáhnout další díly série, v níž se opice a lidé přetahují o moc nad planetou. Podařilo se, a ačkoli Wyatta v pokračování trilogie vystřídal režisér **Matt Reeves**, sérii dotáhl s noblesou. Sice dvojka i přes nadupanější akci

neměla náboj jedničky, s trojkou však zabodoval. Závěrečný díl navazuje po dvou letech, kdy je Caesar, inteligentní vůdce opičího společenství, nucen přes nabídky lidstvu na mír převzít roli generála a postavit se do čela opičí armády. Nelítostný plukovník McCullough v podání **Woodyho Harrelsona** nechce klidné řešení, chce opičí civilizaci zcela vymýt. Ovšem Caesar se musí utkat jak s ním, tak s démony ve vlastním nitru.

text **KRISTINA JANOVÁ** foto **ARCHIV**

Milovník po přechodu

Proč žít těžký život, když jím lze proplout bez starostí. K tomu dospěl Maximo už v dětství a stal se gigolem. Bohatě se oženil se starou dámou, nechal se vydržovat, až ho jednoho dne stařenka opustila s mladším zájčkem. Maximo, zvyklý na luxus a péči, se stěhuje k sestře do malého bytu mezi lidi, co normálně pracují. Naštěstí synovec má spolužáka s krásnou a zazobanou babičkou. Bláznivá, ale milá komedie, v níž jako bonus předvede **Salma Hayek** super taneční číslo.

Jackie

Příběh jedné z nejmladších prvních dam v historii je silnou a filmařsky vděčnou látkou a **Natalie Portman** si s rolí Jackie Kennedy v umělecky ambiciózním, stylovém dramatu chilského režiséra **Pabla Larraina** dovedla výtečně poradit. Společně dávají nahlédnout pod navenek bezchybnou fasádu Jackie, která i po smrti manžela musí zůstat oporou jak dětem, tak celé zemi. Svým výkonem si Natalie Portman vysloužila oscarovou nominaci.

Baby Driver

Rychlost, akce, perfektní muzika. Režisér **Edgar Wright** si sám napsal jednoduchý příběh excelentního zlodějského kočího, který je mistrem bleskového úniku z místa činu. Za volantem je nejlepší i díky hudbě, kterou si v autě pouští, ale jak už to tak chodí, když potká dívku svých snů a chce začít lepší život, postaví se mu do cesty ještě jedna zakázka, která se nedá odmítnout. Příběh jednoduchý, ale zpracování efektní, zábavné, příjemná oddychovka.

Boj sněžného pluhu s mafií

Severská kinematografie má zvláštní půvab a černý humor jí sluší. Stejně jako se i ve sněhu může dařit až westernovému příběhu jedné osamělé pomsty. Norský režisér a scenárista **Hans Petter Moland**, z jehož filmografie stojí za připomenutí například drama Aberdeen či krimikomedie Bezva chlap, mimochodem hlavní role v nich vytvořil stejně jako zde **Stellan Skarsgård**, tohle všechno ví. A tak je cesta postaršího mstitele, vzorného občana a zodpovědné obsluhy vesnického sněžného pluhu dlážděna mrtvolami, prošpikována trefnými hláškami a zdobena nejrůznějšími bizarnostmi. Vše odstartuje smrt Nilsova syna, který údajně zemřel na předávkování drogami. Ale protože nebyl narkoman, rozhodne se Nils pomstít jeho smrt a vyřídí si účty se všemi padouchy v okolí. Stačí nastartovat pluh a sněhové závěje se začnou barvit rudě. Není divu, že si tarantinovsky laděná gangsterka s vtipným scénářem, dobře načasovanou akcí, seversky drsnou atmosférou a výborným Skarsgårdem v hlavní roli na Berlinale vysloužila nominaci na Zlatého medvěda za nejlepší film.

OFICIÁLNÍ NÁSTĚNNÝ PLAYBOY KALENDÁŘ

Exkluzivní kalendář s fotografiemi ženské krásy

Formát 34 x 48,5 cm • Kalendárium měsíční mezinárodní

Rozsah 14 listů • Vazba Twin-wire (se spirálou)

Doporučená MOC **249 Kč**

Kalendáře si můžete koupit ve vybraných trafikách, papírnictvích a lepších knihkupectvích anebo objednat v SENDu (www.send.cz, tel.: 225 985 225, send@send.cz) či přímo v redakci časopisu.

Cena je bez poštovného a balného.

Předplatné časopisu

PLAYBOY

**Předplatné 12 čísel Playboye jen 999 Kč.
Doručením do vaší schránky ušetříte 189 Kč.**

Tím dostáváte 2 čísla a dárek!

Všichni noví předplatitelé a také ti, kteří si předplatné prodlužují o dalších 12 čísel, si navíc mohou vybrat jeden z hodnotných dárků! Ve vydání **PROSINEC**, které je na trhu od 16. LISTOPADU 2017, jsme pro vás připravili **ČTYŘI DÁRKY...**

Dárek v hodnotě
690 Kč
ZDARMA

ORIGINÁLNÍ
PŘEDMĚTY
S LOGEM PLAYBOYE
LZE KOUPIT
I VOLNĚ V E-SHOPU NA
WWW.PLAYBOY.CZ

12 +
čísel
Playboye

**SELFIE
TYČ
S LOGEM
PLAYBOYE**

*Teleskopická,
dálková spoušť.*
Při objednávce celoročního
předplatného
uvedte prosím heslo
SELFIE.

**EXKLUZIVNÍ
BUTYLKA S LOGEM PLAYBOYE**

Při objednávce celoročního předplatného
uvedte prosím heslo **BUTYLKA.**

Dárek v hodnotě
349 Kč
ZDARMA

Dárek v hodnotě
1450 Kč
ZDARMA

CO JE VIZITKOU KAŽDÉHO MUŽE?

Naši drazí pánové, pocit, že výběr doplňků je pro vás omezený, nemusí být zcela pravdivý. Nejedno oko spočine na dřevěném vizitkovníku, se kterým zaujmete ať už na obchodní schůzce, nebo při navazování kontaktu s krásnou slečnou při předání vizitky se svým telefonním číslem. Léto klepe na dveře a to je ten vhodný čas přidat ke svému outfitu správný doplněk. A proč ne hned dřevěný, zpracovaný českými rukama. Co kus, to originál z Beskyd, od mladých talentovaných BEWOODEN, kteří po čtyřech letech své existence dokázali, že se ani ve světě neztratí!
Při objednávce celoročního předplatného uveďte prosím heslo **BEWOODEN**.

WWW.BEWOODEN.CZ

NOVINKA **ELEGANTNÍ FLASH DISK S PODSVÍCENÝM LOGEM PLAYBOYE**

Kovový, kapacita 16 GB.

Při objednávce celoročního předplatného uveďte prosím heslo **FLASH DISK**.

Dárek v hodnotě
490 Kč
ZDARMA

Nabídka všech dárků je omezena a platí jen do vyčerpání zásob!

OBJEDNÁVKU ZASÍLEJTE NA ADRESU:

SEND Předplatné, s. r. o., Ve Žlíbku 1800, 193 00 Praha 9.

Předplatné si lze také objednat prostřednictvím **SMS** na číslo **605 202 115**
nebo na www.send.cz.

Pokud jste aktivním předplatitelem a o dárek máte zájem hned, můžete si své předplatné do budoucna prodloužit na telefonním čísle **225 985 225** nebo na e-mailové adrese send@send.cz.

Vydává **PLAYPRESS**, Ohradní 1440/2a
140 00 Praha 4-Michle

Redakční příprava časopisu

VLADO OLEXA vlado.olexa@playpress.cz

MILAN KAPEČ milan.kapec@playpress.cz

Grafická příprava časopisu

JAN KRATOCHVÍL jan.kratochvil@playpress.cz

MICHAL BOHÁČ michal.bohac@playpress.cz

Obrazová redaktorka a office manager

SARAH KARLOVÁ sarah.karlova@playpress.cz

Externí spolupracovníci

Petr Bošnakov, Martin Buček, Ondřej Horák, Kristina Janová,
Patricie Kolohnátková, Marek Kožušník, Petr Prošek, Michal Truhlář,
Roman Zvarič

Redakce a administrativa

playboy@playpress.cz

Ohradní 1440/2a, Praha 4-Michle, tel.: 241 430 355

Event manager **MATĚJ OLEXA**, mobil: 777 292 489

matej.olexa@gmail.com

Tisk **AKONTEXT**, s. r. o.

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

HUGH M. HEFNER, Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY: BEN KOHN, Chief Executive Officer;

COOPER HEFNER, Chief Creative Officer; MICHAEL PHILLIPS, SVP, Product;
JAMES RICKMAN, Executive Editor

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING: REENA PATEL, Chief Commercial

Officer & Head of Operations; MARY NASTOS, Intl Publishing Operations

Director; GABRIELA CIFUENTES, Digital Asset Manager

Playboy, Playmate, Rabbit Head Design, Playmate of the Year, Femlin and Femlin
Design are marks owned by Playboy Enterprises International, Inc.

© 2009 Playpress, s. r. o., Prague, ISSN 0862-9374

PODEPSANÉ ČLÁNKY VYJADŘUJÍ NÁZORY AUTORŮ A NEMUSÍ BÝT VŽDY TOTOŽNÉ SE
STANOVISKEM VYDAVATELSTVÍ A REDAKCE. NEVYŽÁDANÉ RUKOPISY A OBRAZOVÝ
MATERIÁL NEVRACÍME. KOPIJOVÁNÍ, ZNOVUPUBLIKOVÁNÍ NEBO ROZŠÍŘOVÁNÍ
KTERÉKOLIV ČÁSTI ČASOPISU SE POVOLUJE POUZE S PÍSEMNÝM SOUHLASEM
VYDAVATELE. OCHRANNÉ ZNAČKY PLAYBOY, PLAYMATE, RABBIT HEAD DESIGN, PLAYMATE
OF THE YEAR, FEMLIN A FEMLIN DESIGN PATŘÍ PLAYBOY ENTERPRISES, INC. A JEJICH
VYUŽÍVÁNÍ JE MOŽNÉ POUZE NA ZÁKLADĚ LICENČNÍ SMLOUVY.

PLAYBOY CZECH EDITION (REG. ČÍSLO MK ČR E 19079 MIČ 47 133),
PROSINEC 2017, ROČNÍK 23 (27), ČÍSLO 12

VYDÁVÁ MĚSÍČNĚ Playpress, s. r. o., jednatel LUBOŠ JETMAR

Ohradní 1440/2a, 140 00 Praha 4-Michle

PŘEDPLATNÉ ČR

SEND Předplatné, s. r. o., Ve Žlíbku 1800, hala A3,

193 00 Praha 9-Horní Počernice, tel.: 225 985 225, fax: 225 341 425,

www.send.cz, e-mail: send@send.cz

Předplatné je možné si objednat i prostřednictvím SMS na číslo 605 202 115
ve tvaru název časopisu, jméno a příjmení, adresa, PSČ, roční nebo půlroční
předplatné.

PŘEDPLATNÉ SR

Magnet Press Slovakia, s. r. o., Šustekova 8, POX 169, 830 00 Bratislava,

tel./fax: 004212/67 20 19 31-33 – předplatné, e-mail: předplatne@press.sk

V ČR rozšiřuje Mediaprint & Kapa Pressegross, spol. s r. o.,

Náchodská 2396/21, 193 00 Praha 9

POVOLENO MK ČR 19079, ISSN 0862-9374

PŘIPRAVUJEME
LEDEN/ÚNOR 2018
VYCHÁZÍ
14. PROSINCE

INTERVIEW 1

MILOŠ ZEMAN

INTERVIEW 2

**MICHAŁ
HORÁČEK**

Drsní hráči exkluzivně v Playboyi

TÉMA

**MONARCHIE, DIKTATURA,
NEBO PROLETARIÁT?**

Máme skvělý výběr

HITPARÁDA

**NEJBEDNEČNĚJŠÍ DESTINACE
PRO VAŠI DOVOLENOU**

ZÁHADY

PROČ PTÁCI MASTURBUJÍ

A proč ne?

STORY

**DOSTANU OSCARA,
JSEM V POHODĚ**

SEX A VZTAHY

ANATOMIE ŽÁRLIVOSTI

SKVĚLÁ MÍSTA

...KDE SE NEJLÉPE SVÁDÍ

SPORT

CHI RUNNING

Běhám (správně), tedy jsem...

FENOMÉN

ANDREW LLOYD WEBBER

Absolutní mág muzikálu

PICTORIAL

EVA PERKAUSOVÁ

PICTORIAL

**Neomi
Kappel**

*Rodačka z Budapešti jako malá snila,
aby si jako dospělá sny plnila...*

Oslavte Vánoce s dárky ze Svijan

**Dopřejte si ty nejštědrější Vánoce,
vyberte si nejen z bohaté nabídky svijanských speciálů**

Vyzkoušejte například Svijanský Máz 11% – nejprodávanější svijanské pivo jak v točené, tak lahvové variantě ve speciální vánoční edici. Nebo ochutnejte Svijanskou Kněžnu, tmavé pivo s unikátní kávovokaramelovou chutí, vyrobené ze čtyř pražených sladů. Pokud máte raději něco silnějšího, vyzkoušejte Barona, náš nejsilnější ležák. S elegancí můžete oslavovat s naším nefiltrovaným Kvasničákem prodávaným v designových litrových lahvích nebo svátečních dvoulitrových džbánech. A milovníky piva můžete potěšit některým z bohaté nabídky pivních dárků.

eshop.pivovarsvijany.cz

NOVÉ SEDMIMÍSTNÉ SUV PEUGEOT 5008 VSTUPTÉ DO NOVÉ DIMENZE

5 LET*
ZNAČKOVÉ
ZÁRUKY

INTERNATIONAL
engine
of the year
2015-2016-2017
1.6 Blue HDi 120
1.6 Blue HDi 130
1.6 Blue HDi 150

PEUGEOT doporučuje TOTAL PEUGEOT FINANCE

Spotřeba a emise CO₂ modelu 5008 v kombinovaném provozu 4,2–7,3 l/100 km, 108–165 g/km. *Pětiletá značková záruka se skládá z běžné dvouleté záruky a následně ze servisní smlouvy Optiway Garance na další 3 roky / do najetí 100 000 km. Foto je pouze ilustrativní.

Nechte se uchvátit moderním designem nového sedmimístného SUV PEUGEOT 5008. Ať už se na cestu vydáte s rodinou či přáteli, pokaždé oceníte zavazadlový prostor, který je jeden z největších ve své kategorii. S vozidlem získáte standardně 7 plnohodnotných míst: sedadla ve 2. řadě jsou samostatná a posuvná, 3. řadu můžete kdykoli pohodlně vyjmout či jednoduše skrýt do podlahy zavazadlového prostoru. SUV PEUGEOT 5008 se vždy přizpůsobí vašim potřebám. Tak neváhejte a vstupte do nové dimenze SUV.

NOVÉ SUV PEUGEOT 5008

MOTION & EMOTION

PEUGEOT